

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

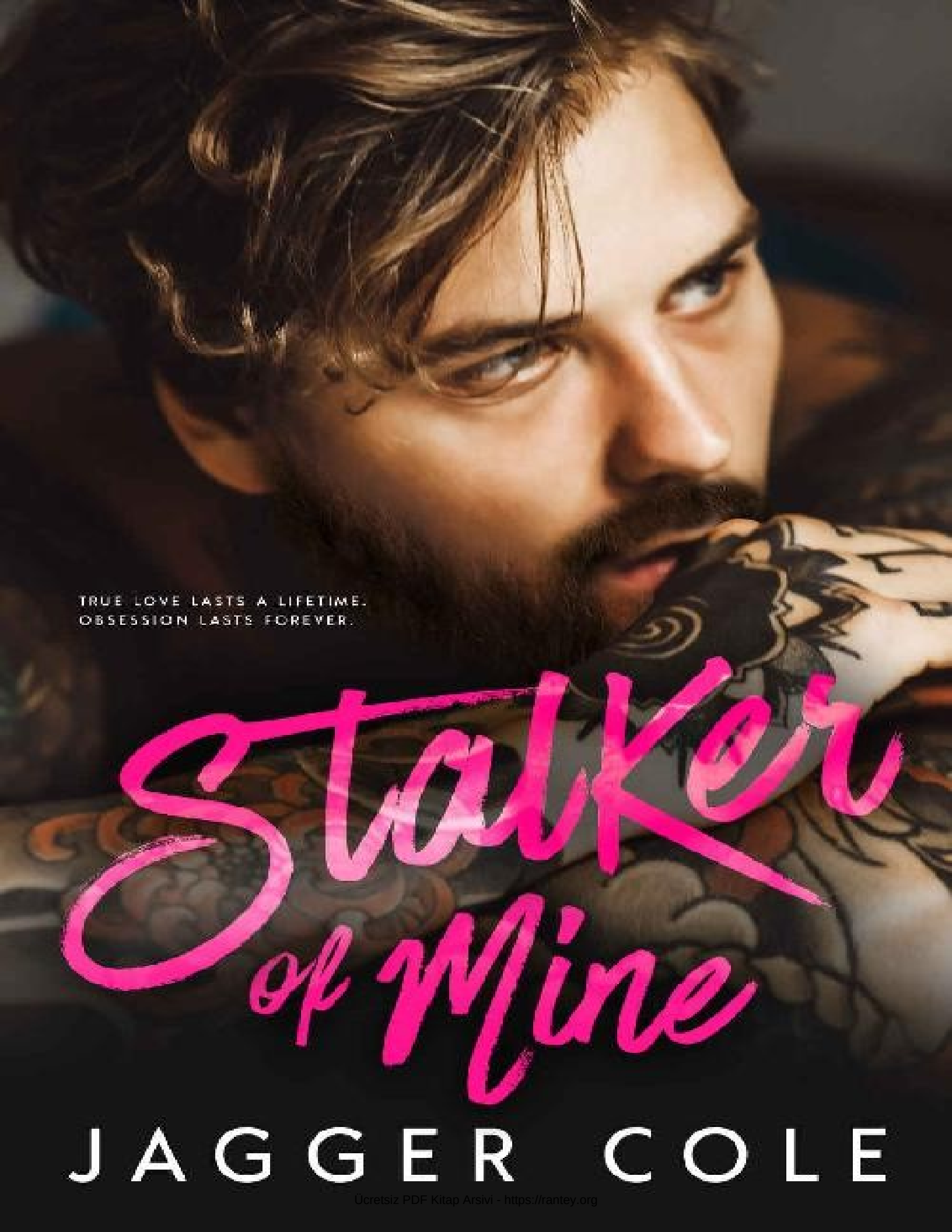
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TRUE LOVE LASTS A LIFETIME.
OBSESSION LASTS FOREVER.

Stalker of Mine

JAGGER COLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BENİM SAPIĞIM

JAGGER COLE

İÇİNDEKİLER

Stalker of Mine
Özel Bir Hediye

Bölüm 1 Bölüm
2 Bölüm 3
Bölüm 4 Bölüm
5 Bölüm 6
Bölüm 7 Bölüm
8 Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Sonsöz

Also by Jagger Cole
Yazar Hakkında

Stalker of Mine
Jagger Cole © 2020

Tüm hakları
saklıdır.

Kapak Plan 9 Kitap Tasarım | Düzenleme MJ Edits

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla benzerlikler veya benzerlikler yalnızca tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz çoğaltılması, iletilmesi veya dağıtılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

BENİM SAPIĞIM

Gerçek aşk bir ömür boyu

sürer. Ama saplantı

sonsuz dek sürer.

Mackenzie Shipley her zaman benim oldu. Sadece o bunu bilmiyor.

Aslında beni hiç tanımlıyor. Ona göre ben bir hayalet ya da rüyalarına giren tanıdık bir g lgeyim. Onu ilk gördüğüm gece beni hiç görmedi. O gece ne yaptığım hakkında da hiçbir fikri yok. Ama o zamandan beri onu gölgelerden izliyorum. Onu güvende tuttum ve kurtları kapısından uzak tuttum.

Ayrıca layık olan ya da olmayan her erkeğ  ondan uzak tuttum. Tehditle, rüşvetle ya da daha kötüsüyle. Buna bencillik diyebilirsiniz. Onu bir hayattan mahrum bıraktığ mı söyleyebilirsiniz. Ama umurumda değ l.

Yaptığım her şeyi onun için yapıyorum. Benim i im ona göz kulak olmak. Hayatım onu güvende tutmak için feda edildi. Ondan başka bir kadın olmadı. Mackenzie benim bağımlılığ m. Benim saplantım.

Benim gerçek aşkım ve daha fazlası.

Ama onu gördüğüm o ilk gece bir suç i lendi.  eytanlarımı derinlere g md m. Ama geçmiş yine onun için geliyor ve ben ne kadar görünmez kalabileceğ mden emin değ lim.

Gerçek aşkın bir ömür boyu sürdüğünü söylerler. Ama Mackenzie söz konusu olduğunda, bir ömür yeterli değil. Onu her zaman istiyorum. Onu sonsuza kadar istiyorum. Ve hiçbir şey beni durduramayacak.

ÖZEL BİR HEDİYE

Jagger Cole hayranlarına özel haber bülteni, yeni çıkan kitaplardan, çekilişlerden ve daha fazlasından haberdar olacağınız ilk yer! Bay Büyük'ün ücretsiz bir kopyasını almak için bugün kaydolun
- Başka hiçbir yerde bulunmayan ekstra ateşli bir milyarder romantizmi!

"SIKTIR, ADAMIM!" Adam irkildi. Beni arkasında hissettiğinde neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Erkekler tuvaletinde bir metre kadar arkanızda duran bana benzeyen bir adama karşı adil bir tepki. Ama adil olmak bir bok demek değil. Adil olması onu hak ettiği anlamına gelmez.

Bu dünyadaki hiçbir şey onu hak ettiği anlamına gelmez. O ya da başka bir adam.

Öfkemi olduğu gibi tutuyorum. Kendimi dizginliyorum ve içimdeki hayvanı ısırıyorum. Daha önce ona dokundu. Bu restorana girerken, kapıyı onun için tuttu. Ve sonra içeri girdiğinde *ona dokundu*. Çok kısaydı; elbisesinin üzerinden sırtının küçük kısmına bir avuç içi. Ama bu beni ateşlemeye yetti. Öfkeyle dolup taşmam için yeterliydi.

Bana ait olana dokundu. Bir sonraki sözlerini ve hareketlerini dikkatle seçmezse, o elini bir süre kullanamayacak.

"Dostum, geri çekilir misin?" Omzunun üzerinden bana ters ters bakıyor. Pahalı görünümlü bir spor ceket ve pantolon giyiyor, gömleğinin yakası açık. Saçları şık ve bakımlı. Orospu çocuğu para gibi kokuyor ve bu ondan daha da nefret etmeme neden oluyor.

Zenginlerden zengin oldukları için nefret etmiyorum. Ama bunu hak edenlerden nefret ettiğime eminim. Ve bu pislik bunu hak ediyor. Çünkü ona dokundu. Kenzie'ye dokundu.

Olduğum yerde kalıyorum, hırıltımı bastırıyorum. Onun gibi giyinmedim; siyah botlar, siyah kot pantolon, siyah kapüşonlu bir tişört ve siyah deri ceket. Kıyafetlerim bu kalibrede bir restoran için pek de uygun değil. Bileklerimde ve boynumda kendini belli eden dövmeler de kesinlikle değil. Ama yanından geçip gitmeden önce hostese "grupla birlikte" olduğumu söyledim.

Zenginlerin dünyasında bu şekilde hareket etmeniz gerekir. İstemezsiniz, sadece alırsınız, tıpkı onların yaptığı gibi.

Kenzie'nin sevgilisi geri döndü ve işemeye devam etmeye çalıştı. Sırtına, kürek kemiklerinin arasına sertçe vuruyorum. Sıçırıyor ve yarı dönüyor. Sidik akıntısı o gülünç ve pahalı görünen mokasen ayakkabılarına batarken küfrediyor.

"Senin derdin ne kardeşim?" Bana kükrüyor. Erkeklikten nasibini almamış halini pantolonuna geri sokarken sırtıyorum. Para sana süslü kıyafetler ve bu yerde bir rezervasyon satın alabilir. Ama daha erkek olmanızı sağlayamaz. Ve kesinlikle ona kızı alamaz.

Ona çılgınca gülümsüyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum. Kekeliyor ve geri çekiliyor. Sonra kızı pisuarın arkasına çarpınca küfretti.

"Dostum, sen sarhoş musun?" Sert davranıyor. Ama öyle görünmüyor. Altına sıçmaya ne kadar yakın olduğunu anlamak için tek gereken gözlerine bakmak. Ve hayır, sarhoş değilim. Aslında hiç içmem.

"Dostum, ben..." diye kekeliyor. "Ben eşcinsel değilim, dostum. Eğer aradığın buysa."

Sessizce gülmeye başladım. "Öyle değil."

Rahatlamış görünüyor. "Peki senin sorunun ne-"

"Randevu seçimini sen yaptın," diye hırladım. "Bu benim lanet olası sorunum." Kafası karışmış görünüyor. "Benim randevum mu?"

"Kenzie," diye homurdanıyorum. Adını yüksek sesle söylemek bile bana onun benim olduğunu hissettiriyor. Adını dudaklarımdan dökmek, onu tatmaya en yakın olduğum an. Ama yine de bundan zevk alıyorum.

Sevgilisi kaşlarını çatıyor. "Kenzie? Mackenzie Shipley?"

Ben söylediğimde, içimdeki yangına merhem oluyor. O söylediğinde, benzin oluyor.

"Uzaklaş," diye hırladım. Ona bir adım daha yaklaşarak onu pisuvara geri dönmeye zorladım.

Hızla göz kırpmıyor ve korkmuş görünüyor. "Bak, bela istemiyorum dostum."

"O zaman yürü git."

Kaşlarını çatı. "Bak, onun için kim olduğunu bilmiyorum ama-"

"O benim."

Hırıldamıyorum bile. Gün gibi açık söylüyorum. Çünkü bu bir tehdit değil, bildiğim en doğru şey.

Sevgilisinin çenesi düşer. "O..." Adamın beti benzi atar. "Oh, lanet olsun. Siktir, dostum, yemin ederim bilmiyordum!"

Cevap vermiyorum. Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum.

"Abi, evli olduğunu bilmiyordum, yemin ederim. Bak, hiçbir şey olmadı, dostum," diye ağzından kaçırdı. "Onu okuldan tanıyorum ve bugün çıkma teklif ettim. Biz hiç..."

"Biliyorum," diye hırladım. "Öyle olsaydı, o pahalı pantolonunun içine sızacak bir sikin olmazdı."

Boğulur gibi bir ses çıkarıyor ve nemli pantolonuna bakıyor. Sonra tekrar bana baktı. Korkmuş görünüyor. Akıllı adam.

"Randevun sona erdi," diye hırladım. "Oraya geri dön, ona teşekkür ettiğini ama bir erkeğe aşık olduğunu ve bu işin yürümeyeceğini söyle."

Hızlıca göz kırpmıyor, endişeli görünüyor. Gözlerimi deviriyorum. "*Ben* değil, seni aptal herif. Ama ona böyle söyleyeceksin." "Dostum, ben..."

"Evet, öylesin Brad."

Brad daha da solgunlaşır. "Beni nereden tanıyorsun?"

Önemli değil. Kenzie'ye ilk gülümsediğinden beri onu izliyor olmamın bir önemi yok. Nerede yaşadığını, hangi arabayı kullandığını ya da bir hafta önce bir striptizciye oral seks için 200 dolar verdiğini bilmem önemli değil.

Orospu çocuğu bir aziz bile olsa, yine de onun için yeterince iyi olmazdı. Kimse onun için yeterince iyi değil, çünkü o zaten benim.

Ben cevap vermeyince Brad daha da gerildi. "Yani, bekle, sen onun kocası mısın? Dostum, gerçekten hiçbir fikrim yoktu-"

"Defol git oradan," diye homurdandım. "Ve ona sana söylemeni istediğim şeyi söyle. Benden ya da bu konuşmadan bahsetmeyeceksin. Anlaştık mı?"

Hızla göz kırpmıyor.

"Anlaşıldı mı Brad?"

O kadar hevesle başını sallıyor ki neredeyse gülümseyeceğim. "Temiziz!"

"Güzel. O zaman Porsche'ye geri dönmeni ve Pierce Bulvarı'ndaki dairene gitmeni istiyorum."

Brad bana bakıyor, dehşet içinde.

"Ve ondan sonra, Brad," diye homurdanıyorum. Ona yaklaştım, gözlerini dikip baktım. "Ondan sonra bir daha ona bakmadın bile. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Brad güven fonu bokunun teki. Ama en azından ailesinin parası ona biraz akıl kazandırmış.

"Kesinlikle, dostum," diye başını hızlıca sallıyor. "Sorun olmayacak, yemin ederim. Ben gidiyorum, tamam mı?"

Sesindeki titreme karşısında sırtıma isteğimi bastırıyorum. Bunun yerine, ona dik dik bakıyorum.

"Um..." bakışlarımın altında kıvranıyor. Onu resmen pisuvara sabitlemişim. Birkaç saniye daha kancada dönmesine izin verdim. Sonra geçmesine izin verecek kadar geri çekiliyorum.

"Seni izliyor olacağım Brad," diye homurdandım.

Bana son bir kez dehşetle baktı. Sonra koşarak banyodan çıktı.

"Tanrı aşkına yıka şu lanet ellerini," diye hırlıyorum tiksintiyle. Ama bunun bir önemi yok. Brad ona dokunmuyor. Kimse ona dokunmuyor. Çünkü Kenzie Shipley onu ilk gördüğüm andan beri benim. Onu izledim, korudum ve kolladım.

Onun için adam öldürdüm.

Ama hepsi uzaktan. Onun için, zorunlu olarak, ben bir hayaletim. Ben onun geçmişinden gelen uzun zamandır kayıp bir gölgeyim. Tek istediğim onun için o gölgelerden çıkmak. Ama yapamam. Bunu yapmak hayatımdan daha fazlasını yok eder ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Ben de bekledim ve izledim. Kendime onun koruyucu meleği derdim ama bu saçmalık. Ben melek değilim. O zaman bana onun koruyucu şeytanı diyelim. Bir günahkâr olabilirim ama hayatımı daha kötülerinin ona el sürmesini engellemeye adadım.

Bir dakika daha beklerim. Brad'in korkaklaşıp onu terk etmesi için yeterli bir süre olmalı. Bunun onu incitmesinden nefret ediyorum. Ama gerekli olan bu. Banyodan çıkıyorum ve koridorda sinsice ilerliyorum. Sonunda, Brad'in ön kapıdan kaçtığını görmek için tam zamanında dışarı bakıyorum. Bakışlarım restoranı taradı. Ona gelince gerildim.

Bir nefes çekiyorum ve kalbim göğsümde ağrıyor. Konu ona gelince bir y a n ı m yumuşuyor. Diğer kısımlarım ise çok ama çok sert.

Onunla ilgili endişelerim, iç çektiğini gördüğümde azalıyor. Üzgün görünmüyordu, sadece kafası karışmıştı. Brad henüz mutfaktan bile çıkmamış olan akşam yemeği için masaya biraz para bırakmış gibi görünüyor. Gülümsüyorum. İyi çocuk, Brad, sanırım. Bunun için daha sonra onun lastiklerini kesmeyeceğim. Ya da belki sadece birini. Ne de olsa ona dokundu.

Kenzie -benim Kenzie'm- iç çeker ve ayağa kalkar. Çantasını omuzluyor ve bir tutam sarışını kulağının arkasına itiyor. Restorandan zarifçe çıkışını izliyorum. Bir taksi çağırana kadar bekliyorum. Tabii ki plakasını ve araba numarasını ezberliyorum. Dairesine benden önce varacak. Ama binasının ön kapısının yanındaki ağaçtaki kamera doğrudan telefonuma gidiyor. Evde ve güvende olduğunda haberim olacak.

Her zaman bileceğim.

Her zaman
izleyeceğim.

Her zaman
beklerim.

Aşk bir ömür boyu sürer derler. Ama bir ömür benim için yeterince iyi değil. Onu bir ömür boyu istemiyorum. Onu *sonsuz*a kadar istiyorum.

Ekim gecesinin soğuşuna karşı kapüşonumu çekiyorum ve karanlığa geri dönüyorum.

Anahtarımı ön kapımın kilidine kaydırıyorum. Yine de çevirecek gücüm yokmuş gibi geliyor. İç çekiyorum ve alnımın yenilgiyle kapıya gömülmesine izin veriyorum. Bu gece ne beklediğimden emin değilim. Yani, kesinlikle sonunda ortaya çıkan şeyi değil. Ama bu kadar yüksek bir beklentim olamazdı.

Yani bu bir randevu ve benden bahsediyoruz. Ben, randevular ve genel olarak erkekler berbat bir geçmişe sahibiz.

Gözlerimi kapatıyorum, başım hâlâ kapıya dayalı. Akşam yemeği randevumda aslında hiç yemek yemedim. Çünkü randevum neredeyse başlamadan bitmişti. Midem ve açlığım sonunda beni alt etti. İnledim ve anahtarı çevirdim. Sonra arkamdaki dairenin kapısının açıldığını duyuyorum.

"Hemen döndün mü?"

Dönüp arkadaşım ve komşum Elissa'ya yenik bir gülümseme veriyorum. "Elbette."

Kaşlarını çattı. "Ne oldu böyle?" "Başka bir baskın."

Bana sempatik bir şekilde bakıyor. "Kahretsin, onları gerçekten seçebiliyorsun, değil mi?"

Yarısını bile bilmiyor. Başarısız ilişkilerin tüm detaylarını bilmiyor; yarı yolda kendini imha eden tüm randevuları. Ve kesinlikle yirmi dört yaşında olduğunu ve daha önce hiç bir erkekle öpüşmediğimi de bilmiyor. Öpüşmenin ardından gelen ve çok eğlenceli gibi görünen kısımları unutun.

"Peki Brad'e ne oldu? Kendi şişirilmiş egosuna mı yenildi?"

Gülümsüyorum. "Çok komik. İyi biriydi."

"Zengin bir pislikti," diye oflayıp pufluyor Elissa, sonra da utangaç bir tavırla omuz silkiyor. "Oops, üzgünüm. O insanlarla birlikte büyüdüğünü biliyorum."

Elissa haksız olmasa da gözlerimi deviriyorum. Ben çoğunun yetişmediği bir dünyada büyüdüm. Babanız bir senatörse ve aileniz benimki gibi zenginse, farklı bir şekilde büyürsünüz. Yetiştirilme tarzımdan utanmıyorum ama bununla övünmeyi de sevmiyorum. Ve artık ben değilim.

Hizmetçiler, uşaklar, aşçılar; zengin, gösterişli bir lise ve sonra daha da gösterişli ve pahalı bir yatılı okul. Elissa ve ben üniversiteden sonra buraya taşındığımdan beri arkadaşız. Yetiştirilme tarzım hakkında her şeyi bilmiyor ama benimle dalga geçecek kadar çok şey biliyor.

"Peki bana ne olduğunu anlatacak mısın, anlatmayacak mısın?" "Anlatmayacağım."

Surat asıyor. "Oh, hadi ama! Gerçekten mi?"

Sırıtiyorum. "Peki," diyorum. "Neden sefaleti paylaşmıyoruz?" "Ne olmuş yani?"

"Bir adama aşık olduğunu söyledi."

Elissa inanamaz bir şekilde şaşırmış görünüyor. "Uh, gerçekten mi?" "O da öyle söyledi."

"Ve bundan bahsetmek için ilk randevunuzu mu seçti?" Omuz silkiyorum. "İnsanlar garip."

"Zengin insanlar tuhaftır," diye mırıldanıyor. "Şey, şimdiki şirket hariç." Gülümsüyorum. "Şey, ne beklediğimi bilmiyorum."

"Bunun olacağını tahmin edebileceğinden şüpheliyim." Kapı çerçevesine yaslanıp iç geçiriyor. "Gelip bir şeyler izlemek ister misin? Neredeyse Cadılar Bayramı geldi, *Hokus Pokus* ya da korkunç bir şeyler koyabiliriz?"

"Belki yarın?"

Gülümsüyor. "Elbette. Hey, kendini hırpalama. Bence Brad'den çok daha iyisini yapabilirsin."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. Ama yapabileceğimden pek emin değilim. Kaderimde biriyle çıkmak olduğundan da emin değilim. Ama ne kadar uzun sürerse, o kadar az mantıklı geliyor. Yani, kendime iyi bakıyorum. Koşmayı severim, iyi giyinirim ve genellikle dışarı çıktığımda en azından saçıma bir şeyler yaparım. Ben de zekiyim. Üniversiteden sınıf birincisi olarak mezun oldum ve şimdi Elissa gibi Northwestern'de biyokimya yüksek lisans programındayım.

Tüm bunları kibirli görünmek için söylemiyorum. Ama bazen tek bir öpücük ya da ilişki bile yaşamadan yirmi dörde nasıl geldiğimi düşünmek bana çok tuhaf ve kafa karıştırıcı geliyor.

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun," diye gülümsüyor Elissa.

"Teşekkürler. Sanırım buzdolabımdan bir şeyler alıp ısıtacağım, banyo yapacağım ve uyuyacağım."

Elissa güler. "İşte benim iyi bir gece anlayışım bu. Pekala, iyi eğlenceler. Yarın sinemaya gidelim mi?"

"Elbette," diye gülümsedim. Kapısını kapatıyor ve ben de kendi daireme giriyorum. İçeride kapıya yaslanıyorum. Yemek, banyo ve yatak kulağa korkunç gelmiyor. Ama gerçek bir erkekle, gerçek bir randevu da kulağa çok hoş geliyor.

Yere kaşlarımı çatıyorum. Keşke içseydim dediğim anlardan biri bu. Ama tabii ki içmiyorum. Bir kez içtim ve bu, hâlâ kâbuslar gördüğüm bir travmaya ya da neredeyse travmaya dönüştü. İçebileceğime eminim. Ne olduğunu biliyorum

-Neredeyse olan şey, bir kadeh şarap içildiğinde tekrar olacak bir şey değildi. Ama yine de tetikleyici olabilir. Ayrıca, ne anlamı var ki?

Bir an için altı yıl önceki o geceye geri dönüyorum. Titriyorum ve onu zihnimin gölgelerine geri itiyorum. Altı yıl sonra, o gece orada olmasaydı başıma neler gelebileceğini düşünmek hâlâ tüylerimi ürpertiyor.

Hala ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, çünkü kendimde değildim. Ama polisler bana her zaman bunun Ken ve iğrenç arkadaşlarıyla karşılaşan bir soygun girişimi olduğunu söylediler... yani bana zarar vermeden önce. Yabancı başarısız bir hırsız olabilir, ama her kimse ve nereye gitmiş olursa olsun, o benim kahramanım. Ama bunu bildiğinden şüpheliyim.

Bazen, onun beni izlediğini hayal etmeyi seviyorum. Belki bu biraz garip, hatta ürkütücü. Ama ben onu ürkütücü biri olarak görmüyorum. Garip bir şekilde onu koruyucu meleğim olarak görüyorum. Açıkçası yüzünü hiç görmedim ama bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyen sesinin tonunu hatırlayabildiğime yemin edebilirim. Bazen gözlerini hatırlayabildiğimi düşünüyorum; gri ve fırtınalı. Belki, en azından.

Yarı baygındım. Ama belki de beynim yarı açık gözlerden bir bakış hatırlıyor.

Ya da o zamandan beri kafamda yarattım. Yıllar boyunca onun hakkında çok şey yarattım, çoğunlukla geceleri, yalnızken. Bunu dünyadaki herhangi bir kişiye itiraf etmekten utanç duyarım. Ama gizemli kahramanım benim için biraz fanteziye dönüştü. Fantezilerimde ona kaslı kollar, güçlü bir çene ve mükemmel öpülebilir dudaklar verdim. Ona başka anatomiler de verdim, diye düşünüyorum derin bir kızarıklıkla.

Ama bir yüz değil. Bunu bilerek belirsiz tuttum. Belki de onu yüz­süz bir fantezi olarak hayal etmek daha eğlencelidir.

Zaman zaman ona yüz vermeye çalıştım. Örneğin bir çocuğun flörtünün bana çıkma teklif etmeye dönüştüğü birkaç kez. O yüzü yabancıma takınmaya çalışırdım. Bazen bir mankene ya da ünlü bir aktöre. Ama hiçbir zaman doğru gelmedi.

Hocus Pocus'un bir kısmını izledim zaten. Elissa'yı ektiğim için biraz suçlu hissediyorum. Ama sadece yalnız kalmak istiyorum. Brad'den hoşlandığım bile söylenemez. Elissa haklıydı, kendini beğenmişin tekiydi. Ama yine de böyle terk edilmek berbat bir şey.

Banyodan sonra yatağa girdim. Pencereden dışarı, Chicago'nun Ekim gecesinin fırtınalı havasına bakıyorum. Karanlığın içinden bana bakan o keskin gri gözleri hayal ediyorum. Derinden hırlayan o sesi hatırlamaya çalışıyorum. Çarşafın altında titriyorum.

Acaba orada mı? Acaba benim onu düşündüğüm gibi o da beni düşünüyor mu?

Sürekli.

Altı yıl önce:

"ÇOK ÜZGÜNÜM, EVLAT."

Başımı sallıyorum, uyuşmuş hissediyorum. Bir kısmı jet lag. Diğer kısmı ise babamın otuz altı saat önce ölmüş olması. Ama uyuşukluktan sıyrılıyorum. Duncan'ın yüzüne bakıyorum.

"Uçak bileti için teşekkür ederim, Bay Shipley."

"Sadece Duncan, Oren," diyor nazikçe. Ağır bir el omzuma iniyor. "Baban inanılmaz bir adamdı. Umarım bunu biliyordur."

Öyle sayılır. Ama üç yıldır babamdan uzaktım, Florida'da çocuk ıslahevine kapatıldım. Dört lanet gün dışarıdaydım ve kanındaki alkol oranı yasal sınırın üç katı olan bir orospu çocuğu yüz beş kilometre hızla giderken babama kafa attı. Babamı benden alan o bok kafalı öldüğü için ben de mutlu olabilirdim. Ama keşke hayatta olsaydı da bunu kendim yapabilseydim.

"Benim için çalıştığını biliyorum ama baban benim arkadaşımdı, Oren." Duncan'ın yüzü asık ve bitkin. Saçmalığın kokusunu bir mil öteden alabiliyorum ve burada samimi olduğunu biliyorum. Bu adam babamın yapabileceği her şeyden daha değerli.

hayal bile edemeyeceği kadar değerliydi. Ama alışanı olan babamı gerçekten bir arkadaş olarak görüyordu. Bence bu ikisi hakkında çok şey söylüyor.

Babam hayatı boyunca tamircilik yaptı. Yaklaşık altı yıl önce, ben hala annemle yaşarken, Duncan onu tam zamanlı olarak yerinde tamirci ve garaj müdürü olarak işe aldı. Duncan, ya da Senatör Shipley mi demeliydim, Kuzey Amerika'daki en gözde klasik araba koleksiyonlarından birine sahip. Babam da onların kedi yavrusu gibi mırıldanmasını sağlıyordu.

"Lanet olsun, ne büyük kayıp," diye tıslıyor.

"Sanırım arabalarınız için yeni birini bulmanız gerekiyor, ha?"

Kara mizah. Ama bu benim tarzım. Karanlıkla dolu bir hayatla böyle başa çıkıyorum. Çoğu insan bundan rahatsız olur ve bu benim bok testim haline geldi. Ama Duncan sırtıyor. Anlıyor. Ben de sırtıyorum.

"Biliyor musun Oren?" "Babanı geri almak için tüm koleksiyondan vazgeerdim. Hem de gözümü kırpmadan."

Onun da bunu kastettiğini biliyorum.

"Dinle, seni buraya getirip sonra da gittiğim için zgnm. Ama şehir merkezinde lanet olası bir bağış yemeğim var."

"Anlıyorum, efendim."

Gülümsüyor. "Sadece Duncan. Ama bak, kızım Mackenzie bu öğleden sonra yatılı okuldan yeni döndü. Senin yaşında, biliyorsun. Her neyse, sanırım birkaç kişiye ağırlayacak... ılgınca bir şey değil, sadece birkaç arkadaş. Ama eminim sen de katılabilirsin."

"Partiler bana göre değil."

Artık yle değil. Partiler benim olayımdı, ama bu beni ıslahevine düşüren şeyin bir parçasıydı. O ve diğer şeyler. Artık uyışturucuya hiç ilgim yok.

Dışarı. Ve babamın benden alınış şekliyle, bir daha asla içmeyeceğime de eminim.

"Pekala, onlara katılabilirsin." Eli ağır bir şekilde omzuma indi. "İstediğin kadar burada kalabilirsin."

Başımı salladım. "Hayır, Bay Shipley..."

"Hayır cevabını almadım, Oren. Sen ve annen, uh..."

"Yakın değiliz," diye tıslıyorum. Başını sallıyor ama daha fazla zorlamıyor.

"Öyleyse burada kal. Cenaze için elbette, ama sonrasında da. İsteddiğiniz kadar zaman ayırın. Lanet olası odamız var."

Biraz gülümseyerek başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim."

Senatör Shipley derin bir iç çeker. Üzüntüyle başını sallar. "Çok üzgünüm evlat."

Burada:

BANA DOĞRU BAKIYOR. Ama beni görmüyor. Asla görmüyor, ama mesele de bu zaten. İçimdeki ateşi söndürmek için hiçbir şey yapmıyor. Ona baktığımda hissettiğim açlığı bastırmıyor.

Onu yatmak için soyunurken izlediğimden beri çok sertim. Ama bu daha sonraya kalabilir. Bazen istediğim ama dokunamadığım şeyleri izlemek ve acı çekmek bana işkence gibi geliyor. Onun soyunmasını, duş almasını ya da daha mahrem anlarını binlerce kez izledim.

Bundan hiç utanç duymuyorum. Dışarıdan bakıldığında bunun ürkütücü ya da tehlikeli olarak görülebileceğinin farkındayım. Eğer Kenzie bir

ya da sahip olduğumuz geçmişe sahip olmasaydık, muhtemelen aynı fikirde olurum. Ama o benim için yabancı değil. Beni hiç tanımasa bile hayatlarımız geri dönülmez bir şekilde birbirine bağlı.

O benim ve sadece benim. Bu yüzden yatmak için üstünü değiştirirken onu izlemekten utanmıyorum. Gizlice bakmıyorum. *Benim* olan o mükemmel güzelliğe bakıyorum.

İnce uyku tişörtü ve şortuyla pencereden dışarı bakıyor. Bir elini cama koyuyor ve gözleri yavaşça onun kahverengi apartmanıya benimki arasında büyüyen ağacın dallarında geziniyor. Arka bahçelerimiz bir çit ve bu ağaçla ayrılıyor. Sadece benim tarafımdaki dallara yatak odamın penceresindeki yangın merdiveninden ulaşılabilir. Buraya taşındığından beri neredeyse her geceyi, soğuğa ya da havaya aldırmadan, burada onun uykuya dalmasını izleyerek geçiriyorum.

Gözleri üzerimde geziniyor. Gözlerimde oyalandıklarını farz etmeyi seçiyorum. Bana gülümsüyormuş ya da gecenin serin havasında beni içeri çağırıyormuş gibi yapıyorum. Ama bunun yerine, sonunda camdan geri çekiliyor. Yorganının altına giriyor ve dönüyor. Arkasına geçip onu kollarımla sardığımı hayal ediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve onu ilk kez kucakladığım anı hatırlıyorum; nasıl koktuğunu ve kollarımda nasıl hissettiğini.

Ona gidemeyeceğimi biliyorum. Kendimi ortaya çıkarmanın birçok şeyi mahvedeceğini ve onu inciteceğini biliyorum. Bu yüzden bekliyorum ve izliyorum. Tıpkı o gecedan beri yıllardır yaptığım gibi.

Mışıl mışıl uyuduğunda, daireme geri çekiliyorum. Binanın etrafına yerleştirdiğim kameraları kontrol ediyorum. Pencerelelerine ve kapılarına kurduğum kamufle edilmiş güvenlik sistemlerini de kontrol ediyorum. Yatağıma tırmanıp komodinin üzerindeki iPad'i açıyorum. Yangın merdivenindeki telefoto lens uzaktan dokunuşumla odaklanıyor. Gece görüşüne geçiyor ve ağaç dallarının arasından onun penceresine odaklanıyor.

"İyi geceler, Kenzie," diye sessizce homurdanıyorum.

Altı yıl önce:

"ÇOK ÜZGÜNÜM! Çok özür dilerim!!"

"Mackenzie, sorun yok," diyor babam sessizce. Sesi boğuk çıkıyor ve beni kendine çekiyor. "Her şey yolunda," diyor gergin bir şekilde. "Her şey yoluna girecek."

"Üç kişiyi aradım ve bir anda kasabanın yarısı orada oldu!"

"Sorun yok tatlım," diyor tekrar. Beni sıkıca tutup sallıyor, ben de göğsüne yaslanıp hıçkırıyorum.

Bok gibi hissediyorum. Sadece evimizde vermeyi hiç istemediğim parti için değil, gerçekten bok gibi hissediyorum. Doktorlar üç doz GHB aldığımı söylediler; bu uyuşturucu partilerde yırtıcı hayvanlar tarafından kızların içkilerine karıştırılmasıyla meşhurdur.

Babama karşı ürperiyorum. Şanslıyım; bana bir şey olmadı. Son birkaç saati neredeyse hiç hatırlamıyorum ama doktorlar bana zarar görmediğime dair güvence verdiler. Hastaneye tüm kıyafetlerim bozulmadan, üzerimde hiçbir iz olmadan geldim. Gerçi nasıl olduğu belli değil. Birinin partiden 911'i aradığını biliyoruz ama kim olduğunu kimse bilmiyor.

"Tatlım, sana bir şey söylemem

gerek." "Neymiş o?"

Babam bitkin görünüyordu. "Ken Traphagen öldü."

Şok içinde ona baktım. Ken'i çok iyi tanımıyorum, sadece hayır kelimesinin ne anlama geldiğini bilmeyen bir pislik olduğunu biliyorum. Ailesi son derece varlıklı ve aslında hepsi de azılı birer pislik.

"Sarhoş mu kullanıyordu?" Nefesim kesildi. Ken'in bir pislik olduğunu düşünüyorum. Ama benim verdiğim bir partide içki içtikten sonra kazara da olsa kaza yapması düşüncesi beni dehşete düşürüyor.

"Hayır, Mackenzie," diyor babam sessizce. İç çekiyor. "Bunu benden duymanı istiyorum, haberlerden değil ve polis seni sorgulamaya gelmeden önce."

"Polis mi?!" Çekiniyorum.

Babam beni sıkıca sarıyor. "Bunun bir hırsızlık girişimi olduğunu düşünüyorlar. Birisi partinin dikkat dağıtacağını umarak içeri girmiş. Ama ofisime geldiklerinde Ken'i ve..."

Sözünü kesiyor ama midem düğümleniyor. Kusmak istiyorum. Babamın ofisi polis ve acil yardım ekibinin *beni* bulduğu yer.

"Ken..." midem bulanıyor ve başım dönüyor. "Ken ofiste miydi?"

Babam başka tarafa bakıyor.

"Evet." "Benimle birlikte."

Başını salladı ve ben gerçekten de

boşaldım. "Aman Tanrım, Ken..."

o..."

Babam dişlerini gıcırdatarak toz haline getirmek ister gibi görünüyor. "Görgü tanıkları üç kişi olduklarını söylüyor," diye homurdanıyor. "Gelen polis dağılmadan önce birkaç kişiye ulaşmayı başarmış. Polisin konuştuğu görgü tanıkları Ken ve diğer iki çocuğun seni oraya getirip kapıyı kapattığını söylüyor."

"Onlar..." Aniden hıçkırıyorum ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya sıcak bir şekilde akıyor.

"Sana zarar vermek istediler," diye hırlıyor babam. "Ama yapmadılar tatlım. Sana dokunmadılar ve sana zarar vermediler."

"Ne olduğunu bilen var mı?"

"Hırsız. Onları şaşırttı." Babam kaşlarını çatı. "Bir kavga oldu Mackenzie. Seni kurtardı. Onlarla dövüştü ve sonra ofis telefonundan ihbarı yapanın aslında o olduğunu düşündüler."

"Bekle, ama Ken..."

"Öldü," diye homurdanıyor.

"Hırsız mı?" Babam başka tarafa bakıyor ve başıyla onaylıyor.

Hafızam yanıp sönüyor. Derin, rahatlatıcı bir ses duyuyorum. Soğuk gri gözler görüyorum. Ve sonra hiçbir şey.

"Kim... onu buldular mı? Hırsız mı?"

"Hayır," diye başını sallıyor babam. "Kim olduğunu bilmiyoruz," diyor çabucak. "Ama sen güvendesin, önemli olan da bu. Polis geldiğinde partiden dağılan birkaç çocuğu durdurdu. İçlerinden biri, Justin Lehman, kavgaya karışmış gibi görünüyordu, bu yüzden polis onu tuttu. Üstü arandığında, üzerinde GHB bulundu. Kavgadan kalan çürükler ve üzerindeki uyuşturucular onu kasıtlı olarak odaya soktu. Ama üçüncü çocuğun kim olduğunu bilmediğine yemin ediyor."

Titriyorum. Kalbimi soğuk bir korku kaplıyor. Babamın yüzü kararıyor. Gözleri gözlerimi tutuyor. "Suç duyurusunda bulunacağım, tatlım." Başımı salladım. "Tabii bunu istemiyorsan."

"Bunu istiyorum."

Gülümsüyor.

"Güzel." "Ken..."

Babam başını sallar. "Traphagen'lar beş para etmez ama bu her şeyin ötesinde. Aynı şekilde, en küçük oğulları da öldü. Hayal bile edemiyorum."

Bana sıkıca sarılıyor, ben de yüzümü onun göğsüne gömüyorum. "Kampanyan..."

"Bunun için endişelenme, tatlım."

"Baba..."

"Merak etme," diye ısrar ediyor. "Ve biz iyiyiz. Sen bu işe karışmadın. Sen burada bir kurbansın, Mackenzie."

Garip bir şekilde gülümsedim. "Sanırım seçmenlerle iyi oynuyor?" Komik olmaya çalışıyorum ama bazen mizahım babam için biraz karanlık oluyor.

Yanıt olarak kaşlarını çatıyor. "Bunu kullanmıyorum ya da herkesin önünde yorum yapmıyorum." "Biliyorum baba," diye gülümsüyorum.

"Sadece takılıyorum."

Başımdaki ağrıyla irkildim. Geldiğimden beri küçük migren ağrılarım var. Doktorlar ilaçlar vücudumdan çıktıkça geçeceğini söylüyorlar.

Babam endişeyle kaşlarını çatıyor. "Arkana yaslan tatlım. Dinlen, daha sonra konuşuruz."

"Gerçekten kim olduğunu bilmiyorlar mı? Hırsız yani. Beni kurtaran adam mı?"

Başka tarafa

bakıyor.

"Hayır, yok."

"Ona çok şey borçluyum," diye fısıldıyorum.

Babam bana dönüyor ve sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Eminim bunu yapmaktan mutluluk duymuştur, tatlım."

Burada:

NEFESİM soğuk havaya karışıyor. İçime çektiğim soğuk ciğerlerimi yakıyor ama bana enerji veriyor. Bacaklarım pompalanıyor, ayaklarım kaldırıma vuruyor. Şehir etrafımda gerçeküstü bir his uyandırıyor. Gulyabaniler ve iskeletler bana bakıyor. Cadılar, süper kahramanlar ve Disney prensesleri çığlık atarak kaldırımlarda koşuyor.

Cadılar Bayramı'nda koşuya çıkmak gibi çok normal bir şey yapmak garip hissettiriyor. Ama aynı zamanda harika hissettiriyor. Ayrıca, daha sonra Elissa ve *Scream*'i de içeren ateşli bir randevum var.

Göl kenarındaki patikalara doğru koşarken, zihnim dolaşıyor. Yıllar öncesini düşünmeye başlıyorum. Çelik gibi gri gözleri ve derin, karanlık, rahatlatıcı sesi düşünüyorum. Karanlık kahramanımı düşünüyorum ve titriyorum.

Başarısız bir randevudan sonra bunu çok yaparım. O kadar çok var ki, bu da yabancımı çok düşündüğüm anlamına geliyor. Bu özel gecede, düşüncelerim daha cazip bir yere gidiyor. Koşarken kızarıyorum ve bu yanaklarımdaki soğuk havadan değil. Bir fantezi yolunda ilerliyorum. Bu

sefer, o

beni kucağına alıp kurtarıyor. Ama sonra beni büyük, tüylü bir yatağa götürüp yatırıyor.

Sert nefes alıyorum ve spor ayakkabılarımla kaldırıma vuruyorum. Kafamın içinde, yabancım kıyafetlerimi parça parça çıkarmaya başlıyor. Üzerime çullanıp beni yatağa yapıştırıyor. Vücudu benimkine karşı sıcak ve sert. Kendini bacaklarımın arasına indirmeye başladı. Yolun ormanlık kısmında koşarken beklentiyle titriyorum.

Şekil yan görüşümden çıkıyor ve ben onu asla göremiyorum. Adam bana çarpıp yere düşürdüğünde fantezim benden kopuyor. Homurdanıyor ve beni patikanın ötesindeki çalılıklara doğru itiyor. Çığlık atıyorum ama adamın ağır eli ağzımı kapatıyor. Kalbim boğazıma kaçmış gibi hissediyorum ve korkudan boğulacak gibi oluyorum.

"Bu sefer olmaz, sürtük," diye hırlıyor adam. Sesi buz gibi. Kavrayışı acımasız. "Bu sefer yaptığının bedelini ödeyeceksin."

Eline doğru çığlık atıyorum. Ağırlığı beni çıtır çıtır yapraklara yapıştırıyor. Tekrar çığlık atıyorum ama faydasız olduğunu biliyorum. Cadılar Bayramı'nda kimse koşuya çıkmaz. Parkın ıssız bir yerindeyiz ve gözden uzaktayız. Bir kez daha çığlık atıyorum. Pes etmeyi reddediyorum.

Ama aniden adam acı içinde homurdanmaya başladı. Yuvarlanarak benden uzaklaştı ve yaprakların üzerinde yuvarlandı. Kafamı çeviriyorum ve onu gördüğümde nefesim kesiliyor. İkinci adam neredeyse tepemde dikiliyor, vücudu gergin ve kıvrılmış. Yüzü gölgeli ama sokak lambasının ışığında parlayan dişlerini görebiliyorum.

Hırlıyor ve nefesim kesiliyor. Neredeyse bir hayvan gibi ses çıkarıyor. Üzerime çömelme şekli de bir hayvan gibi hissettiriyor; yemini bulmuş, başka bir yırtıcıyı korkutmuş bir hayvan. Titriyorum ve bir topun içine kıvrılıyorum.

Ama aniden, ikinci figür beni yakalayan adama doğru yürüdü. Kemerinden bir bıçak çıkardı. İlk adama doğru ilerleyişini izlerken keskin bir nefes alıyorum. Beni yakalamasına ve açıkça bana zarar vermek istemesine rağmen, kaçması için ona bağırarak için garip bir dürtü duyuyorum.

Yine de geri adım atmıyor. İkinci adama hırlıyor ve eline ağır bir taş alıyor. Ona saldırıyor ama kurtarıcım daha hızlı. Kaçıyor ve bıçağı parlıyor. İlk adam acı içinde inliyor ve taşı düşürüyor. Yan tarafını tutuyor ve hırıltıyor. Yüzü maskeli ama gözlerini görebiliyorum. Bana bakıyorlar, öfke ve nefret dolu. Ama sonra dönüp kaçıyor.

İkinci adam dönüyor ve bana doğru fırlıyor. Nefesim kesiliyor ve topuklarımı çıtır çıtır yapraklara vuruyorum. Ama ondan kaçmanın mümkün olmadığını biliyorum. Çok büyük ve belli ki çok güçlü. Sırtım bir ağaca çarptığında duruyorum ve o bana doğru gelmeye devam ediyor; sessiz ve iri.

Ama aniden sokak lambasının ışığına doğru adım atar. Işık, kapüşonunun altındaki gözlerinde parlıyor. Keskin bir nefes alıyorum. Başım dönüyor. Hafıza çok güçlü bir uyuşturucu.

"*Sen mi?!*" Fısıldıyorum.

Işık onun çelik gibi gri gözlerinde parlıyor. Üzerimde geziniyorlar ve bakışları o kadar güçlü ki sanki tenimi ısıtıyor. İmkânsız geliyor ama onu tanıyorum. Altı yıl önceki o geceden beri onu uyanırken ve uyurken her düşüncemde tanıyorum.

O benim koruyucum. Ama o kafamın içinde değil. Fantezilerimde değil. Tam burada duruyor, gözleriyle beni büyülüyor.

SOĞUK HAVA ciğerlerimi yakıyor ama sorun değil. Buna alışkınım. Son altı yılda, temelde bir özel kuvvetler ajanı kadar eğitilmiş hale geldim. Lanet bir ninja gibiyim. Yaptığım şey bu.

Onu izliyorum. Onu koruyorum. Ve kimse bilmiyor.

O koşuyor, ben de bu yüzden koşuyorum. Bir blok önümde, kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. Göl kenarındaki patikalara doğru gidiyor. Koşma ihtiyacını anlıyorum. Ama neden bunu gece yapmak zorunda ki? Hem de lanet olası Cadılar Bayramı'nda? Duyu organlarım karıncalanıyor, gözlerim onun önündeki sokakları tarıyor. Biliyorum, bu sadece maskeler ve uydurma şeyler. Ama Cadılar Bayramı bazı insanların içindeki şeytani ortaya çıkarıyor.

Deliler daha da delirir. Pervasızlar daha büyük riskler alır. Benim için dünyadaki en değerli şey, tüm bu saçmalıklar arasında kulaklıkla koşmakken? Patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Ama koşuyorum, onu takip ediyorum. Onu kovalıyorum da diyebilirsiniz. Kenzie bir sokak lambasının altında koşuyor ve ben inliyorum. Gözlerim koşu taytının sıkı, yontulmuş kışını nasıl kavrayıp şekillendirdiğine takılıyor. Bu beni baştan çıkarıyor. Sarı atkuyruğunun sallanışını izliyorum, sanki onu avucumun içine alıp güzel ağzını istediğim yere yönlendirmem için bana meydan okuyor.

Böyle hissetmeme engel olamıyorum. İçimde uyandırdığı düşüncelere engel olamıyorum. Tüm bunlar masum bir kahraman kompleksiymiş gibi davranmayacağım. Öyle değil. Onu korumak ve güvende tutmak istiyorum ama başka bir nedeni daha var.

Onu istiyorum. Onu istiyorum ve ona aşığım. O gece onu gördüğüm andan beri ona takıntılıyım. Ve bu hiç kaybolmadı. Asla kararmadı ya da solmadı. Altı yıl önce onu gördüğümünden beri ondan başka kimse olmadı. Altı yıl boyunca ondan başka hiçbir kadın ilgimi çekmedi.

Ama hiçbir erkek de onu benden almadı. Bu bencilce olabilir. Onu gençken "sahada oynama" şansından mahrum bıraktığımı söyleyebilirsiniz. Ama siktir et. Onun bir sahaya ihtiyacı yok.

Bana ihtiyacı var.

Onu benden almaya çalışan erkekleri tehdit ettim ve korkuttum. Gerçekten kötü niyetli olanlara ise daha kötü davrandım: acı çektirdim ya da çürümüşlüklerini ona ve bazı durumlarda dünyaya ifşa ettim.

Bazılarının iyi olması umurumda değil. Umurumda değil. Hiçbiri onun için yeterince iyi değildi. Ve hiçbirinin onu benden alamayacağından emin olabilirsiniz.

İleride, Kenzie göl kenarındaki parka giriyor. Hırlıyorum, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Bundan hoşlanmıyorum. Bundan hiç hoşlanmazdım ama lanet olası Cadılar Bayramı. Hava bir uyarı gibi. Uzaktan takip ederken duyularım altüst oluyor. Bir sokak lambasının altında koşarken kışına bakmakla ağaçları tehlike için taramak arasında kalıyorum.

Ama sonra, tehlike kendini belli ediyor. Göz ucuyla bakıyorum ama karanlık bir adamın ona doğru hamle yaptığını görüyorum. Kaslarım harekete geçti. Karanlık çimlere doğru fırlıyorum. Adam ona çarpıp yere düşürdüğünde neredeyse bir hayvan gibi kükrüyorum.

Onu sıkıştırıyor, bir eliyle ağzını kapatıyor. Ona zarar veriyor. Neyi incitiyor *Benim*.

Ona çarptığımda, bir yük treninin gücüyle çarpacağım. İkinci bir tahmin yok ve burada merhamet olmayacak. Sırtımda sakladığım bıçağı çıkarıyorum. Ve onunla ne yapacağımı biliyorum. Dediğim gibi, burada merhamet olmayacak. Ona zarar vermeye çalıştı ve şimdi bunu hayatıyla ödeyecek.

O gecedен beri bunu ilk kez yapmıyorum bile. Üniversitedeki ikinci yılında kütüphanede bekleyen bir soyguncu vardı. Benim için basit bir denklemdi. Kenzie'ye zarar vermek istedi, ben de onu öldürdüm.

Üç yıl önce bir sapık vardı: kiraladığı dairenin bina yöneticisi. Adam bir gün kadın dışarıdayken alçıpan yapmak zorunda olduğunu iddia etti. Onunla aynı duvarı paylaştığı için şüphelenmiştim. Bu yüzden o gece o yokken evine girdim ve yatak odasının duvarındaki büyük bir aynayı tek yönlü camla değiştirdiğini keşfettim. Orospu çocuğu duvarın kendi tarafındaki dolabın içine küçük bir röntgen odası inşa etmişti. Onu eşek sudan gelinceye kadar döverdim; belki de polislerin öğrenmesini sağladım. Ama o dikiz odasında video kamera, ip ve bir de bıçak görünce gitmesi gerektiğini anladım. O binanın on katlı çatısını ve aşağıdaki kaldırımını içeren bir kaza geçirdi. Sırasıyla.

Üçüncüsü istemediğim halde bana başka seçenek bırakmadı. Kızın birlikte çalıştığı, hayırdan anlamayan bir adamdı. Ona sürekli çıkma teklif ediyordu, hatta bunu yapmak için kapısına kadar geliyordu. Kız hayır demeye devam etti, adam da devam etti. Ve bu beni öfkeliendirdi.

Sonunda, sohbet etmek için onu bir bara kadar takip ettim. Arkadaşlarına "kız evet dese de demese de" ne yapacağıyla ilgili böhörlendiğini duyduğumda tersledim.

Tam da o barın erkekler tuvaletinde bir klozete yüzüstü düşerek bir pislik gibi öldü.

Bunun normal olmadığını anlıyorum. İçten içe çarpık ve kırık olduğumu anlıyorum. Normal toplumun buna sağlıklı ya da dengesiz diyeceğini biliyorum. Ama umurumda değil. Benim saplantım -ki bu bir saplantı-evcilleştirilemez ya da kontrol edilemez.

Kenzie'nin saldırganı Zorro tipi bir maske takıyor. Bana hırlıyor ve bir taş fırlatıyor. Ama ben saldırıyorum ve taşı savuşturuyorum. Bıçak kabzasına kadar saplandı. Adam kükrüyor ve beni itiyor. Bıçağım kıpkırmızı çıkıyor ama adam dönüp kaçıyor.

Tereddüt ediyorum. Tahmin ettiğimden çok daha hızlıymış. Hâlâ onu kovalamak ve yapmaya çalıştığı şey için kanını akıtmak istiyorum. Onu soğuk gün ışığının parkta bulması için bırakmak istiyorum.

Ama ona dönüyorum. Ve onu bırakmayacağımı biliyorum. Kapüşonumu başıma çektim, gözlerimi korudum. Ama bir adım atıyorum ve sokak lambasının ışığı üzerime geliyor. Kenzie bana baktı ve dondu kaldı. Ben de öyle.

Beni tanıyor. Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyor ama bunu gözlerinde görebiliyorum. "Sen..." diye fısıldıyor.

Kalbim kabarıyor ve dalgalanıyor. Tüm ruhum çiçek açıyor. "Kenzie..."

Adı dudaklarımda bir sevgilinin dokunuşu gibi yuvarlanıyor. Sonra sirenleri duyuyorum ve kesinlikle bu tarafa doğru geliyorlar.

Bir parçam kaçmak istiyor. Onu alıp kaçmak istiyorum; gerekirse onu dengesiz bir mağara adamı gibi sürükleyip götürmek istiyorum. Ama yapmıyorum. Ona yaklaşıyorum ve uzanıyorum. Tereddüt ediyor ama sonra eli benimkini buluyor. Sıkıca kavradım ve onu ayağa kaldırdım.

Ona dokunmak çok iyi hissettiriyor. Altı yıldır ilk kez. Bu doğru değil. Ama neredeyse öyle. Onu kendime çektim. Ellerini tutuyorum ve gerçekten titriyorum.

Tek kelime etmiyoruz. Ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Ama konuşmamıza gerek yok. Onu yakalayan gözlerim söylenmesi gereken her şeyi söylüyor. Ona doğru eğildim. Bir elim yüzünü kavıyor. Sert değil ama sahiplenici bir şekilde. Kenzie titriyor. Dudakları endişeleniyor ve iri mavi gözleri fincan tabağı gibi yuvarlak.

Ona ne söyleyeceğimi trilyonlarca kez hayal ettim. Ona ne yapacağımı da hayal ettim. Ama ne zamanımız var, ne de söyleyecek sözüm. Bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi yapıyorum. Ona doğru eğildim ve ağzımı onunkine yaklaştırdım. Sonra onu öpüyorum. Onu daha önce hiç öpülmemiş gibi öpüyorum.

Dudakları çok yumuşak. Tek iniltisi daha da yumuşak. Burada onunla kendimi kaybedebilirim. Bu dudaklara karşı ölebilirim. Ama sirenler yaklaşıyor. Ve onu korumayı bitirmedim.

Ondan uzaklaşmak acı veriyor ama bunu yapmayı başarıyorum. Gözlerini şiddetle tutuyorum. Bakışları şu anda ağzımın söyleyemediğini söylüyor: "Sen benimsin" diye hırlıyor.

Kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyor ve sirenler çığlık atıyor. Gölgele beni sarana kadar ondan uzaklaşıyorum. Bir saniye daha izliyorum. Eli dudaklarına dokunmak için kalkıyor. Şokta gibi görünüyor ya da rüya mı yoksa uyanık mı olduğundan emin değil gibi.

Dönüyorum ve gecenin karanlığında kayboluyorum.

"TANRIYA ŞÜKÜR."

Elissa kollarını bana sıkıca doladığında nefesim kesiliyor. Ben de ona sarılıyorum ama o titreyerek bana sarılmaya devam ediyor.

"Elissa," diye gülümsüyorum. "Ben iyiyim, gerçekten."

Peşimi bırakmıyor. Ben de dönüp beni dairemin kapısına kadar geçiren iki polis memuruna ve dedektife gülümsüyorum. "Beni yukarı çıkardığınız için teşekkür ederim. Ben iyiyim."

"Hanımefendi," dedi Dedektif Johnson kaşlarını çatarak. Benim davamla o ilgileniyor ve beni ifade için karakola götürdüklerinden beri harika biri oldu. "Bunu gerçekten evinizin içinde yaptığınızdan emin olmamız gerekiyor."

Hala Elissa'nın beni pusuya düşürdüğü koridordayız.

"Tamam, bir saniye. Elissa?" İsteksizce beni bıraktı. Anahtarlarımı çıkardım ve kapımın kilidini açtım. "Bu sayılır mı?" Dedektif Johnson'a gülümsüyorum.

"Bu işe yarar. Yine de bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Bana üzerinde adı, yaka kartı ve cep telefonu yazan bir kart uzatıyor. "Şüpheli telefonlar alırsanız, binanın etrafında dolaşan biri olursa, tereddüt etmeyin."

Zayıfça gülümsedim. "Bu geceki yardımınız için teşekkür ederim, Dedektif."

Başını sallıyor. "Bu adamları bulacağız, Bayan Shipley. Buna güvenebilirsiniz." Elissa'ya döner, sert bir bakışla onu değerlendiriyor gibidir. "Koridorun tam karşısında mısınız?"

"Evet, ben de bütün gece uyanık kalıp ona göz kulak olacağım."

Ondan gördüğüm ilk gülümseme. Sonra bana döndü. "Kendinize iyi bakın Bayan Shipley. Ve lütfen sorusu olursa numaramı babanıza iletmekten çekinmeyin."

Saf değilim. Departmanın sadece işlerini yaptığını biliyorum. Ama aynı zamanda kim olduğum anlaşıldığında biraz daha öteye gittiklerini de biliyorum. Ya da kimin kızı olduğum. Karakoldan babamla telefonda konuştum bile. Kendisi Washington'da ve benim için kendi güvenlik ekibinden birilerini göndermek istedi. Ama ben iyi olduğum konusunda ısrar ettim.

Öyle olduğumdan emin değilim. Aslında, olmadığımıdan eminim. Saldırı başka bir şeydi. Öyle bir saldırıya uğramak hâlâ ruhumu titretiyor. Her araba kornasında ya da kapı kapanışında irkiliyorum. Ama beni sarsan asıl şey sonrasında gördüklerim. Sonrasında *kimi* gördüğüm.

Ya da en azından gördüğümü sandığım kişi. Eğer öyle değilse, bir psikiyatrist tarafından muayene edilmem gerekebilir.

Polisler ve Dedektif Johnson gittiğinde, sonunda nefes aldığımı hissettim.

"Tanrım, Kenzie," diyor Elissa sıkıca. Bana sıkıca sarılıyor ve geri çekiyor. "Bu konuda konuşmak istiyor musun, yoksa hiç konuşmak istemiyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Her şey bulanık, gerçekten. Bu adam az önce göl kıyısındaki yolda bana çarptı."

Titriyor. "Bu çok korkutucu, lanet olsun."

"Aptallık ettim. Cadılar Bayramı'ndayız. Tuhaf tiplerin hepsi dışarıda. Ayrıca kulaklığımı da takmıştım."

"İkisi de mi?"

Başımı sallıyorum. Elissa başını sallıyor. "Yine de, bu çok lanet... bekle." Kaşlarını çatıyor. "Az önce 'erkekler' mi dediler, çoğul mu?"

Ellerime bakıyorum. "Öyle değil... Açıklamaya çalıştım. Ama daha sonra gelip konuşmamı istediler. Olanlarla ilgili hafızamın bulanık olduğunu düşünüyorlar."

"Peki, bir bok yok mu?"

Gülümsüyorum. "Sadece ilkiydi. İkinci adam..." Yere baktım. "Beni koruyordu."

"Kenzie," Elissa diyor ki nazikçe. "Are sen Tabii ki sen hatırlamak doğru mu?"

"Evet!" Şak diye söyledim.

Zayıfça gülümsüyor. "Üzgünüm, sadece, eğer yardım ediyorsa, neden kaçtı? Neden polisler gelene kadar seninle beklemedi?"

"Bilmiyorum."

Biliyorum ve bilmiyorum. Altı lanet yıl önceki hırsızlık girişiminden endişelendiği için mi kaçtı? Çünkü her zaman gizemli koruyucumun o olduğunu düşünmüşümdür: Ken'i, Justin'i ve o gece bana zarar vermeye çalışan bilinmeyen üçüncü adamı durduran hırsız adayı. O gece kaçmasının sebebi çok açıktı: haneye tecavüz ve Ken'in kavgadan sonra ölmesi.

Ama bu gece neden koştuğunu bilmiyorum. Sanırım aynı adam olduğundan bile emin değilim. Ama kalbim bana öyle olduğunu söylüyor. Ruhum bana o olduğunu söylüyor.

Ve sonra öpücük. Titriyorum ve dudağımı ısıriyorum. Polise bundan hiç bahsetmedim. Koşu ceketimin manşetinde bıçaklanan adama ait olduğunu düşündükleri kan vardı. Ayrıca bıçaklayana ait olduğunu düşündükleri giysi lifleri de vardı. Benim koruyucum.

Bu polislere en azından bana dokunduğunu gösterir. Kaçmadan önce bana yardım ettiğini açıkladım. Beni öptüğünden bahsetmedim.

İlk öpücüğüm.

"Neye ihtiyacın var?" Elissa sempati ile soruyor. Bana sıkıca sarılıyor. "Sana yemek yapmamı ister misin? Banyo ya da başka bir şey? Sadece arkadaş mı istiyorsun?"

Dudaklarımı büküyorum. "Yalnız kalmak istemem kötü bir şey mi?"

"Hayır, hiç de değil," diye kararlı bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Bunu kesinlikle anlıyorum. Ama bil diye söylüyorum, kapımda kamp kurup gözetleme deliğinden seninkine bakıyor olacağım."

Gölümsüyorum ve ellerini sıkıyorum. "Elissa, ben iyi olacağım. Polis zaten aşağıda işaretli bir araba tutuyor."

"Şey, çok kötü. Burada nöbet tutuyorum."

Sırıtiyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. "Teşekkür ederim. Ben gerçekten iyiyim. Cidden." "Git duş al ya da banyo yap," diye iç geçiriyor. "Daha iyi hissedeceksin."

"Teşekkürler, Elissa."

Tekrar gülümsüyorum ve daireme giriyorum. Kapıyı kapatıp doğruca banyoya gidiyorum. Soyunuyorum ve suyu ekstra sıcak çalıştırıyorum. İçimde bir duygu ve his savaşı var. İlk adam bana böyle saldırdıktan sonra kendimi temizlemem gerektiğini hissediyorum. Ama bir de koruyucumun çelik grisi gözleri var.

Bir de öpücük var. İlk öpücüğüm.

Kendi kendime gülümsüyorum. Bazıları buna çalıntı diyebilir, böyle habersizce alınmak. Ama ben öyle görmüyorum. Çarpık olabileceğini biliyorum. Kafadan kontak olduğum anlamına gelebilir. Ama bir parçam ilk öpücüğümün gizemli koruyucum için olduğunu hissediyor.

Dušta, sıcak suyun altında titriyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve sonunda bu gece olan her şeyi düşünmeye başlıyorum. Ama sanki gerçek saldırıyı çoktan atlatmışım gibi. Kulağa kötü geldiğini biliyorum ama kafamdaki spot ışığını öpücük alıyor. Tek düşünebildiğim bu. Ondan hemen önce gelen kötü şeyleri bastırıyor.

İçimde bir sıcaklık zonkluyor. Tenimde bir elektrik hissi dolaşıyor. Dudaklarım her şeyi tekrarlıyor ve duş suyunun altında kalçalarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. Elim aşağıya, bacaklarımın arasına kayıyor. Hafifçe inliyorum ve bu gece olanları canlandırmaya başlıyorum. Öpücüğü çok daha uzun sürmüş gibi davranıyorum. Yaklaşan polis arabaları olmasaydı ne olurdu diye merak ediyorum. Kalır mıydı? Beni öpmekten fazlasını yapar mıydı? Elleri benimkilerin olduğu yere gider miydi?

Tekrar inliyorum, ama sonra kendimi durduruyorum. Tanrım, gerçekten kafayı yemiş olabilirim. Bu gece başıma gelenlerden sonra bunu mu yapıyorum? Kaşlarımı çatıyorum ve suyu kapatıyorum. Çabucak kurulanıp pijamalarımı ve bornozumu giyiyorum. Akılsız televizyonla kafamı dağıtmak için koltuğuma yığılıyorum. Ama sonra kapı çalındı.

Nefesim kesildi ve vücudum sıkıştı. Mantiğım bana bunun muhtemelen alt kattaki memurlar ya da Elissa olduğunu söylüyor. Ama hâlâ korkunun tadını alabiliyorum. Bornozumu sıkıyorum ve kapının yanında duruyorum.

"Kim o?"

"Mackenzie? Mackenzie Shipley?"

Kaşlarımı çatıyorum ve gözetleme deliğinden bakıyorum. Adamı tanımıyorum ama kusursuz giyinmiş. Yakışıklı ve sanki onu gözetlediğimi anlamış gibi sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Mackenzie, ben babanın bir arkadaşayım." "Kimsin sen?"

"Benim adım Gordon," diyor nazıkçe.

Kaşlarımı çatıyorum. Ama yine de polislerin aşağıda olduğunu biliyorum. Endişelenecek biri olsaydı, onu durdururlardı. Geri çekiliyorum ve kapıyı biraz açıyorum. Çok yakışıklı adam bana gülümsüyor. Ama kaşlarım çatıldı. Nasıl olduğunu bilmesem de tanıdık geliyor.

"Hey, Kenzie," diye gülümsüyor.

Kaşlarım kırışıyor. "Nasıl..."

Boğazını temizliyor ve yere bakıyor. "Traphagen," diye mırıldandı. "Gordon Traphagen."

Birden her yerim üşüdü. Kusmak istiyorum. Gordon'la sadece birkaç kez karşılaştım. Ama küçük kardeşi Ken'i çok iyi tanıyorum. Bana ilaç veren ve beni bir partide iki arkadaşıyla birlikte bir odaya çekip...

Safra boğazımda yükseliyor. Gordon'ı çok az tanıyor olabilirim. Ama kardeşinin davranışları çok şey anlatıyor. Ken bana zarar vermeye çalışırken öldükten sonra ailesinin babama dava açmaya çalışması ve başaramaması da öyle. Kapıyı Gordon'ın suratına çarpmak için geri çekildim. Ama o nazıkçe elini kaldırdı.

"Lütfen, konuşmama izin verin."

"Çık dışarı," diye boğuluyorum. Gözlerim kamaşıyor. Tek hatırlayabildiğim Ken'in hiç vermek istemediğim partide bir sürüngen olduğu. Benimle yakınlaşmaya çalıştığını ve ona siktirip gitmesini söylediğimde kızdığını hatırlıyorum. Sonra o gazozu içtikten sonra bilincimin kaybolduğunu hatırlıyorum.

Hatırlayabildiğim bir sonraki şey koruyucumun beni kucağına aldığı. Gri gözlerini ve bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyen o derin sesi hatırlıyorum.

"Mackenzie, lütfen." Gordon acı çekmiş görünüyor. Bu beni duraksatıyor. "O partide sana olanlar... Çok üzgünüm Mackenzie."

"Ne istiyorsun?" Ters bir şekilde söyledim.

"Sadece konuşmak istedim. Bakın, kardeşimin karıştığı şeyi aklamaya çalışmıyorum. Ailemin daha sonra yaptıklarını da küçümsemeye çalışmıyorum. Senden de kardeşim için üzgün olduğunu söylemeni falan beklemiyorum. O konuya girmeyeceğim."

"Güzel, çünkü bunların hiçbirini söylemiyorum."

Başını sallıyor. "Mackenzie, onun ne yaptığını ya da yapmadığını, ne yapmak istediğini ya da istemediğini kanıtlayamam."

"Komik, yapabilirim," diye tıslıyorum. "O ve lanet olası küçük arkadaşları bana saldırmak amacıyla ilaç verdiler."

Gordon uzaklara bakıyor. Kül rengi görünüyor. "Dediğim gibi, evet ya da hayır diyemem. Ama sana olanlar için üzgünüm. Gerçekten, Mackenzie."

"Neden buradasın?"

"Dediğim gibi, kardeşim hakkında, onun gerçekten bu işe karışıp karışmadığı hakkında hiçbir şey kanıtlayamam."

Ona siktir olup gitmesini söylemek için ağzımı açmaya başladım. "Ama sana kimin ilaç *verdiğini* kanıtlayabilirim."

Donup kaldım. Midem düğümleniyor. "Ben... senin gitmen gerekiyor," diye boğuluyorum. "Bunun acı verici olduğunu biliyorum," diyor Gordon nazikçe.

"Bence gitmelisin." "Lütfen, Mackenzie."

"Hayır, lütfen gidin!"

"Kardeşim o gece kötü şeyler yapmak üzere olabilir, Mackenzie," diye homurdanıyor Gordon. "Ama sana o içkiyi vermedi."

"Öyle mi?" Öfkeyle söyledim. "O zaman kim yaptı?" "Bunu duymak garip olacak."

"Peki, o zaman bunu atlayalım ve sen de gidebilirsin."

Ama Gordon olduğu yerde kalıyor, kapımı dolduruyor. "Babanın tüm arabaları için kullandığı tamirciyi biliyor musun?"

Ona bakıyorum. "Mitchell?! Teorin bu mu?!" Soğukça gülüyorum. "Kapımın önünden siktir git, göt herif. Mitchell benim için bir amca gibiydi. Oh, ve o gece *ölmüştü*."

"O değil," diye iç geçirdi Gordon. "Oğlu Oren."

Göz kırpıyorum. "Affedersiniz?" Zihnimin bir yerlerinde Mitchell Frey'in bir oğlu olduğunu biliyorum. Ama onun hakkında Florida'da falan yaşıadığından başka bir şey bilmiyorum.

"Oğlu. O gece senin evindeydi, Mackenzie. Partide." Başıımı salladım. "Bu imkansız..."

"Baban onu cenaze için uçurdu." "Gordon-"

"Sana ilaç verdi Mackenzie," diye mırıldandı Gordon. "Niyetiyle-"

"ık dışarı!" Bağırıyorum. Öfke ve korku içimde dönüyor.

"Mackenzie, baban olayı örtbas etti ve nedenini bilmiyorum-"

"ık dışarı!" ığlık atıyorum.

Gordon'un arkasındaki kapı açılır. "Hey bok çuvalı," diye mırıldanır Elissa öfkeyle. "Siktir git buradan."

Gordon komşuma bir bakış attı. "Bu özel bir konuşma..."

Kolunu yukarı kaldırıyor, elinde tehditkâr bir şekilde Cubs beyzbol sopası tutuyor. İnce ince gülümsüyor. "Git, yoksa o güzel kemik yapını mahvederim."

Gordon gergin görünüyor. İki gözünü de Elissa'dan ayırmadan derin bir nefes alıyor. Sonra dönüp bana bir kartvizit uzatıyor.

"Bu benim kartım, Mackenzie. şehirdeyim, The Drake Otel'de kalıyorum. Konuşmak ve gerçeği öğrenmek istersen lütfen beni ara. Yardım edebilirim, Mackenzie," diyor sempatik bir şekilde. "İkimizin de biraz teselli bulmasına ve tüm bu olanlara bir son vermemize yardımcı olabilirim-"

"Çık dışarı!"

Sonunda başını sallar. "Tamam, ben gidiyorum. Sadece bundan daha fazlası olduğunu bilmeni istedim. Seni üzdüğüm için üzgünüm Mackenzie. Ve o gece için gerçekten üzgünüm."

Dönüyor ve uzaklaşıyor. Elissa bana doğru yürüyor ama ben elimi kaldırıyorum. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim." Neyse ki zorlamadı.

"Polisleri aşağıya çağırmamı ister misin?"

Başımı sallıyorum. Uyuşmuş hissediyorum. "Hayır, teşekkürler. Sadece uyumam gerek."

Arkadaşım başını sallıyor. Uzanıp elimi tutuyor. "Ben burada, koridorun karşısındayım. İstemiyorsan bunu kendine saklamak zorunda değilsin, tamam mı?"

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Daireme döndüğümde telefonumu alıp babamı arıyorum. "Selam tatlım," diyor nazikçe. "Nasılsın-"

"Oren Frey kim?"

Hemen cevap vermeyince ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Ne?"

"Oren. Mitchel Frey'in oğlu mu?"

Babam boğazını temizlemek için öksürüyor. "Bu nereden geliyor, Kenzie?"

"O... o şeyde miydi..." Kekeliyorum. Söylemek istediğim kelimeleri oluşturamıyorum ve sanki oda dönüyormuş gibi hissediyorum.

"O muydu?" Sonunda ağzımdan kaçırđım.

"Neydi o, tatlım?" Babam nazikçe söyledi.

"O gece! O..." Gözlerimi kapatıyorum. Safrayı yutuyorum. "O.... adamların bir parçası mıydı?"

"Hayır," diye hırlıyor babam. Sesindeki güç beni şaşkına çeviriyor. Yine de sakinleştirici bir nefes aldığımı duyuyorum. "Hayır, Kenzie. Oren Mitchel'in oğlu. Kazadan sonra ona yardım etmek istedim ve Colorado'da benim için bazı arabalara değer biçmesi için onu işe aldım."

"Ve?"

"Ve kaçtı," diye homurdanıyor babam. "Anlaşmaları yapması için ona verdiğim parayı aldı ve ortadan kayboldu."

Pencereye doğru yürüyorum ve geceye bakıyorum. "Bu kadar mı?" "Bu o, tatlım. Bu Oren Frey."

"O gece bizim evde değil miydi?"

"Hayır. Colorado'daydı, paramı çalıyordu."

"Emin misin?"

Babam derin bir nefes aldı. "Bir uçağa atlayıp Chicago'ya geleceğim. Bu gece."

"Hayır, baba, öyle değil."

"Tatlım, ciddi bir travmatik deneyim yaşadın. Ve daha önce olanlarla birlikte, belki de gömdüğün pek çok şeyi ortaya çıkarıyordur."

Gözlerimi kapatıyorum. "Olabilir."

"Yani, bir uçak alıyorum. Hemen şimdi."

"Hayır baba," diye gülümsüyorum. "Ciddiyim. Orada kal. Ben iyiyim. Dışarıda polisler var ve sanırım Elissa kapımın önünde uyuyor."

Kıkırdıyor ve sonra duraklıyor. "Meraktan soruyorum, Oren Frey nasıl ortaya çıktı?"

"Bilmek istemezsin."

"Sanırım istiyorum,
aslında."

Ona Gordon'dan bahsetmek istemiyorum. Babam, Gordon ve Ken'in babası Lance Traphagen ile hiç anlaşılamadı. Ama Ken öldükten sonra babamı ihmalkârlıktan dava etmeye kalkınca işler çığırından çıktı.

"Tatlım..."

"Gordon Traphagen az önce beni görmeye geldi."

Babam telefonda acımasızca küfrediyor. "O küçük sürüngen ne halt istiyordu?"

"Aslında kardeşi için özür diledi." Kaşlarımı çattım. "Sayılır."

"Mitchel'in oğlunu mu soruyordu?"

"Evet. Dedi ki..." Başımı salladım. "Boş ver, bu aptalca." "Ne dedi tatlım?"

"Baba, sorun değil. O şehirde ve belki de Ken konusunda kendini suçlu hissediyordur."

"Kenzie, sana ne dediğini bilmek istiyorum. Traphagen'ların nasıl olduğunu bilirsin."

"Daha sonra konuşabilir miyiz? Çok yorgunum." Bu bir bahane değil. Gerçekten tamamen tükenmiş hissediyorum.

"Tabii ki, tabii ki." Babam iç geçirir. "İyi olmana çok sevindim tatlım. Ama keşke sana birilerini göndermeme izin verseydin."

"Korumalara ihtiyacım yok, baba."

"Bu geceye dayanarak aksini söyleyebilirim," diye

homurdanıyor. "Orada bana yardım edecek biri vardı."

"Polisin ikinci bir şüpheli olduğunu

söylediği kişi." "Bana yardım etti, baba."

"Sonra da polisler gelince kaçtı mı? Adamlarımın orada olduğunu bile bilmeyeceksin, Kenzie. Söz veriyorum."

"Baba, hayır."

"Buna hayır demeye devam edersen asla uyuyamayacağım," diye kıkırdıyor. Ama yarı şaka yaptığını biliyorum.

"Bunu bir düşüneyim."

"Teşekkürler tatlım. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?" "Ararım."

"Seni seviyorum,

Kenzie." "Ben de

seni seviyorum,

baba."

Kapattığımda telefonu yere bıraktım. Pencereden dışarı, karanlığa bakıyorum. O gözleri tekrar hayal etmeye çalışıyorum - geçmişimden ve bu geceden. Elim yukarı kalkıyor ve parmaklarım dudaklarımı okşuyor.

"Kimsin sen?" Cama karşı fısıldıyorum. Ve

Oren Frey de kim?

Üç yıl önce:

"SÜRPRİZ, OROSPU ÇOCUĞU."

İpi boynuna geçirdiğimde adamın nefesi kesildi. O kadar şiddetli irkiliyor ki kalp krizini tetikleyip tetiklemediğimi merak ediyorum. Ama o kadar şanslı değilim. Kıvrılıyor ve bana ulaşmaya çalışıyor. Ama ben çok daha güçlüyüm. Ve çok kızgınım.

Kenzie'nin daireyi gördüğü günden beri yeni ev sahibinden ürkütücü hisler alıyordum. Onu izlediğini, onu arzuladığını gördüm. Dairesi onunkinin hemen yanındaydı. Koridordaki havalandırma deliklerine yerleştirdiğim kamera birkaç kez onu kapının altından bakmaya çalışırken yakaladı. Diğer zamanlarda kulağını kapıya dayardı.

Birkaç gün önce ona dairesinin içinde küçük bir inşaat yapması gerektiğini söylediğinde bir şeyler olduğunu anlamıştım. "Sadece biraz su hasarı," diye iddia etmişti. "Sen dersten dönene kadar her şeyi onarmış olurum."

Kenzie insanların içindeki iyiliği görmek ister. Kendisi orada yokken bu yırtıcı hayvanın evine girmesine gülümseyerek ve mutlulukla izin verdi. Ama ben insanların içindeki canavarı görüyorum.

Adam tekliyor ama hiç ses ıkkmıyor. Bundan emin oluyorum. Ne de olsa koridordayız. Bunu onun dairesinde de yapabilirdim ama doğal görünmesini istedim sanırım. Onu tekmeleye tekmeleye son merdivenden yukarı, binanın çatısına srklyorum. Kilitliydi ama anahtarları kemerindeydi.

Burası soğuk ve rüzgarlı. Onu kenara srklyorum ve hıçkırmaya başıyor. Duyduğum sesin "lütfen" olduğunu düşünüyorum ama umurumda değil. Yalvarmayı geçtik. Ben merhameti geçtim.

Keşfettiğim tek yönlü ayna olsaydı; yarın hayatta olabilirdi. Bu gece evine girdiğimde bulduğum şey buydu. Kenzie'nin yatak odasıyla aynı duvarı paylaşan bir dolaba, sapık bir gözetleme odası kurmuştu. Yatak odasının duvarındaki gömme aynayı skmş ve yerine sorgu odalarındaki gibi tek yönlü bir ayna koymuş. Kadının tarafı hala ayna gibi görünüyordu. Adamın tarafı ise kadının uyuduğu ve üstünü değiştirdiği yeri tam olarak görüyordu.

Ama sadece o olsaydı, burada olmazdık. Onu eşek sudan gelinceye kadar dverdim ve muhtemelen bazı uzuvlarını kırırdım. Polislere teslim etmeden önce onu hadım da edebilirdim. Ama o gözetleme odasında bir video kamera, ip ve bıçak da buldum. Bilgisayarında da rahatsız edici pornografi buldum; kadına yönelik şiddet türünden şeyler. Beni uçurumun kenarına iten de bu oldu.

Bu gece, onu gerçek anlamda uçurumun kenarına iten şey bu.

Ona bunun neden olduğunu anlatarak zaman kaybetmiyorum. şiirsel bir konuşma da yapmıyorum. Onu çatının kenarına srklyorum, ipi çıkarıyorum ve itiyorum. Bir gümbürtüyle aşağıdaki sokağa düştü. Ve işte bu kadar. Dünyadan bir pislik eksildi. Kenzie'ye karşı bir tehdit daha azaldı.

Aşağıya, onun evine geri dönüyorum. Parmak izlerimi silmem ve tehlikenin ne kadar yakın olduğunu asla öğrenmemesini sağlamam gerekiyor. Keşke ona bir intihar notu falan yazdırabilseydim ama neyse. Polis onun rahatsız edici ve muhtemelen yasadışı pornografi koleksiyonunu bulacak ve kendinden nefretinin onu alt ettiğini düşünecek.

Her yeri sildim. Sonra gözetleme odasına giriyorum. İçeride alçıpan levha ve hazırladığım boya var. Kimse onun gözetleme odasından haberdar olmayacak. Zaten hiç kullanma şansı olmadı. Ama Kenzie'nin "Acaba kullandı mı?" diye uykusuz kalmayacağından emin olmak istiyorum. Onu örtbas edeceğim. Yakında, o dışarıdayken, evine gireceğim ve tek yönlü aynayı normal bir aynayla değiştireceğim.

İşe koyulmaya başladım. Ama yatak odasının ışığı yandı. Başımı kaldırıp keskin bir nefes aldım. Bu Kenzie. İçeri girdiğini duymadım ama evdeydi. Yatak odasında, benden bir metre uzakta değil. Beni göremiyor tabii ki. Ama bu gerçeküstü. Tam buradayım. Onu ilk gördüğüm gecedan beri ona hiç olmadığım kadar yakıным.

Pencerelerindeki panjurları kapatıyor. Üzerinde üniversitede oynadığı futbol forması var. Bir saniye içinde üstünü çıkardı. Donup kaldım. Şortunu indirdi. Sikim kalınlaşıyor.

Dönüyor ve banyoya doğru yürüyor. Her adımını izliyorum, gözlerim kışına yapışmış. Siyah bir tanga giyiyor ve ben inliyorum. Banyo kapısını açık bırakıyor ve çok geçmeden duştan çıkan buharı görüyorum. Durmam gerektiğini biliyorum. Ona bu şekilde bakmak beni bu odayı inşa eden sürüngenle aynı seviyeye getiriyor.

Ama hayır. Ben o değilim. Ve bunun yanı sıra, Kenzie benim. Bunu her seviyede biliyorum.

Odaya aniden bir havluyla geri döndü. Onu zar zor sardı ve ben hırladım. Aynaya doğru yürüdü. Aynaya doğru yürüdü. Çenemi sıktım. Tanrım, benden bir adım uzakta. Sanki eğilip onu öpebilirmişim gibi.

Gözeneklerini kontrol ediyormuş gibi yakından bakıyor. Ama birden havluyu bıraktı. İnledim ve aletim seğirdi. Geri adım attı ve kendine baktı. Elleri kalçalarına ve göğüslerine doğru kayıyor. Onları avuçluyor ve aynaya aptalca, boğucu bir bakış atıyor. Sonra gülüyor.

Ama ben gülmüyorum. Büyülenmiş gibiyim. Elim kotumun önüne gidiyor. Elimde değil. Oradaki şişkinliği avuçluyorum. Gözlerim onu yutuyor, vücudunun her santimi benim için çıplak. Hâlâ göğüslerini avuçluyor. Parmakları pembe, esmer meme uçlarına sürtünüyor ve yüzü kızarıyor. Buna devam ediyor ve nefesi daha hızlı geliyor. Bir eli karnından aşağıya, bacaklarının arasına kayıyor. Çenem sıkıştı. Kemerim çözülüyor.

Kenzie yatağına geri döner. Kenarına oturuyor ve bacaklarını açıyor. Cesurca kendine dokunuşunu izliyor. Ben de öyle. Zonklayan sikimi kot pantolonumdan kurtarıyorum. Bir elimle etrafına sarıyorum ve okşuyorum.

Parmakları keşfediyor ve benim elim de aynı anda hareket ediyor. İnliyor. Duyamıyorum ama yüzündeki zevki görebiliyorum. Daha hızlı vuruyorum, daha sert pompalıyorum. Bacakları daha da açılıyor ve eli bir bulanıklığa dönüşüyor. Kalçaları gıcırıyor ve göğüslerini yukarı kaldırıyor. Ağzı O şeklini alıyor. Boşalmasını izlediğimi biliyorum.

Bu çok fazla. Aletim elimde kalın bir şekilde zonkluyor. Taşaklarım kalkıyor ve ben de onunla birlikte boşalıyorum. Döllerim cama doğru fişkırıyor. Kalın sıçramalar tek yönlü aynaya çarpıyor, sanki kalçalarını ve karnını kaplıyormuş gibi yavaşça aşağı damlıyor.

Kenzie yatağa düşüyor. Tembelce sırtıyor. Yuvarlanıyor ve sırtını dikleştiriyor. Tanrım, sanki bana şov yapıyor. Ayağa kalkıyor ve aynaya yaklaşıyor. Hâlâ orada duruyorum, sikim elimde, benden on santim uzakta ona bakıyorum. Harcadığı efor yüzünden yüzü pembeleşmişti. Kendine gülümsüyor ve sonra banyoya geri dönüyor. Tekrar dışarı çıktığında üzerinde pijamaları vardı. Işığı söndürdü.

Gözlerimi kırıştırıyorum, sanki gördüklerimi tam olarak algılayamamışım gibi. Uyuşmuş ve adrenalinle doluyken işe koyuluyorum. Camı sessizce temizledim. Karanlık yatak odasına son bir kez baktım, sonra alçıpanı ördüm. Kenarları duvarın geri kalanıyla düzleştirip bantladım. Sonra boyamaya başlıyorum. İyi bir önlem için birkaç raf bile yapıştırdım. Yarın, onun tarafındaki gömme aynayı gerçek bir aynayla değiştireceğim.

İşim bitince arkama yaslandım. Az önce gördüklerime inanamıyorum. Ya da ne yaptığımı. Alnımı raflara dayayıp ona iyi geceler mırıldanıyorum. Sürüngenin dairesini bir kez daha siliyorum. Sonra da gidiyorum.

Burada:

Drake Hotel'in önüne bakarken öfkeden titriyorum. Gordon Traphagen'ı Kenzie'nin dairesinden çıktıktan sonra buraya kadar takip etmiştim. Öfke içimi ateş gibi yakıyor. Çoktan içeri girdim ve resepsiyondan oda numarasını almanın yolunu buldum. İstesem de şu anda oraya gitmiyorum. Kapısını kırıp ona Kenzie'den uzak durmasını söylemek istiyorum.

Ama ben bunu yapamam. Benim dünyamda çizgiler bulanık olabilir ama varlar. Bu çizgiyi geçmek elimdeki en büyük kaynağı alıp götürür.

Kenzie'yi korumak: anonimlik. Gordon'ı tehdit etmek ya da incitmek kısa vadede tatmin edici olurdu. Ama uzun vadede felaket.

Sadece ailesinin parası ve nüfuzu da değil. Gordon kendisi için iyi şeyler yaptı. Çeşitli politikacıların yardımcısı olarak Washington'da kendi yolunu çizdi. Şimdi, büyük bir lobi şirketinde önemli bir isim. O bir torpilci. Bir avuç içi yağcısı. Hayır kurumlarına bağış yapıyor ve vergilerini ödüyor. Kennedy gibi gülümsüyor ve Washington'da doğru arkadaşları var. Aslında, yakın gelecekte bir tür ulusal ofis için şimdiden spekülatif kısa listelerde yer alıyor.

Ama ben daha iyi biliyorum. Bu parlak saçmalığı görebiliyorum. Gordon özünde lanet bir Traphagen. Canavarlarını gizlemeyi öğrenmiş Ken'in daha yaşlı bir versiyonu. Ama ben onun içini görebiliyorum.

Onu ele veren şey bana olan takıntısı. Beni arıyordu. Beni bulmak için nüfuzunu, parasını ve gücünü kullanıyordu. Geçmişimdeki ipleri koparıyor, bir şeyleri çözmeye çalışıyor. Görmezden gelmek istiyorum ama yaklaştığını biliyorum. Pistim ve zamanım tükeniyor.

Her nasılsa, Gordon o gece Colorado'da olduğum hikayesinin saçmalık olduğunu biliyor. Ya da en azından bundan şüpheleniyor. Annemin izini bile sürmüş. Neyse ki, ben onun saçmalıklarına katlanırken o hala aynı çekici meth bağımlısı pislik. Yani ondan bir şey almadığını biliyorum.

Ama o biliyor. Bir ipucu var. Elinde bir iplik parçası var ve onu çekiştiriyor. Sıradan insanlar olsaydık, endişelenmezdim. Altı yıl önce olanlar zaten bir kazaydı. Bunun yanı sıra, kanıtlar çoktan yok oldu. Beni oraya bağlayan somut bir şey yok. İnanın bana, kendim baktım. O geceyle ilgili her türlü bağı sildiğimden emin oldum. Kenzie'nin babası da öyle.

Ama biz normal insanlar değiliz. Gordon Traphagen bunu görmezden gelemeyecek kadar zengin ve g    . Kullanılabilir bir parça bile bulursa, onu kullanacağını biliyorum. Kendim için endi elenmiyorum. Hapishane beni korkutmuyor. Ama Kenzie'yi bu dünyada dolaşan kurtlara bırakmak dayanılmaz bir d    . Duncan Shipley'i bu i e bula tırmak ve bu yüzden kariyerini mahvetmek de  yle.

Motoru  alı tırdım ve geceye doğru yola  ıktım. Kenzie'nin mahallesine geri dönüyorum, her zamanki gibi birkaç blok öteye park ediyorum ve uzun yoldan daireme dönüyorum. Balkona çıkıp ağaca tırmanıyorum. Sessizce tanıdık noktaya ilerliyorum. I ıkları h    yanıyor ve yatağında uzanıyor. Lanet olsun, çok güzel. Bunların hiçbirini o da istemedi. Ken'in denediği şeyi denemesini hiç istemedi. Kesinlikle bir bakışta ona açık olmamı istemedi. Ama elimizdeki kartları oynuyoruz.

Gordon oyun oynuyor. Daha g     olmalıyım.  nce ona vurmalıyım. Ama h    bu oyunun ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

KART parmaklarımın arasında kalın. Para ve güç diye bağıyor. Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi karttan önümdeki kapıya çeviriyorum. Kartı atmak istedim. Hâlâ neden burada, Drake Otel'de olduğumdan bile emin değilim. Ama sanırım bunun nedeni içimde hâlâ çok fazla soru olması. Ve Gordon Traphagen bazı cevaplara sahip olabilir.

Sonunda elimi kaldırdım ve kapıyı çaldım. Kapı birkaç saniye sonra açılıyor ve Gordon bana gülümsüyor.

"Aradığına gerçekten çok sevindim Mackenzie."

Yüzümü gergin tutuyorum. Ona ihtiyatla bakıyorum. "Yapmam gerektiğine hâlâ ikna olmuş değilim. Ya da burada olmam gerektiğine."

Başını sallıyor. "Tamamen anlaşılabilir. Ne yazık ki ailelerimizin pek de iyi bir geçmişi yok, değil mi?"

"Kardeşin bana saldırmaya çalıştıktan sonra babanın beni dava etmeye çalışmasının muhtemelen bununla biraz ilgisi var," diye tersliyorum.

Gordon pişmanlıkla iç geçirir. "Geçmişi değiştirebilseydim, inanın bana değiştirirdim. Ve tekrar söylüyorum, olanlar için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam.

Gece." Tekrar gülümsüyor. "Bak, seni daha rahat ettirmek için alt kattaki bara ya da daha halka açık bir yere gitmemizi öneririm..."

"Aslında bu hoşuma giderdi" diyorum hemen.

Gordon kaşlarını çatar. "Şey, yapardım. Ama bence sen tehlikesin, Kenzie. Ve bu tehlikenin seni takip ettiğinden endişeleniyorum. Bu konuşmayı özel olarak, meraklı ya da casus gözlerden uzakta yapmak daha iyi olabilir."

Derimin üzerinde bir ürperti hissediyorum. "Tam olarak ne tür bir tehlike?"

"Oren," diye homurdanıyor sessizce. Eliyle odayı işaret ediyor. "İçeri gelmek ister misin?"

Kaşlarımı çatıyorum ama içeri giriyorum. Gordon kapıyı arkamdan kapatıyor ve karşılıklı duran koltuklara doğru yürüyor. Kendi oturduğu koltuğun karşısındakini işaret ediyor. Bir saniye daha düşünüyorum ve sonra gidip oturuyorum.

"Babamla konuştum." Gordon'a kaşlarımı çatıyorum. "Oren o gece eyalette bile değildi. Colorado'daydı. Babam onu koleksiyonuna yeni arabalar katması için tutmuş."

"Evet," diye mırıldandı Gordon. "Bu hikâyeyi ben

de duydum." Ona ters ters bakıyorum. "Bu bir

hikâye değil, gerçek."

Gordon birkaç saniye hiçbir şey söylemedi. Sonra bana baktı. "Sana bir şey getireyim mi? İçecek bir şeyler."

"İçki içmiyorum ve hayır."

Gülümsüyor. "İstemediğini biliyorum. Gazoz gibi bir şey demek

istemiştim." "Peki bunu tam olarak nereden biliyorsun?"

Gordon tekrar gülümser. "İnsanları tanımak benim işim sayılır, Mackenzie.

Sana bir şey bulamayacağıma emin misin?"

"Olumlu. Biliyor musunuz? Neden burada olduğumdan emin değildim ama sanırım artık biliyorum. O gece Mitchel Frey'in oğluyla her ne olduğunu düşünüyorsanız öyle bir şey olmadığını söylemek içindi. O başka bir eyaletteydi."

Gordon ince bir şekilde gülümser. "Dediğim gibi, bu hikayeyi duymuştum." "Bu bir hikâye *değil*."

"O zaman sana bir tane daha anlatayım," diye homurdanıyor. Aramızdaki masadan katlanmış bir kâğıt parçası alıyor. Bana uzattı. "Devam et. Bu hikâyeyi oku."

Açtım. Jacksonville Florida'dan Chicago'ya bir uçak biletinin fotokopisi. Yolcunun adı Oren Frey.

"Nedir bu?"

"Tarihe bak Mackenzie," diyor Gordon nazikçe.

Buluyorum ve derim karıncalanıyor. Partide saldırıya uğradığım gecedен. Her şey olmadan belki altı saat önce uçağın inişi var.

"Oradaydı Mackenzie," diye homurdanıyor Gordon. "O gece senin evindeydi, partideydi."

"Değildi," diye ısrar ediyorum. "Bu sadece bir bilet. Belki de babasının cenazesi için Chicago'ya gelmeyi planlıyordu. Ama onun yerine babamın Colorado'daki işini kabul etti."

Gordon kaşlarını çattı. "Lanet olası bir iş için kendi babasının cenazesini mi atladı?" Omuz silkiyorum. "Belki de yakın değillerdi."

"Bileti baban aldı, Mackenzie."

Gerginim. "Gerçekten mi?"

Gordon sessizce bana bir kağıt parçası daha uzatıyor. Elime aldığımda yine titriyorum. Bu biletin kredi kartı makbuzu. Babamın kartından, imzası ve her şeyi var.

"Yani? Gordon, tekrar ediyorum, belki Oren cenazeye katılmamaya karar vermiştir. Babasıyla birlikte yaşamıyordu. Aralarında iyi bir ilişki olmayabilir."

"Olabilir. Bunu bulana kadar ben de aynı şeyi düşünmüştüm."

Bana başka bir çıktı uzattı. Bu seferki midemi bulandırıyor. Chicago O'Hare Havaalanı'ndan şehir dışındaki evimize lüks bir şoför hizmeti için bir makbuz. Yine o parti gecesi için. Ve yine babamın kredi kartından.

"Yani?" Kayıtsızca söyledim. Ama şimdi sarsıldım. "Olabilir-"

"Kimse yok mu?" Gordon kaşlarını çatır. "Evet, tabii Mackenzie. Herhangi biri olabilir. Bir iş ortağı ya da arkadaşı olabilir. Oren Frey o gece babanın parasını ödediği Chicago uçağına hiç binmemiş de olabilir." Sözlerinden alaycılık akıyor.

"Ya da," diye homurdanıyor. "Ya da hiç tanımadığınız, uyuşturucu bağımlılığı ve suç geçmişi olan, ıslahevinde yatmış bir yabancı-"

"Bekle, ne?" Nefes nefese kaldım.

"Oren," Gordon'un yüzü sertleşir. "O sıradan bir adam değil, Kenzie. O bir suçlu. Bir serseri. O yüzden belki de o gece senin evinde *olma* ihtimalini göz önünde bulundur. Ve böyle bir adamın o gece neredeyse olan şeyi yapmaya çalışmış olma ihtimalini de düşün."

"Ken'le mi?" Şak diye söyledim.

Gordon kaşlarını çatıyor. Ama yavaşça başını sallar. "Belki kardeşimle. Bilmiyorum Mackenzie. Tek bildiğim Ken'in iyi bir çocuk olduğu. Bazen hıyarın ve pisliğin tekiydi, bunu inkar edemem. Ama öyle biri değildi. Ama Oren? Oren öyleydi. Hapis yattı, Kenzie. Babanın evinize girmesine izin verdiği bir suçlu."

"Ama... ama babam neden bu konuda yalan söylesin ki?" Fısıldıyorum.

"Ben de tam olarak bunu anlamaya çalışıyordum." Bana bakmadan önce ellerine bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Dahası var, Mackenzie. Sanırım Oren seni takip ediyor olabilir. Aslında, bir süredir seni takip ettiğini düşünüyorum."

Oda sessiz. Düşüncelerim bir kasırgaya dönüştü ve üşüdüğümü hissediyorum. Korkuyorum. Ama kulağa ne kadar berbat gelse de, aslında burada Gordon'la kapalı bir kapının ardında olduğum için kendimi daha güvende hissediyorum.

"Ne?" Fısıldıyorum.

"Bence o gece sana zarar vermeye çalıştı ve başaramadı. Şahsen, onu durdurmaya çalışanın Ken olduğunu düşündüğümü söyleyebilirim."

Ona karşı çıkıyorum. "Cebinde GHB vardı, Gordon," diye tıslıyorum. "Ve Justin Lehman bu işe karıştığını ihbar etti."

"Justin Lehman pisliğin tekiydi," diye öfkeleni Gordon. "Ve bir uyuşturucu bağımlısıydı. Şimdi nerede olduğunu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Rehabilitasyon, dördüncü kez. O gece kafayı yemişti. Ne gördüğünü bilmiyor. Peki ya uyuşturucu? Kardeşimi öldürdükten sonra onları cebine dolduranın Oren olabileceğini hiç düşündün mü?!"

Gordon öfkeden titriyor, yüzü öfkeyle buruşmuş. İzlemesi hem dehşet verici hem de yürek parçalayıcı. Ama kalp kırıklığı galip geliyor. Yanılıyor olsa ve beni incitmeye çalışan gerçekten o şerefsiz kardeşi olsa bile, acı çektiği çok açık.

Ayağa kalktım ve masanın onun tarafına geçtim. Yanına oturuyorum ve elimi omzuna koyuyorum. "Özür dilerim Gordon," diyorum nazikçe. "Ne olursa olsun, senin kardeşin ya da baban olmadığını biliyorum."

"Teşekkür ederim, Mackenzie." Gordon dönüp bana küçük bir gülümseme gönderiyor. "Bunun anlamı çok büyük. Burada gerçekten hayatını mahvetmeye çalışmıyorum. Sadece cevapları ve gerçeği istiyorum. Babana da saygısızlık etmek istemem. Ama bir şeylerin üstünü örtüyor ve ben bunun ne olduğunu ve nedenini bilmek istiyorum." Bakışları benimkileri tutuyor. "Ve senin de bilmek isteyeceğini düşünüyorum."

"Keşke daha fazlasını hatırlayabilseydim," diyorum nazikçe. "Ama sadece bir boşluk. Tek hatırlayabildiğim o yoğun gri gözler-"

Otel odasının kapısı çarparak açılıyor, çerçeveden tahta kıymıkları kopuyor. Nefesim kesiliyor, çığlığım çıkmadan boğuluyorum. Uzun boylu, geniş omuzlu bir figür hışımla odaya giriyor ve bize doğru hücum ediyor. Siyah kot pantolon, botlar, deri ceket giymişti. Başına da siyah bir kapüşon geçirmişti.

"Uzak dur ondan!!" Gürlüyor. Sesi... Titriyorum ve donup kalıyorum. Bu sesi tanıyorum. Bildiğimi biliyorum.

Gordon ayağa fırladı. Elini arkasına götürüyor ve ben dehşet içinde bakarken, o kalkık burunlu bir tabanca çıkarıyor. Ama siyahlı adam hiç duraksamıyor ya da yavaşlamıyor. Onunla aramızdaki kanepeyi fırlatıp atıyor. Kapüşonu hafifçe geriye düşüyor. Işık yüzünü ve çelik grisi gözlerini yakalıyor. Şok içinde ağzım açık kaldı.

Bu o. O olduğunu hiç tereddütsüz biliyorum. O geceki koruyucum ve dün gece parkta gördüğüm adamla aynı adam olduğunu biliyorum.

"Sen..."

"Ondan uzak dur, Kenzie!" diye bağıırır.

Gordon küfreder ve silahı kaldırır. "Cehennemde çürü,

Oren!" Tamam, ne oluyor *lan*?!"

Siyahlı adam tetiği çekemededen Gordon'a çarpıyor. Silahı çeker ve odanın diğer ucuna fırlatır. Gordon ona sertçe vurur, ama kapüşonlu adam daha sert bir şekilde karşılık verir. Vahşı bir hayvan gibi hırlar ve yumruklarını Gordon'a indirir. Gordon koltuk minderlerinde bir şeye uzanır. Ama siyahlı adam daha hızlıdır. Boğuşuyorlar ve yere düşüyorlar. Dehşet ve şok içinde bakakalıyorum. Sanki bir şey yapmak istiyorum; herhangi bir şey. Ama hareket edemiyorum. Donup kaldım.

Aniden, siyahlı adamın elinde bir şey vardır. Vahşice hırılıyor ve Gordon'un boynuna saplıyor. Elini çektiğinde, bunun bir şırınga olduğunu fark ediyorum. Gordon'un yüzü bembeyaz oldu. Bana bakmak için döndüğünde dehşete düşmüş görünüyordu.

"Mackenzie..."

Gözleri kapanır ve hareketsizce yere yığılır. Oda tamamen sessiz. O kadar sessiz ki kalbimin içimde bir davul gibi attığını duyabiliyorum.

"Hemen gitmeliyiz."

Göz kırpıyorum. Konuşamıyorum. Düşünemiyorum. Yavaşça siyahlı adama doğru dönüyorum. Bu o. Hiç şüphesiz o parti gecesinden hatırladığım adam. Gri gözleri ve sesi asla unutamayacağım bir şey. Aynı zamanda dün gece bana saldıranı bıçaklayan adam.

Ama aynı zamanda başka biri. Önümde duran adam Gordon'un az önce bana o gece uğradığım saldırıdan sorumlu olabileceğini söylediği adamlarla aynı kişi. Bana son derece lanetleyici kanıtlar da verdi.

Karşımda duran, gri gözlü ve sayısız fantezimden tanıdık gelen derin sesli adam Oren Frey.

"Sen!" Dehşet içinde soluk soluğa kaldım. "Defol git!"

"Gitmemiz gerek, Kenzie," diye homurdanıyor.

"Hemen şimdi!" "O... sen..."

"O iyi," diye mırıldanır. Gordon'a ters ters bakar. "Sadece bayıldı." Çelik gibi gözleri yine benimkileri buluyor. Çenesi sıkıştı. "Hemen gitmemiz gerek."

"Hayır! Hayır, birini aramalıyız! Biz... sen..."

Oda dönüyor. Görüşümde siyah noktalar görüyorum. Oren kaşlarını çatıyor ve bana doğru ilerliyor. Çığlık atmak istiyorum ama atamıyorum. Düşmeye başlıyorum. Beni yakaladığını biliyorum ama oda kararmadan önce bildiğim son şey bu.

İki yıl önce:

Bu seferki zor olacak. Evet, Kenzie'ye olan saplantım dipsiz. Onu korumak ve güvende tutmak için alacağım önlemlerin sınırı yok. Ama bazı zamanlar çizgiyi aştığımı biliyorum. Onun hayatı ve ilişkileriyle ilgili yargıç, jüri ve cellat rolü oynuyorum. Bunun berbat ve sağlıksız olduğunu biliyorum.

Ama elimde değil. Konu o olunca kendime hiç engel olamıyorum.

Bazen, ona yaklaşan bir adamdan kurtulmak kolaydır. Birkaç ay önce, bir kafede bir ahmak onunla sohbet etti ve numarasını almayı başardı. Hatta ertesi gece için yemek planı bile yapmışlar. Ama yine de, Kenzie insanların içindeki iyiliği görüyor. Ben sadece yüzeyin altında gizlenen canavarları görüyorum.

O adam, Jack, kolaydı. Bir tanıdığım sayesinde internette yapılan basit bir araştırma onun saçmalıklarını ortaya çıkardı. Virginia'da bir karısı ve üç çocuğu vardı. Kenzie'ye Chicago'da yaşadığını söylemişti. Ama sadece üç günlük bir iş konferansı için şehirdeymiş.

Ondan kurtulmak üç saniye sürdü. Sokakta ona doğru yürüdüm, ailesinin resmini gösterdim ve kafedeki kızıdan uzaklaşmasını söyledim. Evet, onu ekti. Evet, kız kızdı ve incindi. Ama olabileceği kadar incinmedi. Ve bencilce, başka bir adamın benim olana el uzatmasını engelledim.

Bende bir sorun olduğunu biliyorum. Onun hayatıyla oynamamın ve karışmamın berbat bir şey olduğunu biliyorum. Ama aşk bize çılgınca şeyler yaptırır. Takıntı sadece daha kötü yapar.

Evet, Jack kolaydı. Öncekiler de öyleydi. Bazıları daha zordu. Bazıları daha fazla araştırma gerektirdi ama çoğu insanın dolabında iskeletler vardır ve ben onları her zaman bulurum. Onları bulurum ve Mackenzie Shipley'den uzaklaşmalarını sağlamak için kullanırım.

Ama Aaron zor olacak. Aslında iyi adamlardan biri olabilir. Hiç iskeleti yok ve ben de onları araştırdım. Başka bir eyalette karısı ve çocukları yok. Uyuşturucu alışkanlığı yok. Yarım yamalak bir geçmişi yok. Kadınlarla uzun süreli çıkıyor ve bittiğinde dostça ayrılıyor. Harika, istikrarlı bir aileden geliyor. Yaşlı ev sahibesinin köpeklerini gezdiriyor. O bir izci azizi.

Hâlâ alevler içinde yanıyor. Havuç tehdidi olarak bir şey bulamadığımda sopa kullanırım. Benim için fark etmez. Ama Aaron farklı. Ona her açıdan baktım. Nesnel olarak, onda yanlış bir şey yok; Kenzie'yi gözetten birini endişelendirecek bir şey yok. Aslında, uzun zamandır Kenzie'nin başına gelen en sağlıklı şey olabilir.

Ama siktir et. Eğer bu sadece aşk olsaydı, bunun olmasına bile izin verebilirdim. Bu beni derinden yaralayabilirdi. Ama onu mutlu etmek iyi bir şey olurdu. Ama bu aşktan daha fazlası. Bu bir saplantı. Saplantı sahiplenicidir. Saplantı hiçbir şey vermez ve hiçbir şey kazandırmaz.

Elimi kaldırdım ve kapısını çaldım.

"Bir saniye!"

Ayak sesleri var. Kapı kilitlendi ve açıldı. Haki pantolon giymiş ve gömleğini içine sokmuş iyi, sağlıklı görünümlü bir adam bana gülümsüyor. Arkasında yığınla yasal klasör ve belge var. Aaron bir avukat. Kenzie'nin ve onun ortak bir arkadaşı onları bir araya getirmiş. Bir kere çıkmışlar, sonrasında el ele tutuşmuşlar. Öpüşmemişler. O zamandan beri toplamda bir saat on dakika olmak üzere dört kez telefonda konuşmuşlar. Birbirlerine üç yüz kırk sekiz kez mesaj atmışlar.

Bu gece bitiyor. "Hey,

yardımcı olabilir

miyim?"

"Yarın bir randevun var," diye homurdandım.

Aaron rahatsız bir şekilde kaşlarını çatar. "Özür dilerim, sizi tanıyor muyum? Eyalet Savcılığı'ndan mısınız? Dünkü duruşmanın bazı özetlerini bekliyordum-"

"Hayır, değilim." Çenem gergin. Gözlerim onunkileri tutarken kırışmıyor.

"Yarın Mackenzie Shipley ile yemeğe çıkıyorsun."

Gergin bir şekilde gülümser. "Ben... evet, benim. Pardon, siz kimsiniz?"

"Bir arkadaş, Aaron." Gülümsüyorum. Ama bu hoş bir gülümseme değil.

"En azından bir arkadaş olabilirim. Ya da başka bir şey olabilirim."

Yüzü sert bir adam olmak istediğini söylüyor. Gözleri ise aksini söylüyor. Aaron çatışmacı bir adam değil. O bir ev kedisi. Kenzie'nin ondan neden hoşlandığını anlıyorum. Hatta ona çok iyi geleceğini de anlıyorum. Onun için sağlıklı olur. Aldatan biri değil. Tacizci değil. Ve Kenzie

onun lanet liginin dışında. Adam muhtemelen onun bastığı yere tapardı.

Ama bunun bir önemi yok. Benim için değil. O benim olanın peşinde ve ben onu almayacağım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Sadece bir nezaket ziyareti Aaron. Korkarım durum değişti. Bu yüzden yarın Mackenzie'nin randevusunu iptal etmen gerekecek. Ondan sonra da numarasını silmeni ve onunla bir daha iletişime geçmemeni istiyorum."

Hiçbir zaman bir aziz olduğumu iddia etmedim. Normal olduğumu bile iddia etmedim. Kafayı yemiş durumdayım. Ama olan oldu. Bu takıntının tedavisi yok.

Aaron bana bakıyor.

"Affedersiniz?" "Sanırım beni duydunuz."

"Yaptım ama bunu yapmayacağım. Sen de kimsin be?"

"Bilmek istemezsin."

Kaşlarını çatıyor. "Nesin sen, eski erkek arkadaş falan mı?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Dediğim gibi, ben bir arkadaşım."

"Arkadaşlar insanların kapısına gelip delice isteklerde bulunarak tehdit etmezler." "Seni tehdit etmiyorum," diye ince ince gülümsüyorum. *Yine de* kendi kendime düşünüyorum.

"Bu Mackenzie'den mi?" Kaşlarını çatıyor. "Benimle konuşmanı o mu istedi? Ben bir şey mi yaptım?"

Bu adam bir gün bir kız için gerçekten harika bir paspas olacak. Ama bu Kenzie olmayacak.

"Sadece söylediklerimi dinlemeni istiyorum. Kenzie'yi unut ve uzaklaş."

"Peki ya yapmazsam?" Sert davranıyor ama sesindeki titremeyi gizleyemiyor.

"Yapardım."

"Bu yüzden mi buradasın?" Şimdi sesinde biraz korku var. "İstediğin şeyi yapmazsam bana zarar mı vereceksin?"

Gülümsüyorum ve açık avuçlarımı kaldırıyorum. "Sana zarar vermeyeceğim Aaron. Ama bence istediğim şeyi yapmalısın."

"Neden?"

"Kerner ve Polk'ta harika bir işin var, değil mi?"

Aaron'ı araştırdım. Şehirdeki en iyi hukuk bürolarından birinde ikinci sınıf avukat. Aslında ortak olma yolunda ilerliyor. Hatta oradaki herkesten daha fazla ücretsiz iş yapıyor.

"Evet," diyor endişeyle.

"Ortak iz, duydum." Aaron

çekingen bir şekilde başını

sallar. "Evet."

"Eminim oraya gelebilmek için çok

çalışmışsındır." "Çalıştım... bak, bu nereye

gidiyor?"

"Al bakalım. Bunu senin için çok basit hale getireceğim Aaron. Ya kıcını yırtarak çalıştığın işine devam eder ve hiç tanımadığın bir kızla paslaşmayı bırakırsın. Ya da seni uzak durman için uyardığım yolda ilerlemeye devam edersin."

"Peki ya bunu yaparsam?"

"Başka bir kariyer arıyor olacaksın."

Aaron bana bakıyor. "Dostum, ne?"

"Halstead hesabındasınız, değil mi?"

Solgun görünüyor. "Bu doğru. Ama sen nasıl-"

"Bir müşterinin hesabından para almak oldukça kötü, değil mi?" Kaşlarını çatıyor. "Evet, tabii ki."

"Bana barodan atılma gerekçesi söylendi."

Sinirli bir şekilde yutkunuyor. "Burada ne yapmakla tehdit ediyorsun?"

"Ben mi?" Masumca gülümsüyorum. "Ben bir şey yapmıyorum Aaron. Sadece ne yapabileceğin konusunda endişeliyim. Ya da zaten yaptığın şeyden."

Aaron'un yüzü soldu. "Ne yaptın sen?"

"Az önce söyledim ya, ben bir şey yapmadım. Sen yaptın. Ama yardım edebilirim. Aaron, az önce Halstead hesabından 100.000 dolar aldın ve kendi adına bir banka hesabına yatırdın."

"Ne?!" diye soluk soluğa kalır. "Ben yapmadım! Bu çok saçma bir suçlama!"

Tabii ki öyle. Ama bir tanıdığının bilgisayarlarla arası çok iyidir ve izlerini kaybettirir.

"Makbuzu görmek ister misiniz?"

Hızlıca göz kırpmıyor. Aaron kusacakmış gibi görünüyor. "Ne halt ettin sen?"

"Şimdi, tekrar söylüyorum, yaptığınız şey bu. Ama ben yardım etmek için buradayım. Bu tür şeylerde iyi olan arkadaşlarım var. Eşyaları ait oldukları yere geri koymakta, yani kimse öğrenmeden önce. Benim arkadaşlarım senin arkadaşın olabilir Aaron."

Korkunç görünüyor. Kızgın ama korku onu ele geçiriyor. "Mackenzie'den uzaklaşırsam demek istiyorsun."

"Aaron, akıllı bir adam olduğunu biliyordum," diye homurdandım. "Bu kadar kolay. Onu tanı mıyorsun. Dedikleri gibi, denizde başka balıklar da var. O yüzden siktir olup git. Numarasını sil. Lanet olası adını unut. Bunu yaparsan, para Pazartesi sabahından önce Halstead hesabına geri döner. Şirketin gittiğini bile anlamaz."

"Ve eğer..."

"Cümleyi bitirme bile," diye homurdandım. "Eğer bitirmezsen kovulacaksın, barodan atılacaksın ve muhtemelen dolandırıcılık ve zimmete para geçirme suçlarından hapse gireceksin. O zaman Kenzie ile nasıl bir randevuya çıkmayı planladığını merak ediyorum."

Aaron berbat görünüyor. Başını yavaşça bana doğru sallıyor. "İyi," diye fısıldıyor. "Tamam, iyi. Ben gidiyorum, tamam mı? İşte, bak." Telefonunu kaldırıyor, iletişim bilgilerini sildiğini görmeme izin veriyor. "Gitti, tamam mı?"

"Doğru seçimi yapacağını biliyordum. Ya Aaron?"

"Ne?" diye homurdanıyor.

"Bu küçük konuşmamızın asla gerçekleşmediğini söylemeye gerek yok. Asla. Eğer o ya da herhangi biri aksini duyarsa, o para senin o gizli hesabına geri dönecek. Ve ben ve arkadaşlarım bir daha seni kurtarmak için müsait olmayacağız. Anlaşıldı mı?"

"Çok," diyor sessizce. "Anlıyorum. Ve endişelenmene gerek yok."

"Sana güvenebileceğimi biliyordum dostum," diye gülümsüyorum.

Döndüm ve kapüşonumu yukarı çektim. "Dostum, sen de kimsin? Eski sevgilin mi? Ondan hoşlanıyor falan mısın?"

Kenzie'yi güneşin "biraz sıcak" olması gibi "seviyorum".

"Ben sadece bir arkadaşım."

Soğuk bir şekilde gülüyor. "Tanrım, senin gibi bir psikopat kendine onun arkadaşı diyorsa, onun için üzülüyorum."

"Yarınki boş gecenin tadını çıkar Aaron," diye homurdanıyorum.

"Merak etme, seni izliyor olacağım." Uzaklaşmaya başladım.

"Sen delirmişsin!" Arkamdan bağıyor. "Sen kafayı yemişsin, dostum! Bunu biliyor musun?!"

"Evet," diye homurdanıyorum kendi kendime. Senin bilebileceğinden çok daha fazla Aaron.

AARON'UN YERİNDEN SONRA, Kenzie'ye gidiyorum. Kendi bölümünden birkaç kişiyle kütüphanede ders çalışıyordu. Ama bu iyi bir şey. Başka bir çalışma seansında çantasını gözetimsiz bıraktığında aldığım anahtarın kopyasıyla içeri girdim.

İçeride, onun kokusunu içime çekiyorum. Beni şarj ediyor. Beni berbat bir şekilde bütünleştiriyor. Biraz temizlik yapma dürtüsüne direniyorum. Dağınık değil. Ama lavaboda birkaç bulaşık, dolaptaki çamaşır makinesinin yanında yerde birkaç kirli havlu var. Ama yapamam, bunu biliyorum.

Onun yerine, buraya yapmaya geldiğim şeyi yapıyorum. Aletlerimle damlayan mutfak lavabosunun altına giriyorum. Kenzie çok iyi biri. Bu konu için aynı tesisatçıyı dört kez aradı. Ama salak herif sürekli saçma sapan bahaneler uydurup başka bir tarihe erteliyor. Çok kazançlı bir iş olmadığı için olduğunu biliyorum. Adam birkaç sokak ötedeki yeni bir apartmanın tesisat işlerini yapıyor. Yüz dolarlık bir lavabo tamiri için o işten zaman çalmak istemiyor.

Ama yeter artık. Başkasını arayamayacak kadar iyi biri. Adam da ona bunu söyleyemeyecek kadar açgözlü. Yani, sorun bu gece "kendi kendine düzelecek". Bu gece

Bijon somunu. Damlama durdu.

Ondan sonra, banyo kapısının menteşelerini yeniden hizladım. Son zamanlarda gevşemeye başladı. Her an bir menteşe pimini kaybedip düşebilir. Ama işim bittikten sonra değil. Ondan sonra, yatak odasının penceresinin yanındaki gıcırdayan döşemeyi çivileyeceğim. Üzerine bastığında bazı gizli alarm sistemlerimi bozuyor.

Bir saat sonra tatmin oldum. Çoğunlukla. Yatak odasına geri döndüm. Şifonyerine doğru ilerledim ve peşinde olduğum çekmeceyi açtım. İçeride, gözlerim katlanmış külot ve sütyen sıralarının üzerinde kayıyor. Bir kez daha, asla bir aziz olduğumu iddia etmedim.

Parmağımı dantel ve satenin üzerinde gezdiriyorum. Derinden homurdanıyorum ve sikim kalınlaşıyor. Kot pantolonumun üzerinden çıkıntımı avuçluyorum ve sıkıyorum. Homurdanıyorum, parmaklarım onun iç çamaşırını keşfediyor. Ama sonra kendimi hatırlıyorum. Saate baktım ve yemin ettim.

Kahretsin, her an dönebilir. Kalıp buna devam etmek istiyorum. Ama hemen çıkmam gerek. Tereddüt ediyorum. Parmaklarım altlarındaki dantelli mavi tanga'nın etrafına dolanıyor. Çekmeceden çıkarıp cebime sokuyorum. Hırlayarak çekmeceyi kapatıyorum ve aletlerimi topluyorum. Orada olduğuma dair tüm izleri siliyorum. Sonra kapıyı arkamdan kilitleyip gidiyorum.

KENZIE

TITRIYORUM. Göz kapaklarımın arkasında küçük bir şimşek fırtınası varmış gibi gözlerimi kırıştırıyorum. Ama sonra birden uyandım. Nefesim kesiliyor ve gözlerimi hızla açıyorum. Bir yatakta yatıyorum. Dehşet beni sardı ve ayağa kalktım.

"Yardım edin!" Bağırarak istiyorum. Ama halsiz bir vıraklama olarak çıkıyor. "İmdat!" Tekrar boğuluyorum. Birden sıcak, güçlü eller kollarıma dokunuyor. Çılgınca göz kırpıyorum. Başımı çevirdim ve onu gördüğümde nefesim kesildi.

Ben

Oren.

"Sen..."

"Nefes al," diye sessizce homurdanıyor. "Bayılmışsın. Seni yakalamaya çalıştım ama düşerken başını masaya çarptın."

Kaşlarımı çatıyorum ve başımın ağrıdığını fark ediyorum. Uzanıyorum ve şakağımın yakınındaki bir çürüğe dokunduğumda irkiliyorum. Gözlerimi tekrar kırıştırıp ona odaklanıyorum. Gördüğüm ilk şey o gözler. Tam olarak o geceden hatırladığım gibiler; delici, çelik gibi ve gri. Ama bu geceden sonra, bunca yıldır bu gözler ve arkasındaki adam hakkında nasıl düşündüğümü sorguluyorum. O gözlerin hep bir koruyucuya, beni kurtaran birine ait olduğunu düşünmüştüm.

Ama bunun yanlış olabileceğini yeni öğrendim. Aslında tam tersi de olabilir. Korkudan titriyorum. Midem sıkışıyor ve kalbim hızla çarpıyor.

"Bu ışığı takip etmeni istiyorum, Kenzie," diyor. Sesi karanlık ve sert. Ama aynı zamanda nazik. Neredeyse yatıştırıcı. Bir kalem ışığı tutuyor. Ama irkiliyorum.

"Boğazım," diye mırıldanıyorum.

"Bekle, işte." Bir bardak uzatıyor. "İç bunu."

Ona sertçe bakıyorum. Kaşlarını çatıyor ve anlamış gibi başını sallıyor. "Sadece su, söz veriyorum. Al." Bardağı dudaklarına götürüyor ve ağır bir yudum alıyor. "Yardıma oldu mu?"

Cevap vermeyeceğim. Ama bardağa uzanıyorum ve belli belirsiz bir yudum alıyorum. Yutkunurken gözlerim onu içine çekiyor. O geceki gizemli adamın ilk kez gerçek bir yüzü var. Ve hayal edebileceğimden çok daha yakışıklı.

Saçları biraz dağınık. Ama o seksi yatak başı tarzında. Gözleri delici ve gümüşi. Dudakları yumuşak ama sert ve erkeksi. Heybetli, yontulmuş elmacık kemikleri ve kısa, kirli bir sakalla kaplı güçlü bir çene.

Anında, o gecenin anıları aklıma geliyor. Birdenbire gözlerden ve sestен çok daha fazlasını hatırlayabiliyorum. Ve o gece orada olanın gerçekten Oren olduğunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde biliyorum. Yabancımanın bir adı var ve bu Oren Frey.

Tek soru -korkunç soru- o gece orada ne yapıyordu? O benim koruyucum mu, yoksa neredeyse bana korkunç bir şekilde zarar verecek olan adam mı?

"Işığa bakın ve başınızı hareket ettirmeden gözlerinizle onu takip etmeye çalışın."

Kaşlarımı çatıyorum, ışığın arkasından ona bakıyorum. Kaşları kırışıyor.

"Beyin sarsıntısı geçirmediğinden emin olmak için, Kenzie," diyor nazikçe.

Başımı sallıyorum. Işığı hareket ettiriyor ve gözlerim onu takip ediyor. Birkaç ileri geri ve aşağı yukarı hareketten sonra başını sallayıp ışığı kapatıyor.

"İyi. İyisin."

Dişlerimi emiyorum ve etrafa bakıyorum. Aslında benimkine benzeyen hoş görünümlü bir dairedemiz. Duvarların çoğunu kaplayan, bazıları çerçeveli bazıları çerçevesiz resimler var. Bir otel odasına hışımla giren siyahlar içindeki adamın bir mağarada ya da başka bir yerde yaşadığını düşünebilirdim. Ya da bir köprüünün altında. Ama bu daire gerçekten güzel ve rahatlatıcı. Her yerdeki resimler yardımcı oluyor.

Ama birden durakladım. Kaşlarımı çatıyorum ve neye baktığıma daha yakından bakıyorum. Hiç düşünmeden yataktan kayıyorum. Oren beni durdurmuyor. Onu geçip fotoğraflarla kaplı bir duvara doğru ilerliyorum. Yaklaştıkça içim içime sığmıyor. Yüzüm soluyor.

Bütün duvar benim resimlerimle dolu.

Dönüyorum, kalbimin göğsümde sıkıştığını hissediyorum. Ciğerlerim doğru nefes alamayacak kadar ağırlaşıyor. Gözlerim resimlerden oluşan duvarı tarıyor. Başka bir duvara bakıyorum ve aynı şey: benim fotoğraflarım. Çoğu samimi, uzaktan yaprakların arasından ya da bir binanın köşesinden çekilmiş.

Nefesim kesiliyor, dönüyorum ve başım dönüyor. Korku beni sardı ve tökezledim. Bu çok fazla. Bunaltıcı ve başımın tekrar döndüğünü hissediyorum.

"Ne... bu da ne?"

Mırıldanıyorum. "Kenzie, ben-"

"Bu da ne böyle?!"

"Kenzie," diye homurdanıyor Oren. Yataktan kalkıyor ve bana doğru ilerliyor. Ama ben geri çekiliyorum. Bacaklarım titriyor ve başımı sallıyorum.

"Sakın bana yaklaşma!"

"Birinin seni koruması gerekiyordu, Kenzie," diye

homurdanıyor. "Kendimi koruyabilirim!"

"Hayır, yapamazsın," diye hırlıyor Oren. Gözleri çok yoğun, benimkileri büyülüyor. "Dışarıdaki dünyanın ne kadar karanlık olduğunu bilmiyorsun. Kurtlarla ve sana zarar vermek isteyecek insanlarla dolu."

"Ya da evlerini benim tapınaklarıma mı çevirsinler?!" Ben de bağıriyorum.

"Evet, sanırım senin yardımın olmadan da iyiyim, Oren!"

"Peki sence bu gece nasıl sonuçlanabilirdi?!" diye çıkışır.

Ben de ona bakıyorum. "Sen gelip Gordon'a ne enjekte ettiysen onu boynundan bıçaklayana kadar mı? Tamam!"

"GHB," diye homurdanıyor. "İçinde bu vardı."

"Evet, gerçek bir uzman olduğunu duydum," diye alay ediyorum. Ondan uzaklaşıyorum. O beni takip etmiyor. Ama gidebileceğim çok uzak bir yer de yok.

"Sana her ne söylediyse saçmalık," diye homurdanıyor Oren. "Umarım bunu biliyorsundur." "Oh, bu konuda senin sözüne güveneceğim, öyle mi?"

Kaşlarını çatıyor. "Şırınga onundu, Kenzie. Bu onundu ve senin içindi."

Titriyorum ve kendime sıkıca sarılıyorum. Gözlerim daireyi tarıyor. Duvarlar hep benim resimlerimle dolu.

"Ne yani. Bana takıntılı falan mısın?"

"Evet." Oren bunu hiç tereddüt etmeden ve özür dilemeden söylüyor.

"Böyle ürkütücü bir şey için saçlarımdan tutamlar olan bir seks bebeğiniz var mı?!"

"Artık değil." Ona boş bir dehşetle bakıyorum. Ama o sırıtıyor. "Şaka yapıyorum. Bu bir şakaydı."

Yavaşça dönüyorum. Gözlerim duvarları tarıyor, her şeyi içine çekiyor. Resimden fazlası da var. Üniversite gazetemden bir makale var, okul birincisi olmamla ilgili. Takvimler var ve hepsinin benim programımla ilgili olduğunu görebiliyorum. Her gün her saat nerede olacağım bile işaretlenmiş.

Başım yine dönüyor. Kontrolümü kaybettiğimi hissediyorum.

"Artık gitmek istiyorum," diyorum sessizce. Ona bakmak için dönüyorum. Oren bana bakıyor. Soğuk gri gözleri beni büyülüyor gibi. Ama o başını sallıyor.

"Yapamazsın."

Öfke içimde yükseliyor, korkunun yerini alıyor. "Öyle mi? İzle beni," diye tıslıyorum.

Daire neredeyse tıpatıp benimkine benziyor. Dönüyorum ve eminim ki kapı aynı yerde duruyor. Ona doğru yürüdüm. Ama aniden, güçlü elleri beni yakaladı. Bağırdım ve şiddetle döndüm. Elim yüzüne çarpıp sert bir tokat attı. Dehşet içinde nefesim kesiliyor. Ama Oren sadece ince bir gülümsemeyle gülümsüyor. İki bileğimi de sıkıca kavırıyor. O gözler beni aynı sıkılıkta tutuyor.

"*Gidemezsin*, Kenzie," diye hırlıyor.

"Ben mi yapamam yoksa sen mi izin vermezsin?"

"Dışarısı senin için güvenli değil."

Soğuk bir şekilde gülüyorum. Gözlerim odanın içinde benimle ilgili fotoğraf, harita ve takvimlerden oluşan kolajlarda amaçlı bir şekilde geziniyor. "Güvenli olduğunu sanmıyorum

benim için

burada."

"Kenzie..."

"Bırak beni!"

Onu geri ittim ve döndüm. Kapıya varmıştım ki beni tekrar yakaladı. Bu sefer beni hızla döndürdü. Beni geri itip kapıya sabitlediğinde nefesim kesildi. İri bir eli iki bileğimi de başımın üstünde tutuyor. Diğeri kalçamda sıkıca duruyor. Yakınıma eğildi, üzerimde belirdi. Gözleri gözlerimi delip geçiyor ve titriyorum. Nabzım hızla atıyor. Adrenalin sistemimi dolduruyor, nefesimi kesiyor.

"Yapamayacağını mı yoksa izin vermeyeceğimi mi kastettiğimi sordun," diye homurdanıyor. Çenemi meydan okurcasına dışarı çıkarıyorum. "Ve?"

"Bu ikincisi," diye tıslıyor.

Birdenbire, her şey tıklar tıklar işler. Adrenalin ve telaşın birleşimi. Sesinin tınısı ve yıllardır rüyalarımın giren o gözler. Hepsi bir girdap gibi üzerime hücum ediyor. Ve yıllardır bu adam hakkında yaşadığım fantezileri tetikliyor. Beni bir anda çarpıyorlar; içimde bir sıcaklık oluşuyor.

"O gece..." Fısıldıyorum. "Sen... Yani..." "Sor," diye hırlıyor.

Yutkunuyorum. "Bana ilaç mı verdin?"

Yüzü buruştu, sanki ona vurmuşum

gibi. "Gordon düşünüyor-"

"Hayır, Kenzie," diye tıslıyor ince bir sesle. "Hayır."

"Ama sen oradaydın."

"Oradaydım."

Dudağımı endişelendiriyorum. "Onları durdurdun, değil mi?" Oren başını sallıyor. Gümüşü gri gözleri parlıyor. "Evet."

O geceye dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Tek hatırladığım bana iki farklı şey söyleyen iki adam. Biri zengin, güçlü ve açık sözlü. Bana önümdeki adamın bu hikayenin kötü adamı olduğunu söylüyor. Önümde duran "kötü adam" tamamen siyah giyinmiş. Kaba ve tehlikeli görünüyor ve kelimenin tam anlamıyla benim için bir tapınak denebilecek bir yerde yaşıyor.

Kafamı sandığımdan daha sert vurmuş olabilirim. Ama kafamın içinde görmezden gelemediğim bir ses var. Ve bana Oren'in burada kötü adam olmadığını söylüyor. Ona inanmamı söylüyor. Anladığımdan emin olmadığım nedenlerden dolayı, o sesi dinlemeye karar veriyorum.

"Ya Ken?" Fısıldıyorum. "Sen..."

"Bir kazaydı," diye homurdanıyor. "Ama hiçbir şeyden pişman değilim." "Sen... bana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştin."

Oren başını sallıyor. Gözleri yüzümde geziniyor. Elleri bileklerimde ve kalçalarımnda sıkılaşıyor. Vücudu dalgalanıyor, sanki soğukkanlılığını zar zor koruyormuş gibi.

"Bunların hiçbirini ben uydurmadım, değil mi?" Fısıldıyorum. Tek kelime etmiyor.

"Tüm bu yıllar boyunca... bazen gözlerimin üzerimde olmasının ya da birinin benimle olduğunu hissetmemin nedeni. Ne zaman biri beni izliyormuş ve koruyormuş gibi hissetsem? Hepsinin nedeni..."

Oren homurdanıyor.

"Çünkü sen yaptın, değil mi?" "Evet,"

diye tıslıyor.

"Neden?"

Oren'in çenesi gıcırıyor. Hâlâ ruhumun derinliklerine bakıyor. Hâlâ kendini zor kontrol ediyormuş gibi titriyor.

"Neden, Oren?"

"Kenzie..."

"Hayır, *neden?!'*" Çıgılık atıyorum. İçimde duvarlar yıkılıyormuş gibi hissediyorum. Yıllardır beni yerimde saydıran geçmişimden kurtuluyormuşum gibi geliyor.

"*Kenzie,*" diye hırlıyor Oren

derinden. "Hayır, bana *nedenini*

söyle, Oren!"

"Çünkü seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum!" diye kükrüyor.

Beni neredeyse acı verecek şekilde sıkıca kavradığında nefesim kesiliyor. Sert, kaslı vücudu bana sıkıca bastırıyor ve beni kapıya tamamen sabitliyor.

"Çünkü o geceden beri sadece ve sadece benimsin."

Ağzını benimkine doğru indiriyor. Dudakları benimkini öptüğünde ateş gibi hissediyorum. Ondan sonra kayboldum.

OREN

Onu öptüğümde zamanın bir anlamı kalmıyor. Sanki diğer her şey duraklatma düğmesine basılmış gibi. Ama sonra aniden geri çekiliyor. Gözlerimi tam zamanında açıyorum ve onunkilerin daraldığını görüyorum. Eli yanağıma sertçe çarpıyor ve beni fena halde tokatlıyor.

Lanet olsun. Yıldızları görüyorum ve homurdanıyorum. Geri çekiliyorum, göz kırpiyorum.

"İnsanları öylece öpemezsin!" Kenzie tıslıyor. Sesi öfkeli geliyor. Ama onu bir kitap gibi okuyabiliyorum. Tüm yetişkinlik hayatımı onu bir doktora tezi gibi inceleyerek geçirdim. Öfkeli görünmek ve ses çıkarmak için çok çabalıyor. Ama öyle değil. Korkmuş mu? Belki. Kafası karışık mı? Biraz. Tahrik mi oldu? Kesinlikle.

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyor musun?" diye mırıldanıyor.

Aslında hiç de değil. Ama biliyorum ki o da istemiyor. Kenzie daha önce hiç bir erkekle bu pozisyonda bulunmadı. Biliyorum, çünkü bunu yapmamasını sağlamak için hayatımı adadım. İlk öpücüğü çaldığımı biliyorum. Ama o öpücük hep benimdi. Dudaklarına sahip olmak benimdi. Her şeyini çalmak hep bana aitti.

"Gerçekten bunca zamandır beni izliyor muydun? Bunca yıldır?"

"Evet." Ona yalan söylemeyeceğim. Gerçeği de çarpıtmayacağım.

"Neden şimdi?" Kenzie gergin bir şekilde söylüyor. Gözleri benimkileri arıyor. "Neden kendini şimdi açık ediyorsun?"

"Gordon," diye tısladım. "Parasını ve nüfuzunu geçmişî araştırmak için kullanıyor."

"Kardeşini öldürmeni kastediyorsun."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Kenzie yere

baktı. "Üzgünüm, bu adil değildi."

"Oldukça doğru."

Ellerimin altında titriyor. Onu Drake Otel'e girerken gördüğümde Gordon'un ona ben olduğumu söyleyeceğini tahmin etmişim. Yine, ben olmadığımı iddia edebilirim. Ama ona yalan söylemeyeceğim.

"O gece bir hırsız vardı..."

Hiçbir şey söylemiyorum. Ama sessizliğim çok şey anlatıyor. Yüzü kararıyor. Dudakları sıkıca büzüldü.

"Yoktu, değil mi?" Başımı

salladım. "Hayır."

"Yani babam bana yalan söyledi, bunu mu söylüyorsun?"

"Baban seni korudu," diye homurdandım.

"Ben mi, yoksa onun kampanyası mı?" diyor acı acı.

Gözlerim onunkileri buldu. "Kenzie, baban inanılmaz bir adam."

"Ve bu yüzden mi o gece hakkında bana yalan söyledi?" Sesi acıydı. Onu suçlamıyorum. Ama kendisine neden yalan söylendiğini bilmesi gerekiyor.

"Seni korumak istedi," diye homurdandım. "Ve beni, aslında." "Evet, bir de kendini."

"Hayır," diye homurdanıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, bunu onun evine ben getirdim. Bu yüzden kariyerini mahvetmesine izin veremezdim."

"Oren..." Bana bakıyor. Tanrım, o kadar güzel ki. Sarı saçları güzel mavi gözlerini çerçeveleyiyor. Ve dolgun dudakları öpücüğümden dolayı hâlâ şiş. Onun ilk öpücüğü. Benim de.

"O gece ne oldu?" "Kenzie-"

"Sadece söyle bana! Lütfen! Oren, sadece ne olduğunu bilmek istiyorum, tamam mı?"

Derin bir nefes alıyorum. Uzun zaman önce onu güvende tutacağıma yemin etmiştim. O geceden beri hayatımı onu karanlıktan ve acıdan uzak tutmaya adanmışım. Yol boyunca bazılarını sebep olduğumu biliyorum. Bencilce davrandığımı biliyorum. Ama benim için tek yol buydu. Sahip olduğum tek yol, öyle ya da böyle beni ona geri götüren yoldu.

"Ofise zorla girdiğimde uyuşturulmuşsun. Baygındın."

Solgunlaşıyor ve titriyor.

"Babam seni Chicago'ya mı uçurdu? Babanın cenazesi için?"

Başımı salladım. "Evet. Beni o gece buluşmanıza davet etti, ama belli ki ne olacağını bilmiyordu. Seni arıyordum ve seni o ofiste Ken ve diğer pislikle birlikte buldum."

"Justin Lehman."

Başımı salladım. Onun kim olduğunu biliyorum. Bir noktada, neredeyse olanlarda payı olduğu için onu yok etmeyi planlamıştım. Ama kendi hayatını kendi başına yeterince mahvetti. O zamanlar uyuşturulmuş bir pislikti. Şimdi ise umutsuz vaka. Onun tipini bilirim. Aşırı dozdan ölmeden önce dört kez daha rehabilitasyona girecek. Bu noktada bu kesin. Ondan intikam almama gerek yok. O kendi intikamını buldu.

Kenzie kaşlarını çatar. "Ben... Ben hep üç kişi olduklarını duymuştum. Partideki hiç kimse onları teşhis edemedi ya da edemedi. Ama pek çok kişi üç adamın beni ofise çektiğini gördü."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bu benim için yeni bir haber. Ama onu korkutmak istemiyorum. Ken öldü. Justin yavaş yavaş kendini öldürüyor. Ona zarar vermek isteyen üçüncü bir pisliğin dışarıda serbestçe dolaştığı fikri kanımı kaynatıyor. Ama bunu saklıyorum. Eğer bir üçüncüsü varsa, onu bulacağım, her kimse. Ve bedelini ağır ödeyecek.

"Ve 911'i aradın mı?" Başımı salladım. Kenzie kaşlarını çatıyor ve başka tarafa bakıyor. "Neden bu kadar yalan söylediğini anlamıyorum?"

"Çünkü kaza olsun ya da olmasın, Ken Traphagen'ın ölümünden ben sorumluydum." Kenzie'nin yüzü asıldı. Ama bunu ondan saklayamam. Bilmesi gerekiyor. "Bana doğru geldi. Onu ters çevirdim ve babanın masasının yan tarafına ters düştü. Boynu kırıldı."

Ken için çabuk oldu. Çok daha fazla acı çekmeyi hak ediyordu.

"Yani babam teşekkür etmek için Colorado'da parasını çaldığına dair bir hikâyeye mi uydurdu?" diye söyleniyor. "Bana yardım ettiğin için teşekkür olarak hayatını mahvetti!? Bu nasıl adil olabilir!?"

Başım yavaşça sallanıyor. "Hayır. Hayatımı mahvetmedi. Bu benim seçimimdi, Kenzie. Yaptıklarımın onun kariyerini mahvetmesine izin veremezdim. Ya da senin hayatını. Anlatılması gereken hikâyeyi anlattık."

"Peki o zamandan beri?" Tükürüyor. "Ne yapıyordun? Sadece beni mi izliyordun?"

"Evet."

Anında verdiği cevap karşısında kızardı. "Bu değil..." "Ne?"

"Bu sağlıklı değil," diyor yumuşak bir sesle. "Kendimi çok sağlıklı hissediyorum."

"Ama takıntı haline getirmek... üzgünüm, kulağa boş geliyor."

"Kulağa doğru geliyor." Utangaç bir şekilde kızarıyor. "Kenzie, bazı insanlar kendilerini ünlülerin dedikodularında, alkolde ya da kimyasallarda kaybeder. Ben kendimi *sende* kaybediyorum," diye homurdanıyorum.

"Ben senin bağımlılığın mıyım?"

Sırıttıyor. "Evet."

"Senin ilacın, ha?"

"Uyuşturucu denedim. Sen daha iyisin."

Kızarması daha da derinleşiyor. "Tamam ama ne iş yapıyorsun? Beni gözetlemenin pek iyi para getirdiğini sanmıyorum."

"Faydaları güzel."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor.

"İnternet üzerinden emtia opsiyon ticareti yapıyorum." Kenzie şaşırılmış görünüyor.

"Bekle, gerçekten mi?"

Başımı salladım.

"Ve burada, benim için yaptığın küçük tapınağında mı yaşıyorsun?" "Evet." Tekrar söylüyorum, şekerle kaplamak için bir neden göremiyorum.

Kenzie yavaşça odanın etrafına bakar. Gözleri tüm hayatını detaylandıran fotoğraflara, takvimlere ve diğer notlara takılıyor.

"Sanırım pek kimseyle çıkmıyorsun?"

Alaycı davranıyor. Ama yine de cevap veriyorum.

"Hayır. Başka kız yok." Gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor ve ben de bakışlarımla onları sertçe tutuyorum. "Hiç olmadı, Kenzie."

Yanakları kızarıyor ve gülümsüyor. "Evet, ben... Ben erkeklerle pek iyi anlaşılamıyorum.

Biliyorum. Ama hiçbir şey söylemiyorum. Yaptığım her şeyi onu korumak için yaptım. Ama ben bile yaptığım bazı şeylerin bunun çok ötesine geçtiğinin farkındayım. Büyük çizgileri aştığımı biliyorum. Ona karşı bencil davrandım.

Hiçbiri için özür dilemiyorum.

Gözlerim yüzünde geziniyor. Kaslarım sıkışıyor. Arzularım içimde kabarıyor. Meşgul olmalıyım ya da bir şeyler yapmalıyım. Yoksa kıyafetlerini parçalayıp teninin her santimini tatmaktan kendimi nasıl alıkoyacağımdan emin değilim.

"Otur," diye homurdandım. "Bize yemek hazırlayayım. Sıcak sosisli Cavatelli kulağa hoş geliyor mu?"

Gülümsüyor. "Evet. Bu aslında benim favorim..." Gülümsemesi kayboldu. Bana ters ters bakıyor. "Ama tabii ki bunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum."

"Tek yaptığın beni gözetlemek olduğu için mi?"

"Yaptığım her şey senin için," diye homurdanıyorum.

Titriyor. Gözleri kısılıyor, sanki zihnimin içini okumaya çalışıyor. "Bunun bana kur yapmak olması mı gerekiyor?"

"Hayır. Bu sadece gerçek."

"Beni kazanmaya mı çalışıyorsun?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Beni senin yapmaya falan mı çalışıyorsun?"

"Seni benim yapmak zorunda değilim," diye homurdanıyorum.

Kontrolümü kaybediyorum. Ellerimi meşgul tutmalıyım. Ona bakmaktan başka yapacak bir şey bulmalıyım. Ama bu yaptığımız ilk konuşma. Onunla ilk kez gerçek anlamda yüz yüze geliyorum. Ve hepsi çok fazla. Ona karşı ne kadar zayıf olduğumu fark etmemi sağlıyor. Onun yanıdayken kendimi kontrol edebileceğimi sanıyordum. Onu buraya getirdiğimde her şeyi kontrol altında tutabileceğimi sanmıştım.

Yanılmışım.

"Hayır mı?"

"Hayır," diye tıslıyorum. Kendime olan hakimiyetim titriyor ve kırılıyor. Hışımınla ona doğru yürüyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. Kenzie'nin nefesi kesiliyor ve ben inliyorum. Ona dokunuyorum. O benim ellerimde, her zaman ait olduğu yerde.

"Çünkü sen zaten benimsin," diye hırlıyorum. Onu korkutuyor olabilirim. Ama artık kendime engel olamıyorum. Ona bu kadar yakın olmak yıllardır tuttuğum kontrolü mahvediyor. Ona çıplak ellerimle dokunmak kararlılığımı yok ediyor. Ama son vuruşu o dudaklar yapıyor. Ağzından birkaç santim uzakta, onlara bakabiliyorum ve şimdi tatlarının nasıl olduğunu biliyorum. Ve bu benim felaketim.

"Sana mı aitim?" diye tıslıyor. Ama geri çekilmiyor. Ve lanet olsun, bana tokat atmıyor.

"O ilk öpücük benimdi, Kenzie," diye

homurdanıyorum. "Böyle mi

düşünüyorsun?" diye tersliyor.

"Bildiğim şey bu."

Titriyor. Gözleri büyüyor ve yüzü pembeleşiyor. Haklı olduğumu biliyor. Daha önce hiç bilmesene bile, şimdi biliyor.

"Peki senin alacağın başka ne var?" Alaycı bir tavır takınmaya çalışıyor. Ama sesindeki gerçek, yasak merakı duyuyorum.

"Her şey," diye homurdanıyorum kalınca. Sessizce nefesini tutuyor. "Her şey, Kenzie," diye inliyorum.

Dudaklarına eğildim ve onu derinden öptüm. Yıllardır içimde ona karşı biriktirdiğim her şeyle öpüyorum onu. Bir tsunami gibi dökülüyor, ikimizi de akıntıya kaptırıyor ve uzaklara sürüklüyor.

KENZIE

Beni ilk kez öptüğünde, sanki tüm dünyam alt üst olmuştu. Kamyon çarpmış gibiydim. Ama ikincisi gelene kadar ikincisini ne kadar arzuladığımı fark etmemiştim.

Dudaklarına karşı inliyorum. Öpücüğün yoğunluğu karşısında nefesim kesiliyor; ağzının benimkinin üzerindeki ezici, morartıcı sıcaklığı.

Oren beni döndürüyor. Kıçım masaya dayanana kadar beni geriye doğru iterken dudakları hiç çekilmiyor. Güçlü elleri belimi sıkıca kavıyor, kaburgalarımı beni heyecanlandıracak kadar sıkıyor. Beni kaldırıyor ve kışımı masanın üzerine kaydırıyor.

Mantık beni sarsıyor. Ağzımı onunkinden çekmeye ve onu itmeye gidiyorum. Ama bırakmayınca onu daha sıkı kavıyorum. Onu daha sert öpüyorum. Kaybetmek istediğim bir dövüş gibi.

Sonunda nefes almak için birbirimizden uzaklaşıyoruz. Gözleri benimkilere şiddetle bakarken ateşle doluydu. Dudakları hayvani bir hırıltıyla geri çekiliyor. Titriyorum, yarısı korkudan, yarısı heyecandan.

"Sen..."

"Ne?" diye homurdanıyor. "İnsanları öylece öpemez miyim? Yine bunu mu söyleyecektin?"

Yutkunuyorum, titriyorum. "Çılgılık atabilirim," diye

fısıldıyorum. "Çılgılık atacak mısın?"

"Henüz karar vermedim."

"Anladığın zaman," diye homurdanıyor. Yakınıma eğiliyor. Vücudunun sıcaklığını içimde hissettiğimde inliyorum. Dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Devam et ve bana haber ver."

Dudakları tekrar sıkıca dudaklarıma yapışıyor. İnliyorum ve isteyerek ağzımı ona açıyorum. Öpücük, zemini benden uzaklaştırıyor. Elleri üzerimde kayıyor, sanki vücudumu ezberliyormuş gibi. Sanki ben onunmuşum gibi. Belki de öyleyim. Belki de hep öyleydim. Ve belki de bu beni olması gerekenden daha fazla heyecanlandırıyor.

Dudaklarıma doğru inliyor. Vücudu bacaklarımın arasına kayıyor ve ben de bacaklarımın arasını ona açtığımı fark ediyorum. Ama yapamıyorum ve bunu durdurmak istemiyorum. Bacaklarımın arasından kayıyor. Ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum, merkezime doğru bastırıyor. Titriyorum, dudaklarına doğru inliyorum.

Bu benim için yeni bir şey. Yirmi dört yaşındayım ve daha önce hiç böyle bir erkekle öpüşmedim. Ya da hiç. Ama bundan heyecan duyuyorum ve daha fazlasını istiyorum. Delirmiş olabileceğimi biliyorum. Oren manyetik olarak karanlık ve muhteşem olabilir. Ama aynı zamanda bir psikopat da olabilir. Demek istediğim, lanet olası duvarlarda benim fotoğraf kolajlarım var. Bu aşk değil, delilik.

Peki neden onu öpmeyi bırakamıyorum?

Oren'in elleri beni sıkıca kavırıyor. Birden beni kaldırdı ve nefesim kesildi. Dudaklarına doğru inliyorum ve bacaklarım beline sıkıca sarılıyor. Beni istediği yere götürmek için apartman boyunca adım atıyor. Biliyorum ki

Muhtemelen ığlık atarım. Yardım için ağlayabilirim ve o bana zarar vermeden önce komşuların beni duyması için dua edebilirim. Ama duymayacağını biliyorum. Ruhumun bir parçasında onun bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Tıpkı ığlık atmayacağımı bildiğim gibi. Çünkü bunun bitmesini çok istiyorum.

Oren beni ondan uzağa fırlattığında nefesim kesildi. Ama yatağın üzerine düştüğümde titriyorum. İçimdeki sıcaklık artıyor ve külotum ıslanıyor. Oren'in yüzü şehvet ve ateşten bir maske. Yatağın kenarına doğru ilerliyor, bana doğru yaklaşıyor. Kalbim hızla çarpıyor. Ama artık korkmuyorum. Sadece onu istiyorum.

Oren gözle görülür şekilde titriyor. Elleri enesi gibi sıkıca kenetlenir. Geniş omuzları esniyor. Yavaşça yatağa doğru ilerliyor ve ben inliyorum. Elleri yoga pantolonumun üzerinden kalçalarıma doğru kayıyor. Kalalarımı kavırıyor ve aniden beni yüzüstü çeviriyor. Beni geri çektiğini hissettiğimde inliyorum, kıkım havaya kalkıyor.

Elleri üzerimde kayıyor. Erkeksi hırıltısı kulaklarımı dolduruyor. Parmakları yoga pantolonumun belinin altından kayıyor. Külotumun üzerinden geçiyorlar ve ben inliyorum.

"Ben bunu hiç yapmadım," diye nefes nefese kaldım. "Ama bunu bildiğine dair bir his var içimde, değil mi?"

Başını sallıyor. "Evet. Ama ben de bilmiyorum."

Şaşkınlıkla kaşlarını çattım. Omzumun üzerinden ona bakmak için döndüm.

"Başka bir kız hiç olmadı, Kenzie," diye homurdanıyor. Gözleri sert ama nazik. "Her zaman sadece sen vardın."

"Sen... sen hiç..."

"Hayır."

Üzerime eğiliyor, beni sarıyor. Dudakları dudaklarımı buluyor ve beni öpüyor. Derinden inliyorum. Onun tarafından öyle sahiplenilmiş

hissediyorum ki, beni yatağa

Bu. Kot pantolonundaki kalınlığın kıkımda çok sert zonkladığını hissedebiliyorum. Bu beni titretiyor. Umutsuzca onu istememe neden oluyor.

Geri ekildi. Saçlarını boynumdan uzaklaştırıyor ve beni oradan öpüyor. Bu çok samimi bir duygu ve daha fazlası için inlememe neden oluyor. Sırtımdan aşağıya, gömleğimin üzerinden öpüyor. Sırtımın küçük kısmına geldiğinde, parmakları tekrar yoga pantolonumun altına kayıyor. Klotumun belinin altından da kayıyorlar. İkisini de sıkıca kavırıyor ve çekiyor.

Oren pantolonumu ve klotumu kıkımın üzerinden aşağı çektiğinde inliyorum. Klotumun damlayan ıslak amımdan sıyrıldığını hissettiğimde inliyorum. İkisini de dizlerime kadar indiriyor ve ben derin bir şekilde kızarıyorum. Dizlerimin zerindeyim, kıkım utanmazca havaya kalkmış. Ve ilk kez bir erkeğin gözleri üzerimde.

Herhangi bir adam da değil. İçimden bir ses onun her zaman tek erkek olduğunu biliyor. Gizemli koruyucum. Gölgeli koruyucum. Oren.

Nabzım hızla atıyor. Bedenim titriyor. Elleri üzerimde kayıyor ve nefesini kalçalarımın arkasında hissediyorum. Bakışlarını ıplak amımın üzerinde hissedebiliyorum. Sessizce inliyorum, daha fazlası için aresizim.

"Tanrım, Kenzie," diye

tıslıyor Oren. "Ne?"

"Sen mkemmelsin," diye homurdanıyor. Nefesi üzerimde geziniyor. Ama sonra ilk kez dilini hissediyorum. Onu amımın üzerinde gezdirdiğinde nefesim kesiliyor. Beni yavaşça yalıyor, zevk içinde kıvranmama neden oluyor. Dili beni açıyor, kıvrımlarımı ayırıyor. Dudaklarımdan yukarı ve aşağı, aıklığımdan zonklayan klitorisime doğru sürüklüyor. Dğmemi emiyor, beni utanmadan ciyaklatıyor.

Çok hızlı hareket ediyorum. Nefes alışım çok aceleci. Kalbim çok hızlı atıyor. Oren amımı yavaşça ve alayı bir şekilde dilliyor ve bu çok fazla.

Titriyorum ve

Çarşafı ısıyorum. Birden içimden çılgılık atıyorum ve sert bir şekilde boşalmaya başlıyorum.

Ağız üç dakikadan daha az bir süredir üzerimde. Ama hayatımda hiç boşalmadığım kadar sert boşalıyorum.

Bir bulanıklık. Beni ters çevirdiğinde hâlâ nefes nefese kalmıştım. Oren boynumu öpüyor. Giysilerimin geri kalanını sıyırırken dişleri tenimde geziniyor. Ona uzanıyorum. Bunun çılgınca olduğunu biliyorum. Aceleyle geldiğini biliyorum. Ama aynı zamanda, altı yıldır bunu yapıyordum.

Onun hakkında milyonlarca kez fantezi kurdum. Gizemli koruyucum beni hatırlayamayacağım kadar çok kez boşalttı. Ama artık bir adı ve gözlerinden daha fazlası var. Fantezilerimde ona verdiğim uydurma fizik, gerçek onun eline su dökemez.

Oren oturuyor ve gömleğini çıkarıyor. Onu içime çekerken usulca mırıldanıyorum. Lanet olsun, sanki taştan oyulmuş gibi. Sert, zayıf, yontulmuş kasları gözlerimi üzerinde gezdiriyor. Kollarında ve göğsünde kıvrılan dövme mürekkebi beni titretiyor. Yivli karın kasları gözlerimi kot pantolonunun içine doğru çekiyor.

Beni tekrar öpmek için eğildi. Sonra ayağa kalktı ve kemerini çözdü. Nefes nefese izliyorum. Onun önünde tamamen çıplaktım. Ama hayal ettiğim gibi kendimi saklamıyorum. Sanki rüyalarımın ve fantezilerimden o kadar tanıdık ki, bu çok doğal.

Oren kotunu açıyor. Başparmakları beline giriyor ve aşağı doğru itiyor. Yüzüm kızarmış bir halde boxer'ının içindeki kalın şişkinliğe bakıyorum. Tek bir hareketle onları aşağı itiyor ve ben yüksek sesle nefes alıyorum. Aleti çok kalın ve büyük bir şekilde dışarı fırlıyor. Ona bakarken çenem düştü. Karşılaştırmak için geçmiş deneyimlerim olmasa bile, baktığım şeyin muazzam olduğunu biliyorum.

Yutkunuyorum. Bakışlarım vücudundan gözlerine doğru kayıyor ve orada sabitleniyorlar. Oren kalın kalın homurdanıyor ve yatağa doğru ilerliyor. Neredeyse titriyor ve siki gözle görülür bir şekilde zonkluyor ve seğiriyor.

"Bir dakika daha bekleyemem," diye inliyor. Kendini durdurmaya çalışıyormuş gibi kaslarını sıkıyor. Ama yapamıyor. Ve ben de içten içe onun kendini durdurmasını istemediğimi biliyorum.

"Yapamam, Kenzie," diye inliyor. Üzerimde hareket ediyor. Dizleri bacaklarımı utanmazca açıyor. Eli kalçamın üzerinden kaburgalarımın doğru kayıyor. Sıkıyor, daha yükseğe çıkıyor. Eliyle göğüslerimden birini avuçluyor ve dudaklarımın bir inilti getiriyor. Başparmağı meme ucumu okşuyor ve nefesim kesiliyor.

Oren'in diğer eli koluma doğru ilerliyor. Onu başımın üzerine itiyor, sonra diğerini yukarı kaldırıyor. Kollarımı başımın üstünde tutarken boğazından bir hırıltı yükseliyor. Hevesle inliyorum. Bir yanım korkuyor. Diğer yarım ise bana sahip olması için çaresizce çırpınıyor.

Bileklerimi sıkıca kavırıyor ve ben inliyorum. Kontrolü ele geçiriyor ve her şeyimi alacak. Ve ben onun için sabırsızlanıyorum. Bunu yıllardır istiyordum, farkına bile varmadan. Farkında olmadan, tüm yetişkin hayatım boyunca onu bekledim. Farkında olmadan, kendimi Oren Frey için saklıyordum. Ve bu gece, hepsini alacak.

Gözlerinin içine bakıyorum. Bana şehvet ve arzu dolu gözlerle bakıyorlar. Ama aynı zamanda şefkatli ve sıcaklar. Sadece gözlerine bakarak bile onu durdurabileceğimi biliyorum. Eğer dur dersem, duracağını biliyorum. En azından yapacağını düşünüyorum. Ama söylemiyorum. Durmasını istemiyorum.

Bana sahip olmasını istiyorum ve bunu istiyorum. Bununla ilgili her şey doğru geliyor. Bir türlü gerçekleşmeyen yıllar? Şimdi hepsi buna değer görünüyor.

Kaşlarım çatıldı. Gözlerimi üzerimde gezinen bu mükemmel adamın üzerinde gezdiriyorum.

-Çok güzel, esmer ve yapılı. Bu gözler ve bu kaslarla mı?

Bahsetmiyorum bile... Kızarıyorum ve amımın üzerinde duran sikine bakıyorum. Bundan bahsetmiyor musun?

"Nasıl?" Pat

diye söyledim.

"Nasıl ne?"

"Gerçekten hiç... hiç başka kız olmadı mı?"

Oren'in çenesi gerilir. "Benim için senden başka kimse olmadı. Hiçbir zaman." "Hiç... hiç mi?"

"Hayır," diye inliyor.

"Altı yıl öncesinden beri mi?"

"Ya da daha önce," diye hırlıyor. O kadar yakın eğiliyor ki dudakları kulağıma değiyor. "Benim sikim senin küçük amcığın ve sadece senin amcığının için, Kenzie."

Kızardım ve inledim. "Bekledin..."

"Ben yaptım." Aşağı uzanıyor ve eli kalınlığının etrafını sarıyor. Kendini okşarken hızlı hızlı nefes alarak izliyorum. Başında berrak beyaz bir şey boncuklanıyor ve karnıma damlıyor. Sıcak ve yapış yapış. Oren sikinin başını aşağı doğru itiyor. Klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve keskin bir nefes alıyorum.

"Aman Tanrım..." İnledim.

"Bütün hayatım boyunca bunu bekledim," diye inliyor. "Bu mükemmel dudakları sikimle ayırmak için."

Tam olarak bunu yapıyor. Başını aşağı doğru kaydırıp dudaklarımı ayırıyor. Uçuyormuşum gibi hissediyorum. Bu bir rüya gibi geliyor. Ama aramızdaki elektriği hissettiğimde, bunun gerçek olduğunu anlıyorum. Aletinin klitorisimi rüyada değil, gerçekte okşadığını hissediyorum ve tamamen

uyanık olduğumu biliyorum.

"Bu güzel amcığın içine girmek için çok uzun süre bekledim," diye homurdanıyor Oren derinden. Gözlerimin içine bakıyor. Hiç tereddüt etmeden başımı sallıyorum. Oren'in gözleri gözlerimi tutuyor ve itiyor. Kalın kafası içeri giriyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Ellerim hâlâ başımın üstünde, ama çarşafı pençeliyorlar.

Oren beni sıkıca kavlıyor. Tekrar itiyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Koca kafası içime giriyor, beni açıyor. Acı bekliyorum ama hiç acı yok. Tek hissettiğim saf zevk ve sıcaklık. İlk kez içime kaydığını hissediyorum ve bu mükemmel hissettiriyor. Sanki bunun için yaratılmışız gibi geliyor; ben onun için yaratılmışım, o da benim için.

İnliyor, yavaşça itiyor. Kalınlığının daha fazlası amıma batıyor. İnliyorum ve bacaklarım kendi kendine beline dolanıyor. Aşağı doğru eğiliyor. Dudakları dudaklarıma değiyor, beni kızdırıyor; onun için acı çekmeme neden oluyor. Eğiliyorum ve ağzını kendi ağzımla yakalıyorum. Dudakları yumuşak ama sert ve öpücüğe karşı hırlıyor.

Yavaşça, Oren yolun geri kalanını içeri itiyor. Son itişte nefes nefese kalıyorum, onun tamamını içimde hissediyorum. Tanrım, o kadar büyük ki nasıl sığıldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama sığıyor işte ve bu şimdiye kadar hissettiğim en güzel duygu.

Oren beni yavaşça öpüyor. Aletini içime sokuyor. Yavaşça dışarı kayıyor. Ama tam tamamen çıkacağını düşündüğüm anda tekrar sokuyor. Çıglık atıyorum. Kalçalarım onun kalçalarının etrafında sıkışıyor. Tekrar dışarı kayıyor. Ama bu sefer derin, erkeksi bir homurtuyla beni daha sert itiyor.

Zevk beni ele geçiriyor. Onun içinde kaybolmuş hissediyorum, daha fazlasını istiyorum. Elleri beni yatağa sabitliyor. Kalçaları yuvarlanıyor, içime giriyor. Daha hızlı hareket etmeye başlıyor ve ben de onu teşvik ediyorum. Kalçalarım onu karşılamak için yükseliyor, bacaklarım onu daha derine çekiyor. Onu çılgınca öpüyorum, bunun asla bitmesini istemiyorum.

"Seni çok uzun zamandır istiyordum güzelim," diye dudaklarıma doğru hırlıyor. "Ben de seni istedim," diye nefes

nefese kaldım. "Seni tanımasam bile."

"Sen benimsin," diye inliyor. İçime doğru itiyor. Kalın aleti beni gererek açıyor, ama tamamen mükemmel hissettiriyor. İçime dalıyor, her şeyimi alıyor; beni sahipleniyor. Parmakları benimkilerin içine kayıyor, ellerimi hâlâ başımın üstünde tutuyor. Ama ellerini sıkıca kavıyorum. Vücudum ona karşı dalgalanıyor, bacaklarım onu daha sert, daha derin içime çekiyor.

"Benim," diye hırlıyor Oren. Kasları sıkılaşıyor. Aleti içimde zonkluyor ve kalınlaşıyor gibi görünüyor. Çelik grisi gözleri hayvani bir şehvetle benimkilere bakıyor. İçime girme şekli beni daha fazlası için acıtıyor. "Benim" diye hırlaması o kadar sahiplenici ve ateşli ki çığlık atmak istiyorum.

"Senin!" Nefesim kesildi. Bana kendi başıma hissetmeye hiç yaklaşmadığım bir şey hissettiriyor. Yakında boşalacağımı biliyorum, hem de sert bir şekilde.

"Oren, ben..."

"Hap kullanmıyorsun," diye dudaklarıma karşı homurdanıyor. "Biliyorum." Ama yavaşlamıyor. Kalın sikini çıplak bir şekilde içime sokmaktan vazgeçmiyor. Ve ben de durmasını istemiyorum.

"Ama ben senin içine boşalacağım, Kenzie," diye homurdanıyor. Kalçalarını daha sert itiyor ve ben zevkle ciyaklıyorum. "Ama döllerimi ait olduğu yere, derinlere akıtacağım. Kahretsin, Kenzie, beni boşaltacaksın."

"Geliyorum!" Haykırıyorum. Dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Gözlerim kapanmak istiyor ama kapanmalarını istemiyorum. Beni boşaltırken gözlerinin içine bakmak istiyorum. Çok çabalıyorum. Ama orgazm beni sarstığında gözlerim sımsıkı kapanıyor.

Oren inliyor. Parmakları benimkileri sıkıca kavıyor. İçime doğru itiyor ve kaslarının sıkılaştığını hissediyorum. Aleti nabız gibi atıyor. Sıcak döllerinin içime aktığını hissettiğimde nefesim kesiliyor. Kendini orada tutuyor, ikimiz de titriyoruz. Elleri yavaşça benimkileri bırakıyor. Kollarımdan aşağı kayıyorlar ve kolları beni sarıyor. Benimkiler de aynısını

ona yapıyor. Ve beni bırakmasını asla istemiyorum.

OREN

Kenzie hakkında bunca yıldır hayalini kurduğum pek çok şey var. Ona sahip olmayı tabii ki. Aletimi ona sokmayı ve benim için boşalmasını hissetmeyi. Onu dilimle tatmayı ve kokusunu içime çekmeyi hayal ettim. Ya da dölleri onun mükemmel amının derinliklerine akıtmayı.

Ama bu kısmı da hatırlayamadığım kadar çok kez rüyamda gördüm. Sonrasında gelen kısmı, tıpkı şu anda olduğumuz gibi. Ben yataktayım ve Kenzie kollarımda. Her zaman ait olduğu yerde.

Yatakta oturuyorum. Sırtını göğsüme yaslıyor ve kollarım onu sarıyor. Dudaklarım boynunda aşağı yukarı küçük öpücükler bırakıyor. Ellerim onun üzerinde geziniyor, teniyle alay ediyor ve göğüslerini avuçluyor. Burnumu sokmam alay etmeye dönüştü ve bunu ikimiz de biliyoruz. Kahretsin, bir araya geldiğimizden beri sikim hiç inmedi.

Evet, onu tekrar istiyorum. Ama aynı zamanda bu anın tadını çıkarıyorum. Artık onunla aramda hiçbir engel yok. Bunu hayal etmiyorum ya da onu bir ekrandan veya pencereden izlemiyorum. O benim, gerçekten.

Boynundan çekiliyorum. Kollarımı bir battaniye gibi kendine sarıyor. Ama gözlerinin duvarlarda gezindiğini görebiliyorum. Her şeyi kavırıyor ve kavranması gereken çok şey olduğunu biliyorum.

"Çok fazla, biliyorum."

Gülümsüyor ve başını çeviriyor. "Oh, hayır,

bu..." Sırıtiyorum. "Çok fazla."

Kenzie de gülümsüyor. "Bu farklı."

"Sana takıntılı olduğum için özür dilemeyeceğim." Bu şekilde ağzımdan kaçırmak istememiştim. Ama öyle oldu. Kaşlarımı çattım. "Demek istediğim..." Kaşlarımı daha da çatıyorum. "Hayır, demek istediğim bu. Sana takıntılıyım, Kenzie. O zamandan beri öyleyim... yani her zaman."

Gözlerimin içine bakıyor. "O gecedan beri hep seni düşündüm, biliyorsun. *Sen* olduğunu bilmiyordum. Ama kafamda senin bir versiyonun vardı."

"Sanırım o versiyonda bunların hepsi yoktu?" Duvarlara, yaşam alanımı kaplayan onun resimlerine bakarak başımı sallıyorum.

Kızardı. "Belki de değil."

"Bu seni korkutuyor mu?"

"Hayır."

Kaşlarımı çattım. "Seni korkutuyor *muyum*?"

Kenzie gülümsüyor. Başını iki yana sallar. "Hayır, korkmuyorsun. Korkmalı mıyım?"

"Benimle asla," diye homurdanıyorum. Eğiliyorum ve ağzını ağızımla yakalıyorum. Ama birden odanın öbür ucundan telefonu çaldı. Onu Gordon'un otel odasından çıkarırken çantasını da yanıma almıştım.

"Oh, sanırım bu benim." Yataktan kayıyor. Yanında bir battaniye getirmeye gitti. Ama ben sırtarak onu geri çekiyorum. Kenzie dönüp bana bakıyor.

Kızarıyor. Ama o pembe yanaklarla ne kadar da tatlı. Telefonu çalarken gözlerimin utanmazca onda gezinmesine izin veriyorum.

"Ver şunu bana!" diye kıkırdıyor, battaniyeyi çekiştiriyor. Başımı sallıyorum. "Hayır. Telefonun çalışıyor."

Bana ters ters bakıyor. Kızgın görünmeye çalışıyor. Ama başarısız oluyor. "Ben de senin bir centilmen olduğumu sanıyordum."

Gülüyorum. "Sana bu izlenimi veren ne?" Telefonu tekrar tekrar çalışıyor. Sadece sırtıyorum ve ona bakıyorum. "Aramanı kaçıracaksın."

Gözlerini deviriyor. Yanakları sıcaktan yanıyor. "İyi," diye mırıldanıyor. Dönüyor ve çırılçıplak odanın diğer ucuna atlıyor. Onu açlıkla izliyorum. Gözlerimin her kıvrımında ve teninin her santiminde dolaşmasına izin veriyorum. Kızının nasıl hareket ettiğini izliyorum ve çantasını almak için eğildiğinde inliyorum. Sikim kalınlaşıyor ve utanmadan onu avuçluyorum.

"Alo?" Kenzie odanın diğer ucunda donup kaldı. Kaşlarımı çatıyorum ve ayağa kalkmaya gidiyorum. Ama o döndü.

"Babam arıyor," diye tıslıyor eliyle telefonu kapatarak. "Bir saniye." Hızlı adımlarla banyoya doğru yürüyor ve kapıyı arkasından kapatarak içeri giriyor. Yataktan kalkıp bilgisayarımın başına geçiyorum. Bazı işlemleri güncelliyor ve hisse senetleriyle ilgili birkaç makaleye göz atıyorum. Birkaç brokeri kontrol ettikten sonra Kenzie'nin evindeki güvenlik sistemine bir göz atıyorum.

Kimse içeri girmeye çalışmadı. Kimse zilini bile çalmamış. Bu da Gordon'un sıvışacak kadar zeki olduğu anlamına geliyor. Gordon'un otel odasında hazır bulundurduğu şırınganın GHB olduğundan en az yüzde doksan eminim. Eğer haklıysam, onu bayıltmış ve başını ağrıtmıştır.

Uyandı. Eğer yanılıyorsam ve oradaki her neyse onu öldürdüyse? İyi ki kurtulduk.

Banyo kapısı açıldı. Döndüğümde Kenzie'nin banyo havlusuna sarınmış bir şekilde dışarı çıktığını görüyorum.

"Her şey yolunda mı?"

Hızla göz kırptıyor. Bana kaçamak bir bakış atıyor ama hızla uzaklaşıyor. "Evet, harika," diye cevap veriyor. Hızla yatağa doğru yürüyor ve kıyafetlerini toplamaya başlıyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

"Yok bir şey," diyor Kenzie çabucak. "Sadece dışarı çıkıp babamı geri aramam gerekiyor."

Kaşlarım çatıldı. "Burada kalıp onunla konuşabilirsin." "Bu biraz özel ve hassas bir konu."

Omuz silktim. "Tamam, o zaman ben giderim, sen de burada kalırsın..."

"Sorun yok Oren," diye tersliyor Kenzie. Kıyafetlerini çekiştirerek hızla giyiniyor. Bana bakmaktan kaçındığının çok iyi farkındayım. Ama bunun üzerinde durmamaya çalışıyorum. Babasının onunla konuşması gereken önemli bir konu olabilir. Ve ben onun tepesinde gezinen adam olmayacağım. Yine de bunu düşünürkenki ironiye gülümsüyorum.

"Sadece bu görüşme için dışarı çıkıyorum, tamam mı?" Başımı salladım.

"Bir şeye ihtiyacın olursa..."

"Teşekkürler."

Ön kapımı açıyor, dışarı çıkıyor ve arkasından kapatıyor. Kaşlarımı çatıyorum, kapıya bakıyorum. Kapıya gidip onu takip etmek istiyorum. Kendimi ona bağlamak istiyorum.

Bileğimi onunkine kelepçeleyeceğim ve yanından hiç ayrılmayacağım.

Ama nefes alıyorum. Biraz sakinleşmeliyim. Bunun sadece onu sonunda benim yapmış olmanın verdiği adrenalin olduğunu biliyorum. Yıllarca onu takıntı haline getirdim ve onu arzuladım. Şimdi, ona sahibim. Teninin tadına baktım ve benim için geldiğini hissettim. Onu tamamen kendime aldım. Başardım. Dinlenebilir ve sakinleşebilirim.

Peki, ben neden yapamıyorum?

Bilgisayarımın başına dönüp biraz daha işlem taraması yapıyorum. Ama huzursuzum. Önce saate, sonra kapıya bakıyorum. Ayağa kalktım ve adımladım. Adımlarım beni kapıya daha da yaklaştırıyor ama kulağımı dayamaya direniyorum. Ya da açmaya. Ama sonunda sabrım tükeniyor.

Kot pantolon ve tişört giydim. Kapıya gidip anahtar deliğinden bakıyorum. Kalbim durdu. Kenzie koridorda değildi. Kapıyı çekip açtım ve dışarı fırladım. İki tarafa da bakma hızımdan gözlerim acıyor. Ama o da orada değildi. Merdivenlere koştum ve aceleyle indim. Girişte de yoktu. Binanın kapısını çarparak açıyorum ve tökezleyerek dışarı çıkıyorum. Ama orada da yoktu.

Sokağın aşağısında değil. Köşede de değil. Sadece gitti.

KENZIE

"HİÇBİR ŞEY SÖYLEMEYİN ve lütfen telefonu kapatmayın."

Donup kaldım. Telefonumdaki bilinmeyen numaranın kim olduğunu sesinden anladığımda kanım donuyor. Gordon Traphagen.

"Mackenzie, bekle. Ona bağırmadan önce, telefonu kapatmadan önce. Lütfen, sadece beni dinle. Tehlikedesin. Bu konuda bana güvenmek zorundasın. Şu anda rahatça konuşabiliyor musun?"

Durakladım. Kapatmak istiyorum. Telefonumu duvara fırlatmak istiyorum. Ama bir şey beni tereddüt ettiriyor.

"Eğer o orada olduğu için şu anda konuşamıyorsan, boğazını temizle." Ben de öyle yaptım. Gordon homurdanıyor. "Onun evinde misin? Eğer oradaysan, konuşabileceğin bir yere git. Ona baban Mackenzie olduğunu söyle."

Gordon'a bağırarak istiyorum. Oren'la yatağa geri dönmek istiyorum. Ama görmezden gelemediğim bir his var. Kafamın içinde bunları yapmama izin vermeyen küçük bir ses gibi. Oren'e bakmak için dönüyorum. Hala yatakta yatıyor, muhteşem görünüyor. Bana o dumanlı gri gözleriyle bakıyor ve bu içimi ısıtıyor. Ama Gordon'un söylediklerinde beni endişelendiren bir şey var. Bu da ağızımdan kaçırmama neden oluyor.

"Babam arıyor," diye yalan söyledim. "Bir saniye." Dönüyorum ve hızlı adımlarla banyosuna doğru yürüyorum. Kapıyı kapattım ve kapalı klozet kapağına oturdum. "Ne," diye tıslıyorum Gordon'a. "Bana ne demek istediğini anlatmak için on saniyen var."

"O düşündüğün gibi biri değil, Mackenzie. O bir psikopat ve sana istediğini düşündürmekte usta."

"Altı saniye daha," diye mırıldandım. "Sonra da otel odanda yapmaya çalıştığın şey için polisleri arayacağım."

"Ne çekmeye çalıştım?"

Gözlerimi öfkeyle deviriyorum. "İğne mi, Gordon?"

Tıslıyorum. "İğne mi? Kenzie, o onun iğnesiydi!"

"Şimdi polisi aramak için telefonu kapatıyorum."

"Onun evinde neredesin? Sanırım banyoda? Tek özel oda orası."

Dudağımı

endişelendiriyorum.

"Öyleyim." "Git

lavabonun altına bak."

"Gordon..."

"Sadece bak, tamam mı?"

Diz çöküp banyo lavabosunun altındaki kulübeyi açıyorum. Kalbim anında soğuyor. İçinde dört mühürlü tıbbi şırınga ve berrak bir şey olan bir şişe bulunan küçük plastik bir kutuya bakıyorum. Titreyen parmaklarımla onu elime alıyorum. Ama sanırım ne olduğunu zaten biliyorum.

Etikette gama-hidroksibütirat yazıyor. Cildim sürünüyor. GHB. Yıllar önce o partide bana verilen ilacın aynısı. Yıllar önce o partide bana verilen ilacın aynısı.

Kızların canını yakmaya çalışırken içkilerine başak atıyor. Ve Oren'in banyo lavabosunun altında.

"Hâlâ bunları uydurduğumu mu düşünüyorsun?" Gordon sessizce söylüyor. "Onun senin kurtarıcın olduğunu düşünüyorsun. Ama değil. O senin sapığın, Mackenzie. O usta bir manipülatör. Hepsi yalan... sana ne söylediye hepsi yalan. Bu bir fantezi değil. O bir psikopat."

Titriyorum, aniden üşüdüm. Tuvaletin üstündeki raftan bir banyo havlusu kapıyorum ve kendimi ona sarıyorum. "Peki neden senin sözüne güveneyim Gordon?"

"Yapma," diye karşılık verir. "Kanıtımı al. Elimde bir sürü kanıt var Mackenzie. Geçmiş, polis kayıtları..."

Titriyorum. "Neyi?"

"Bak, buluşabilir miyiz? Sana her şeyi gösterebilirim." Duraksadım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Biliyorum," diye homurdanıyor Gordon. "Eğer onunla birlikteysen güvende değilsin. Mackenzie, geçen geceki saldırgan? Sen koşu yaparken?"

Kaşlarımı çattım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Benim güçlü dostlarım var Mackenzie. Bu Oren tarafından düzenlenmiş bir tuzaktı." "Lütfen, nasıl olur..."

"Oren ona yumruk attığında saldırgan sihirli bir şekilde ortadan kayboluyor mu? Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Aslında onu bıçakladı."

Gordon iç çeker. "Ama Oren seni kurtarmak için tam orada mı oldu? Bunun gerçek olamayacak kadar uygun olduğunu düşünmüyor musun?"

Biraz soluklanıyorum. Oren'le aramdaki kapıya bakıyorum ve havluyu sıkıca çekiyorum.

"Seni manipüle ediyor, Mackenzie. Çünkü sana kafayı takmış durumda. Lütfen benimle buluş, tüm bunları durdurmana yardım edebilirim."

"GELDİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜRLER."

"Bana teşekkür etme, sadece söyle," diyorum soğuk bir şekilde. Burada olduğum için bile kendimi bok gibi hissediyorum. Gordon'ı bu konuda eğlendirdiğim için bile nefret ediyorum. Oren'in yüzüne karşı yalan söylediğim için nefret ediyorum. Ve en çok da Gordon'ın Oren'dan korkmamı sağlayacak kadar içime şüphe sokmasından nefret ediyorum. Bir dakika önce, ona her şeyimi verdikten sonra kollarındaydım. Sonra, yalan söylüyordum ve korkuyla kapıdan sıvışıyordum.

Gordon'a inanmak istemiyorum. Ama çok fazla şey var. Söylediklerinin çoğu mantıklı.

"Kanıt mı

istiyorsun?" "Evet,"

diye mırıldandım.

Gordon otel odasına giriyor ve beni içeri buyur ediyor. "İsteyebileceğin tüm kanıtlar elimde, Mackenzie." Kapı aralığında tereddüt ettiğimde Gordon omuz silkiyor. "Sana daha önce de söyledim, buradaki kötü adam ben değilim. Kötü olan o. Lavabosunun altındaki pisliği gördün."

Nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam." Gordon'un otel odasına bir kez daha adım atıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Peki bana Oren'in sahte bir gaspı durdurmak için nasıl birini bıçaklıyormuş gibi yaptığını açıklar mısınız?"

Gordon kanepeye yaslanır. "Gerçekten o adamı kaburgalarından bıçakladığını mı düşünüyorsun?"

"Onu gördüm."

Omuz silkiyor. "Onu karanlıkta, yere düştükten sonra gördün. Gerçekten ne gördün?"

"Gördüm..." Kaşlarımı çatıyorum.

"Adamın biri sana vurdu ama canını acıtmadı. Sonra Oren bir anda ortaya çıktı. Adamı savuşturuyor, kolundaki şişede bulunan kanı döküyor ve günü kurtarıyor. Adam kaçtı, Oren kahraman oldu."

"Gordon, bu çılgınca geliyor."

"Sana kanıt sözü vermiştim." Sehpanın üzerindeki bir yığın dosyayı işaret ediyor. "Hepsi burada. Uyuşturucu, saldırı, darp. Hapis yatmış, Mackenzie."

Başım dönüyor. Bunların hiçbirisi gerçek gelmiyor. Ama belki de hiçbirinin gerçek olmasını istemediğim içindir. Yürüdüm ve dosyalardan birini aldım. Gözlerimle inceledim. Sessizce nefes alıyorum ve tüylerim diken diken oluyor. Oren Frey'in on beş yaşından kalma bir tutuklama kaydı.

"Açıklayabilirim," diye mırıldandı Gordon. "Kokain, satma niyetiyle bulundurma. Oksi, satma niyetiyle bulundurma. Ölümciil silahla saldırı. Bir memura saldırmak. Tutuklamaya direnme. Ehliyetsiz araç kullanmak. Alkollü araç kullanmak."

Kalbim sıkışıyor. Midem düğümleniyor ve kusmak istiyorum. Gordon da bunların hiçbirini uydurmuyor. Gözlerim sayfaları tarıyor, her şeyi okuyor.

"Nasıl..."

"Bu saçmalık yüzünden üç yıl ıslahevinde kaldım. Ve baban gidip onu evine davet ediyor," diye alay ediyor Gordon. "Sonra da bu pisliği örtbas etmeye çalışıyor."

ne olduğu ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Yüzü öfkeden kıpkırmızı. Omuzları çöktü.

"İşte, bu eğlenceli bir okuma."

Bana başka bir dosya fırlattı. İçinde Oren'in gözaltına alındığı zamanki psikiyatrik değerlendirmesini görebiliyorum.

"Antisosyal davranış. Şiddete eğilimli. Psikotik eğilimler," diye sıralıyor Gordon. "Tam da seni saldırılardan kurtaracak kahraman tipine benziyor, ha?" Alaycı bir şekilde dudak büker. "Oh, ama daha iyi şeylere gelmedin bile. Al bakalım."

Bana kalın bir dosya klasörü uzattı. Kaşlarını çattı. "Bunu okumak zorunda kaldığın için üzgünüm. Ne olursa olsun."

Başımı sallıyorum. Her yerim uyuşmuş gibi hissediyorum. Kanepeye oturdum ve dosya klasörünü açtım. Anında midem bulanıyor. Her şey geçmişimden tanıdığım erkeklerin resimleri ve dosyalarıyla dolu. Daha spesifik olarak, hepsi ya bir randevuya çıktığım ya da en azından beni terk etmeden önce çıkma teklif ettiğim erkekler."

"Bu da ne böyle?" Fısıldıyorum.

"Bu," diye mırıldanır Gordon. "Oren iş başında. İşte, bu adamı tanıyabilirsin. Aaron Golding. Hatırladın mı onu?"

Başımı sallıyorum. Aaron ve ben yıllar önce neredeyse bir şeydik. Birbirimizi bazı ortak arkadaşlarımız aracılığıyla tanıyorduk ve bir kez çıktık. Tam bir beyefendiydi ve gerçekten çok tatlıydı. Hatta sonrasında mesajlaştık ve aradık. Ama sonra kaçtı ve tamamen sessizliğe gömüldü. Tıpkı diğerleri gibi.

"Aaron seni dışarı çıkarma hatasını yaptıktan sonra kendini gerçekten sıcak suda buldu."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Üzerinde çalıştığı bir müşterinin hesabından 100.000 dolar aldığı ortaya çıktı. Ertesi gün geri koydu. Hatta izini kaybettirmek için oldukça iyi bir iş çıkarmış. Ancak firmanın işlemleri izleyen bir adli bilişim uzmanı vardı ve bunu yakaladı. Zavallı Aaron bu olaydan sonra kendini büyük bir pisliğin içinde buldu. Başka biri olduğunu kanıtlaması altı ayını ve kendi parasını aldı. Haklı olduğu ortaya çıktı. Rusya'da hiç yakalayamadıkları bir hacker'mış. Birinin onu bu şekilde hedef alması oldukça garip, değil mi?"

Hızlıca göz kırpıyorum. Aaron'un dosyasına bakmak için geri dönüyorum.

"Ve her şey bitmeden hemen önce, Aaron aramayı ve mesaj atmayı bıraktı. Birdenbire." Gordon'un yüzü asık. "Oldukça garip, değil mi?"

"Gordon, bunun Oren ile ne ilgisi var..."

"Eminim bu adamı da tanıyorsundur." Gordon bir sonraki dosyayı işaret ediyor. Açıyorum ve inanamayarak bakıyorum. "Sean Jackson. Hatırladın mı onu? Üniversite birinci sınıftayken?"

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Evet. Flört ediyorduk ve bir randevuya çıktık. Sonra biri yurt kapımın altından onun başka bir kızla yatakta çekilmiş fotoğraflarını attı."

Sean'la ilişkiyi derinleştirmeye çok yaklaşmıştım. İyi anlaşıyorduk ve aynı şeylerden hoşlanıyorduk. O da bakirdi, yani ortada bir tuhaflık yoktu. Bana yavaş ilerleyeceğini ve bunun benimle olmasını istediğini söyledi. Hızlı ilerliyorduk, ama üniversiteye gidiyorduk. Ama sonra o fotoğraflar ortaya çıktı ve bu beni gerçekten şaşırttı. Beni aramayı da kesti, bu da anlaşmayı mühürledi.

"İşte," Gordon bana yasal bir mektup uzatıyor. "Bu Lee Kim adında bir adamın yeminli ifadesi. Seninle aynı üniversiteye gitmiş. Tam bir inek bilgisayarıcı. Şimdi grafik tasarımcı. Photoshop'ta gerçek bir usta."

Gordon bana dikkatle baktı. "Bu ifadeye göre, Oren'a tıpatıp benzeyen bir adam, Sean'ın yüzünü gördüğünüz fotoğraflardaki adamın yüzüne photoshopla yerleştirmesi için ona üç yüz dolar vermiş. Sean ve başka bir kıza ait değillerdi. Sanırım Oren onlara da para verdi. Ya da sadece bir sürüngendi ve onları panjurdan falan filme çekti."

Kusmak istiyorum. Tüm bunlara inanmamak istiyorum. Ama bu çok fazla. "Şunu oku."

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Artık yok."

Gordon haklı. Oren aslında bir psikopat olabilir. Eğer tüm bunlar doğruysa, dengesiz biri. Peki ya suç geçmişine bakarsak? Titriyorum, midem bulanıyor. Ben de az önce onunla yattım.

Bekaretimi kendi psikopat sapığıma kaybettim.

"Mackenzie, yapmalısın," diyor Gordon nazikçe. "Üzgünüm ama tüm bunları görmem gerek. İşte burada. Çıkmadığın bu adam."

Bana yaşlı, kel ve bıyıklı bir adamın fotoğrafını uzatıyor. Kaşlarımı çatıyorum, onu tanımaya çalışıyorum.

"Birkaç yıl önce ev sahibinizdi."

Ben başlıyorum. "Aman Tanrım, evet. Çatıdan atladı." Gordon'a bakıyorum. Yüzü sertti ve bu beni hasta ediyordu.

"Lütfen hayır..."

"Oren," diyor nazikçe. "Bay Skadinsky sana biraz aşık olmuş, Mackenzie. Kaç yaşında olduğunu düşünürsek belki biraz iğrenç. Ama bu Oren için çok fazlaydı. Jeff Skandinsky'nin ölüm ilanında intihar ettiği yazıyor. Ama polisteki davası devam ediyor."

Dosyaları düşürdüm. Dehşete kapılmış bir halde kanepeye uzandım.

"Çok üzgünüm, Mackenzie." Gordon iç geçiriyor ve önümde diz çöküyor. "Bunu sana söyleyen kişi ben olmak istemezdim. Ama o gece partide Oren vardı. Kardeşim, ben-" Gordon gözlerini kapatıyor. Başını üzüntüyle sallıyor. "Kesin bir şey söyleyemem. Ken'in kolayca manipüle edilebildiğini ve bazı pislik eğilimleri olduğunu biliyorum. Ama kardeşim Mackenzie'yi tanıyordum." Oren'in dosyalarına el sallıyor. "Ve o böyle biri değildi."

"Gerçekten düşünüyor musun..."

"Biliyorum Mackenzie," diye iç geçiriyor Gordon. "Oren sadece seni becermek istedi..." gözleri boynuma kayıyor. Elim anında yukarı kalkıyor. Orada bir morluk hissettiğimi fark edince yüzüm kızarıyor. Oren'in dudaklarından kalma bir morluk. Daha önce günahkârca sıcak hissettiriyordu. Şimdi ise korkunç bir günahın ya da suçun izi gibi geliyor.

"Sanırım sonunda başardı," diye homurdanıyor

Gordon. Canlı bir şekilde kızarıyorum. "Hayır, değil..."

"O bir canavar, Mackenzie," diye homurdanıyor. "Ondan uzak durmalısın. Ondan kaçmalısın."

Gordon ayağa kalkıyor. Kendimi tamamen yenilmiş hissediyorum. Kendimi dağılmaktan korumaya çalışarak koltuğa geri oturuyorum. "Bunu bana anlattığın için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Ama kelimelerim boğuk geliyor.

"Sadece başka kimseye zarar vermeyeceğinden emin olmak istiyorum. Ya da sana, bir daha asla."

Gordon odanın diğer ucuna, lüks süitin mutfak bölümüne doğru yürür. Buzdolabına uzanır ve iki bira çıkarır. İkisini de açar ve döner. "Buyurun."

"Oh, ben içmem."

Kaşlarını çattı. "Kahretsin, özür dilerim. Bunu biliyordum."

"Sorun değil," diye gülümsüyorum.

"Soda ya da baŗka bir Şey ister misin?" Baŗımı salladım. "Evet, tabii."

Gordon buzdolabına geri döndü. Deŗsete kapılmıŗ bir halde dosyalara bakıyorum. Gordon'un kutuyu açtığını duydum. Bir saniye sonra elinde bir bardak kola ve buzla karŗımda duruyordu.

"Teŗekk rler," diye zayıfça gülümsüyorum ve bardağı alıyorum.

"İyi misin?" Gordon kaŗlarını çatıyor ve birasını yudumluyor. "Bunu sindirmenin çok zor olduğunu biliyorum Mackenzie."

Sodadan biraz içiyorum. Baŗımı sallıyorum. "Ben... evet. Sanırım. Bilmiyorum."

"Bu biraz zaman alabilir," diye homurdanıyor Gordon. " nemli olan, kendini bir Şey yapmıŗ gibi hissetmemen. Burada hatalı olan sen değilsin Mackenzie. Sen bir kurbandsın. Bu Őerefsizin avladığı pek çok kiŗiden biri."

Baŗımı sallıyorum, sodadan biraz daha içiyorum. Az önce olanları d ŗ nmek için kendimi zor tutuyorum. Az  nce Oren'la yattığımi d ŗ nemiyorum. D ŗ nemiyorum. Bek retimi *sapığıma* vermeyi aklıma bile getiremiyorum.

"Bunun çılgınca olduğunu biliyorum."

"Evet, çılgınca," diye mırıldanıyorum. Sodamdan bir yudum daha alıyorum. Kanepeye geri oturuyorum. Çok Şey oldu ama hepsini bir arada görmek beni daha sakin hissettiriyor. Çok daha sakin.

Kalbim aniden sıkıŗtı. Sakinim. Çok ama çok sakinim. Aslında, baŗım dönüyor. Hızla göz kırpıyorum. Korku beni sardı. Őaŗkınlıkla Gordon'a bakıyorum ama oda dönmeye ve solmaya baŗlıyor.

"Gordon, oda neden..."

Gordon hiçbir şey söylemiyor. Korkunç, karanlık bir bakışla bana bakıyor ve birasını yere bırakıyor. Kravatını çözerken ve gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken bana bakmaya devam ediyor.

"Gordon," diye fısıldıyorum. Korku içime işliyor ve oda hâlâ dönüyor. "Gordon, tişörtün neden kapalı?" Uykulu uykulu mırıldanıyorum.

"Çünkü," diye gülümsüyor. "Bunun için çok uzun zaman bekledim seni küçük baş belası."

Gömleğini omuz silkerek çıkarıyor. Ne kadar uykulu olsam da gözlerim hâlâ kaburgalarının üzerindeki büyük bandaja kayıyor. Oren'in geçen gece saldırgana bıçak sapladığını gördüğüm yerin aynısı. Gözlerim dehşet içinde yavaşça Gordon'un yüzüne kayıyor.

"Oh Tanrım..."

"Benim olmam gerekiyordu, seni küçük sürtük," diye alay eder Gordon. Kemerini gevşetir. "Ama şimdi benimkini alacağım. Ne kadar uzun zamandır sevişmek istediğimi bilemezsin-"

Otel odasının kapısı çatırdayarak açılıyor. Başımı yavaşça çevirdim. Ama tam zamanında Oren'in odanın öbür ucuna fırladığını gördüm. Gordon'a çarptı ve onu duvara yapıştırdı. Görüşüm kaybolmaya başladı. Düşmeye başladım. Ama Oren bana doğru koşuyor. Karanlığa düşerken kollarının beni yakaladığını hissedebiliyorum.

OREN

Altı yıl önce:

"ÖYLEYSE BURADA KAL. Cenaze için elbette, ama sonrasında da. İstedığınız kadar zaman ayırın. Lanet olası odamız var."

Biraz gülümseyerek başımı salladım. "Teşekkür ederim, efendim."

Senatör Shipley derin bir iç çeker. Üzüntüyle başını sallar. "Çok üzgünüm evlat."

Personel beni bir misafir odasına yerleştirdi. Evet, yine de beş kişilik bir personel var. Ön kapıda bir adam, bir aşçı, iki hizmetçi ve bir uşak. Hepsi şu anda ana malikanenin dışındaki personel evinde. Bu iyi, çünkü umarım gürültüyü duymazlar.

Kaşlarımı çatarak tavana bakıyorum. Sigara paketine uzanıyorum ve bir tanesini çekiyorum. Bir tanesini dudaklarımın arasına sıkıştırıyorum ama yakmıyorum. Bunun günaha girmenin sınırında yürümek olduğunu biliyorum. Geçmişime bakınca bunun tehlikeli olduğunu biliyorum. Ama bu şekilde aklımı başımda tutuyorum. Kulağa çok pervasızca geldiğini biliyorum ama işe yarıyor.

benim için. Yani burnumun dibine kokain sokup en iyisini umacak değilim. Ama nikotin de benim için aynı derecede tehlikeli.

Yine de direniyorum.

Senatör Shipley'in kızının partisindeki müzik alt katta gürlüyor. Tekrar kaşlarımı çatıyorum ve sigarayı fırlatıp atıyorum. Kim lan bu kız? Duncan ne kadar iyi biri olsa da kızının da zengin bir vakıf fonu veledi olduğuna eminim. Cezamın bir parçası olan rehabilitasyonda onlardan yeterince tanıdım. Zengin çocuklar gruptan sonra ev hapsine çıktılar tabii. Ben çocuk ıslahevine geri döndüm.

Botlarımı giyip aşağı iniyorum. Kahretsin, burada iki yüz kişi falan var. Küçük bir toplantı için çok fazla. Sağdan soldan bakışlar alıyorum ama umurumda değil. Burada dikkat çektiğimi biliyorum. Paralı, güzel insanlarla dolu bir malikane. Ve ben deri ceketli, dövme, düşünceli bir adamım.

"Hey, Mackenzie'yi tanıyor musun?" Yanına gittiğim kız onunla konuştuğum için bile korkmuş görünüyor. "Mackenzie Shipley," diyorum yine yüksek sesle müziğin üzerine.

Onu bulup bu saçmalığı kesmesini söylemek istiyorum. Babası iyi bir adam. Beni uçurdu, cenaze masraflarını karşıladı ve beni buraya yerleştirdi. Bunların hiçbirini yapmak zorunda değil. Ben onun tamircisinin oğluyum, Tanrı aşkına. Bana hiçbir borcu yok. Ama yine de yapıyor. Ve onun evine böyle saygısızlık mı ediyor?

"Mackenzie?" Bağırıyorum.

"Ucube," diye tısladı kız. Benden uzaklaşıyor. O ve arkadaşları bana kötü kötü bakıyor ve partinin içinde kayboluyorlar.

"Tamam, her neyse," diye mırıldandım. Partide sinsice ilerliyorum. Bir fiçinin başında duran Letterman ceketli bir adam bana bira vermeye çalışıyor. Ama ben başımı sallıyorum.

"Makenzie?"

"Kenzie Shipley?"

Başımı sallıyorum

ve o da sırtıyor.

"Buz kraliçesi mi?" Gülüyor. "Saklanıyor,
muhtemelen." Kaşlarımı çattım. "Ne? Neden?"

"Etrafına bak, kardeşim!" Kıkırdıyor. "Küçük partisinin haberi yayıldı. Bütün bunları beklediğinden şüpheliyim. O kız mı? Partiler?" Tekrar gülüyor. "Evet, doğru. Küçük hanımefendi muhtemelen bu gece evsiz serserilere yemek dağıtmaya falan gitmiştir."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu işleri biraz
değiştirdi. "Nerede olduğunu biliyor
musun?"

"Hayır." Yürüdü gitti ama biri omzuma dokundu.

"Ne?" Döndüğümde homurdandım. Adam bana sırttı.

"Buz kraliçesini mi arıyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Kenzie," diye sırtıyor. "Dostum, onun gibi görünen bir piliç nasıl oluyor da okulun sonuna kadar kızlığını kaybetmeden gelebiliyor? Çılgınca, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Nerede
olduğunu biliyor musun?" "Oh, bir
dönüş mü arıyorsun?"

Vücudum kaskatı kesildi. "Ne dedin sen?"

Bana sırtıttı. "Dostum, kız aşağıda," diyerek başıyla koridoru işaret ediyor.
"Evet, hepimiz onu birkaç yıl öncesinden tanıyoruz, babası onu yatılı okula göndermeden önce.

Okul. "Adamım, o tam bir sik satıcısıydı. Ama ne ekersen onu biçersin, değil mi?"

"Ne diyorsun lan sen?" Ona hırladım.

Ne kadar kızgın olduğumu anlamış gibi görünmüyor ve gülüyor. "Sakin ol, kardeşim! Sıra sana da gelecek! Yirmi dakika önce ona bir içki verdiler. Muhtemelen şimdi *çıkıştır*. Ama dostum, sıra var, tamam mı? Bu ne lan!"

Onu duvara çarptım. Öfke içimde patlıyor. Döndüm ve onu fiçinin içine ittim. Üzerine düştü ve ben döndüm. Koridora doğru fırladım. Dışında iki adamın toplandığı kapalı bir kapı var. Kapı koluna doğru gittim ama biri beni geri itti.

"Hey, sıra var kardeşim!" "Oraya

girmem lazım," diye tısladım.

Başka bir adam gülüyor. "Evet, ben de." Kasıklarını tutuyor, ben de hırıliyorum. "Ben içeri giriyorum."

"Dostum," diye kaşlarını çatıyor ilk adam. "Biz seninle aynı okula mı gittik?" "Hayır."

Yüzüne sertçe vurdum. Sendeleyerek geri çekildi ve ikinci adam bana doğru geldi. Kaçtım ve yüzüne yumruk atarak onu duvara ittim. İkisi de anında kaçtı. Dönüp kapıyı iterek açtım.

Bir ofis, muhtemelen Duncan'ın. Siyah saçlı bir adam odanın ortasında duruyor. Kanepenin yanında başka bir sarışın adam kemerini çekiştiriyor, kanepede hareketsiz yatan bir figürün başında duruyor. Kapıyı çarparak kapattım ve kilitledim. İkisinin de nefesi kesiliyor ve dönüp bana bakıyorlar.

"Abi, ne oluyor lan!" Kemerini çözülmüş olan adam bağılıyor. "İlk biz-"

Ona doğru yürüdüm ve hayatımda hiç vurmadığım kadar sert vurdum. Göt herif anında yere serildi. Diğer siyah saçlı adam bana doğru geldi. Ama o zengin ve güzel bir çocuk. Son üç yıldır çocukken her gün dövüşüyordum. Ayrıca belli ki bir şeyler almış ve ben ayığım. Yumruğundan sıyrılıp yüzüne vurdum. Sendeledi, ben de momentumu kullanarak onu duvara çarptırdım.

Yere düşüyor ama arkamdan bir homurtu duyuyorum. Döndüğümde sarışın çocuğun ayağa kalktığını ve bana doğru koştuğunu görüyorum. Elinde bir kupa ya da ödüle benzeyen bir şey var. Her neyse, çok ağır görünüyor. Ama eğildim ve beni ıskaladı. Omzum onu göğsünden yakalıyor ve onu üzerime doğru çeviriyorum. Kafasını masaya çarptı ve yere yığıldı. Kanepeye döndüm ve hareketsiz figüre doğru yürüdüm. Birden afalladım.

Hayatımda gördüğüm en güzel, melek gibi kıza bakıyorum. Ona bakmak neredeyse çok fazla. Sanki onu görmek bile kalbimi acıtıyor. Sarı saçları güzel yüzünün etrafına dağılıyor. Dolgun dudakları parıl parıl parlıyor. Yanakları pembe ve göğsü sık nefesiyle yavaşça yükseliyor. Eğilip kokluyorum. Alkol kokusu alamıyorum. Sarhoş değil. Ve sanırım burada neler döndüğünü biliyorum. Bu lanet hayvanlar ona GHB ya da onun gibi bir şey verdiler.

Ama şu anda güvendeyiz. Burada, o benim uyuyan güzelim. Peri masallarına hiç inanmadım. Ama bir saniye içinde aşık olduğumu anladım.

"Abi! Abi! Abi! Hey, Ken! Uyan lan!"

Döndüm. Duvara çarptığım siyah saçlı adam, masaya vuran sarışın adamın üzerine diz çökmüştü; kemeri açık olan adam Kenzie'nin üzerinde duruyordu. Önce koyu saçlı adamın yüzüne, sonra da yerdeki çocuğa bakıyorum. Kaşlarımı çatıyorum. Kalbim bir an için durdu.

Ayağa kalkmıyor ve hareket etmiyor. Siyah saçlı adam onu sallıyor. Belli ki kafayı yemiş ama iki parmağını sarışın adamın boynuna koymayı başarıyor.

"Siktir..." diye boğuluyor. "Siktir, dostum!" Kaşlarını çatıyorum. Kalbim hızla atıyor. "Ne?"

Gözlerinde dehşetle bana bakıyor. "O öldü, dostum."

Gözlerimi kırptırdım. "Ne?"

"O öldü! Dostum onu öldürdün!"

"Çekil lan yolumdan," diye hırladım. Oraya doğru yürüdüm. Hüngür hüngür ağlayan adam kapıya koşuyor, çekip açıyor ve dışarı kaçıyor. Sarışın adamın yanına diz çöküp nabzına bakıyorum. Benimki düştü.

Vay anasını. Nefes almıyor. Nabız yok. Dışarıda, koridorda müziğin durduğunu ve insanların çığlık attığını duyuyorum.

"Bu Ken! Bu adam az önce Ken Traphagen'i öldürdü! Hey! Biri Gordon'u bulsun! Biri polisi arasın! Bu herif Gordon'ın kardeşini öldürdü!!"

Düşünmüyorum, sadece hareket ediyorum. Koşup kapıyı çarparak kapattım ve kilitledim. Senatörün masasındaki telefonu alıp 911'i aradım.

"Burası Shipley Malikânesi," diye sesimi gizlemek için gömleğimin içinden mırıldanıyorum. "Biri yaralandı. Nefes almıyor. Burada tıbbi yardıma ihtiyacı olan bir kız var. Uyuşturulmuş."

Telefonu kapattım. Dönüp ona doğru koştum. Üzerine eğilip nabzını yokladım. Tanrıya şükür, nefes alıyor. Ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum. Ama şimdilik nefes alıyor. Gözleri titriyor ve yarı açık. Hayatımda gördüğüm en güzel mavi gözler bana bakıyor. Bütün dünyam durdu.

"Kim..." diye mırıldanıyor. "Ne..." Yüzünü buruşturuyor. "Ne oluyor?"

"Güvendesin," diye homurdanıyorum. "Güvendesin. Güvendesin." Gözlerinin içine bakarak ve elini tutarak bunu söylemeye devam ediyorum. Çok geçmeden siren seslerini duyuyorum. Pencerelerden, kırmızı ve mavi ışıklar eve yaklaşırken partideki çocukların dağıldığını görebiliyorum. Kenzie'yi indirip kapıya gidiyorum. Kapıyı açıyorum.

"Buraya!" Bağırıyorum. "Koridorun sonundaki ofis!"

Ona geri döndüm. Kanepede onu kucağıma aldım ve her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Çok geçmeden iki polis ve bir acil yardım görevlisi odaya daldı.

"O," diye homurdanarak kabağın üzerindeki çocuğu gösteriyorum. "Ama onun da yardıma ihtiyacı var." Sağlık görevlisi önce Kenzie ve bana koşuyor. "Nesi var?" diye homurdanıyor.

"GHB,
sanırım." Bana
ters ters baktı.

"Benden *değil*," diye tıslıyorum.

Onun üzerine eğilip nabzını hissediyor.

"Neler oluyor?" Kenzie mırıldanıyor. Gözleri kapalı. "Her
şey yolunda," diye fısıldıyorum. "İyi olacaksın."

Acil yardım görevlisi küfrediyor ve çantasından bir şırınga çıkarıyor. Şişeden bir şey dolduruyor ve hızla Kenzie'nin bileğinde bir damar buluyor.

Polislerden biri "Burada bir ölü var" diye homurdanıyor. Döndüm. Yerde yatan sarışın çocuğun üzerine diz çökmüştü. Diğer polise acımasızca bakıyor. "Lance Traphagen'ın çocuğu."

"Siktir git," diye tıslıyor diğ er polis. İ kisi de bana bakıyor.

"Ne oldu lan burada?" İlk polis homurdanıyor.

"Bilmiyorum."

"Pekala, bunu öğreneceğiz, değil mi?" diye mırıldanıyor. Ne olacağını biliyorum. Kelepçeler takıldı ve beni ondan uzaklaştırmaya başladılar.

"O iyi olacak mı?" Bağırıyorum.

Sağlık görevlisi polislerle elini kaldırdı. Bana döndü. "Evet, dostum, öyle." Kaşlarını çattı. "Arayan sen misin?"

Başımı salladım.

"Onun hayatını kurtardın, evlat. Eğer GHB ise, çok yüksek dozda almış. Kalbi durabilirdi." Polislerle bakar. "Bunun rapora girdiğinden emin olun. Onun hayatını kurtardı."

Burada:

Uyurken bir meleğe benziyor. Yakınına eğilip stetoskopu göğsüne dokunduruyorum. Kalp atışları yavaş ama akşam oldu. Gordon'un ona verdiği doz azdı. Ya da çivili sodadan yeterince içmedi.

Bir dakikalığına gözlerimi kapatıyorum. Titriyorum. Bir kısmı öfke, ama diğer yarısı saf korku. Onu neredeyse kaybediyordum. Tam da yollarımız tekrar kesişecekken, onu neredeyse kaybediyordum. Bu düşünce benim için katlanılamayacak kadar ağır.

Benim evime döndük. Gordon otel odasında bağlı ve ağzı tıkalı. Resepsiyona yalan söyledim ve onun kişisel asistanı olduğumu söyledim. Bir iş toplantısı için hazırlık yaptığını ve rahatsız edilmemesi gerektiğini söyledim.

bir sonraki emre kadar. Cep telefonunu aldım ve kesinlikle o bağlardan kurtulamayacak. Yakında onunla ne yapacağıma karar vereceğim. Önce Kenzie'yi buraya getirip iyi olduğundan emin olmalıyım.

Öyle, böylece nefes alabiliyorum. Ona doğru eğilip alnından öpüyorum. Kafasının benimle ilgili saçmalıklarla dolu olduğunu biliyorum. Gerçeklerle de dolu. Gordon'un sehpadaki dosyalarını gördüm. Uyandığında ona her şeyi anlatacağım. Ona gerçeği söyleyeceğim ve beni hayatında isteyip istemediğine karar vermesine izin vereceğim.

Muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en zor şey olacak. Ama geri çekilmemi istiyorsa, bunu yapmak zorunda kalacağımı biliyorum. Kahretsin, orada "potansiyel" diye bir şey yok. Benden isterse ondan uzaklaşmak hayatımın en zor anı olacak.

Kenzie uyurken, işlerin buraya nasıl geldiğini değerlendiriyorum. Gordon'ın telefonuna göz attım ve bu yardımcı oldu. Kendini kaybediyor. Mesajlardan, geçen gün evime girmesi için karanlık internetten birini tuttuğunu öğreniyorum. Kenzie'yi izlemeye ve güvende olduğundan emin olmaya kendimi o kadar kaptırmıştım ki. Birinin *benim* için geleceğini hiç düşünmemiştim.

Daireyi taradığımda, uyuşturucuyu hemen lavabonun altında buldum. Kitaplığın arkasında da bana ait olmayan bir silah buldum. Hangi suçla bağlantılı olduğunu sadece Tanrı bilir.

Telefonum çalıyor. Cevap vermek için banyoya girdim.

"Evet?" "Baba, benim."

Sesi tanıdım. Vlad, ıslahevinden tanıdığım biri aracılığıyla tanıştığım bir hacker. Rus kökenli ve çok iyi. Yıllar boyunca bana birkaç konuda yardımcı oldu; hepsi de Kenzie ile ilgili. Hack'ledi, para taşıdı ve Kenzie'den daha fazlasında ikinci bir siber göz olarak hareket etti.

birkaç kez. Son zamanlarda Gordon Traphagen'a çok baktırdım. Şimdiye kadar kullanabileceğim pek bir şey çıkmadı.

"Senin için bir şeyim var."

Donup kaldım. "Onun için mi?"

"E-postanızı kontrol edin. Her zamanki miktarı geçen sefer kullandığımız bitcoin adresine göndereceğim."

Vlad telefonu kapatır. Kelimeleri seven biri değildir. Muhtemelen bu yüzden iyi anlaşıyoruz. Banyodan çıktım ve bilgisayarına gittim. Şifrelenmiş e-posta hesabımda, ekinde bir belge olan yeni bir e-posta var. Tarayıp açtığımda nabzım hızlanıyor.

"Bu da ne böyle?" diye fısıldıyorum.

Vlad ve benim protokollerimiz var. Ama bu sefer bunu bozup onu geri aramak zorundayım. Cevap verdiğinde sesi kızgın geliyordu.

"Kuralları biliyorsun-"

"Bunu nereden buldun lan?"

Videoyu henüz oynatmadım. Ama hayatımın en önemli gününün duraklatılmış bir karesine bakıyorum. Kenzie'ye aşık olduğum ana bakıyorum.

"Cevap ver bana," diye homurdanıyorum. Sesim kalın çıkıyor. Gözlerim odaklanamıyor.

"O," diye homurdanıyor Vlad. "Senin hedefin. Bana para verdiğin şeyi yapan kendi adamları olduğunu biliyorsun. Bunu arıyordu. Adamları bunu bir dedektifin kişisel bilgisayarında buldu."

"Nasıl..." Başımı salladım. "Bunu nasıl aldın?"

Vlad kıkırdar. Ama daha çok zımpara kağıdı gibi bir ses. "Sen her zaman ödersin. Hedefin ödemez ya da ucuza kaçır."

Kaşlarımı çattım. "Sen mi? Sen de mi onun için çalışıyorsun?"

Vlad yine kıkırdar. "Hayır. Hayır. Ama oda arkadaşım biliyor." Şok içinde göz kırpmıyorum. "Şaka yapıyorsun."

"Ben şaka yapmam."

"Nedir bu?"

"Göreceksiniz. Hoşuna gidecek."

Kaşlarımı çattım. "Bu parça bana ne kadara mal olacak?"

"Hiçbir şey," diye homurdanıyor Vlad. "Cimrileri sevmem. Siktir et onu."

Telefonu kapattı. Telefonumu bırakıp bilgisayarımın ekranındaki videoya dönüyorum. Duraklatılmış görüntü Senatör Shipley'in ofisi. O geceden, partinin olduğu geceden. Karede, altı yaş küçük ben, soğuktan bayılmış Kenzie'nin üzerine diz çökmüş durumdayım. Oynat tuşuna basıyorum.

Ses yok. Video bir dadı kamerasından ya da Senatör'ün kitaplığındaki bir tür güvenlik kamerasından çekilmiş gibi görünüyor. Kenzie'nin üzerine eğildim. Arkamda Justin Lehman sürünerek Ken Traphagen'ın cesedine yaklaşıyor. Nabzını yokluyor ve onu sarsıyor. Justin kapıdan çıkarken ekrandaki ben dönüyor.

Gerisini biliyorum. Kapıyı kilitledim, 911'i aradım. Polisler ve acil yardım ekibi gelene kadar Kenzie'yi tutuyorum. Beni kelepçeledikleri ve odadan çıkardıkları kısmı izliyorum. Daha fazla polis geliyor ve odanın ve Ken'in cesedinin fotoğrafını çekmeye başlıyor. Acil yardım görevlisi telsizle bir şeyler söylüyor ve ikinci bir sağlık görevlisi koşarak geliyor. Kenzie'yi kolunda serum olan bir sedyeye koyup dışarı çıkarıyorlar.

Biraz ileri sarıyorum. Ne aradığımdan emin değilim. Ama Vlad'ın bunu bana göndermesinin bir nedeni var. Polis ve dedektiflerin ofisteki işleri bitti. Şimdiye kadar, yerel karakoldaydım. Kenzie hastanede ve Senatör Shipley uçakla onu almaya geliyor.

Adli tabipler gelir ve Ken'in cesedinin fermuarını çekerler. Ama sonra oda boşalıyor. Hala bir şey yok, bu yüzden biraz daha ileri sarıyorum. Ama sonra birden, işte orada. Senatör Shipley'in ofisinde özel bir banyo vardı. Polisler belli ki olay yeri incelemesi sırasında kafalarını içeri sokmuşlar. Ama bir şeyi gözden kaçırmışlar gibi görünüyor. Ya da *birini*.

Banyo kapısı yavaşça aralandı. Ne olduğunu anlayamadığım bir yüz beliriyor. Kapı daha da açılıyor. Aniden, bir figür dışarı çıktı. Kalbim sıkışıyor.

"Seni öldüreceğim," diye fısıldadım.

Banyodan çıkan kişi Gordon Traphagen. O gecenin tanıkları, Kenzie'ye saldırı girişiminde bulunan üçüncü bir adam olduğunu iddia ediyor. O hiç bulunamadı ve Justin hiçbir şey söylemedi. Bu yüzden polisler gerçek bir şey olduğundan vazgeçmişler. Ama ben üçüncü adamı buldum. O gece ona zarar vermeye çalışan son orospu çocuğunu buldum.

Gordon Traphagen. Ve bunun için onu ellerimle öldüreceğim.

KENZIE

Bilincim beni uyandırırken başım dönüyor. Biraz irkildim. Sersemlemiş ve kafam karışmış hissediyorum. Mide bulandırıcı bir hisle, daha önce de böyle hissettiğimi fark ediyorum. Altı yıl önce, Ken ve Justin'le olan olaydan sonra. Gerçi o zaman çok daha kötüydü. O geceden sonra iki gün hastanede aşırı dozda ilacın vücudumdan atılmasını bekledim.

O zaman babam hep yanımdaydı. Nihayet gözlerimi açtığımda bu sefer tanıdığım başka bir yüzle karşılaşıyorum. Oren yattığım yatağın hemen yanında oturuyor. Gözlerini açtığında benimkilere bakıyor. Gülümsüyorum.

"Hey," diye fısıldadım.

"Kenzie," diye homurdanıyor Oren. Ayağa kalkıyor ve endişeli bir ifadeyle üzerime eğiliyor. "Nasılsın..."

"Ben iyiyim," diyorum usulca. "Kafam biraz bulanık ama iyiyim." Kaşlarımı çatıyorum, hatırlamadığım zamana kadar her şeyi hatırlıyorum. "Gordon..."

"Sana ilaç vermişler," diye tıslıyor Oren. Sesinde bir öfke var. Ama benim için yüzünü sakinleştirmeye çalıştığını söyleyebilirim. "Gazozun içine bir şey katmış. Tahminimce GHB. Ama sadece küçük bir doz almışsın."

"Geçen seferki gibi değil."

Çenesi sıkıştı. Gözleri benimkileri arıyor, gerçekten korkmuş görünüyor. "Hayır," diye fısıldıyor. Eli saçlarımı okşuyor. Bu çok hassas bir hareket ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Geçen seferki gibi değil," diye homurdanıyor.

Eğiliyorum. Gordon'ın otel odasında ne gördüğümü biliyorum. Oren'e karşı yığılan dosyaları ve kanıtları unutmadım. Ama ne hissettiğimi de biliyorum. Yeni uyandığımda onu görmenin görebileceğim en güzel manzara olduğunu biliyorum. Onu yanımda gördüğümde göğsümde bir şeylerin dalgalandığını hissettiğimi biliyorum.

Elimle yüzünü kavıyorum. Sonra daha yakına eğilip onu usulca öpüyorum. Öyle dilli falan büyük bir film öpücüğü değil. Sadece dudaklarımızı birbirine bastırıyor ve uzun süre öyle tutuyoruz. Yavaşça ondan uzaklaşıyorum.

"Oren..."

"Bilmen gereken çok şey var," diye

homurdanıyor. "Yapmak zorunda değilsin..."

"Evet, biliyorum." Başka tarafa bakıyor. "Gordon'un raporları saçmalık değil, Kenzie. Ben hapse girdim. Yani, ıslahevine."

"Oren, önemli değil..."

"Evet, öyle," diye fısıldıyor. "Gerçekler önemlidir." Bir nefes alır. "Beni suçladıkları her şeyi yaptım. Sadece..." kaşlarını çatıyor. Ama başka tarafa bakmıyor. Gözlerimin içine bakıyor. "Gençken berbat bir haldeydim. Senin büyüdüğünde sahip olduklarına hiç sahip olamadım. Sahip olduğum tek şey tek genişlikte bir karavan ve hurda bir anneydi. O zamanlar mahkemeler babaların aleyhine işliyordu. Benimki..." diye başını sallıyor. "Babam iyi bir adamdı. Onunla yaşamalıydım. Ama annem mahkemeye acıklı bir hikaye anlattı ve sonunda onu terk ettiğinde beni aldı."

Uzanıp elini elime aldım. Sıkıca sıkıyorum.

"Satıcılığa on iki yaşındayken başladım. Yani, yemek yemem gerekiyordu. Annem de pek yardımcı olmuyordu. Derin bir keş çukurundaydı, zar zor çalışıyordu. Ben de onun zulasından çalıp satıyordum. Biraz daha fazla para kazandığımda, karavan parkındaki diğer keşlere satmak için kendim toplu alım yapmaya başladım. Ama sonra annem Pete'le çıkmaya başladı."

Oren'in yüzünü gerçekten karanlık bir şey kaplıyor. Çenesi geriliyor ve dudağı bir çığlığı bastırıyormuş gibi titriyor.

"Pete gerçek bir pislikti. O bir torbacıydı... benim yaptığımdan çok daha büyük bir torbacı. Annemi esrarkeşlikten tam bir bağımlıya dönüştürdü. Sonra onu da pazarlamaya başladı. Elimden geldiğince uzak durdum. Bazen komşuların kanepelerinde ya da arka verandalarda uyudum. Ama Pete her zaman damarıma basmanın bir yolunu buldu. Onun, uyuşturucunun ve annemin arasında mı?"

Oren başını sallıyor. "Bir gün kendimi kaybettim. Eve geldiğimde annemi kolunda bir iğneyle yarı ölü halde buldum. Pete gerçekten adi bir adamla pazarlık yapmaya çalışıyordu, annem baygınken onunla birlikte olmak için para ödemesini sağlamaya çalışıyordu. Ve benim için her şey bitmişti."

"Oren... Yüce Tanrım..."

"Kafam iyiydi, Kenzie." Gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Yani kafam bayağı iyiydi. Ama o boku gördüğümde kendimi kaybettim. Elimdeki her şeyle Pete'e vurmaya başladım. Müşteri kaçtı ama ben Pete'e vurmaya devam ettim. Ellerimi hissetmeyene kadar vurdum. Yüzü artık yüz gibi görünmeyene kadar. Pete'in buzdolabının üstünde bir silahı vardı. Onu kaptım."

Bana bakıyor, yüzü bembeyaz. "Onu öldürmek istedim, Kenzie. Öldürecektim ama mermisi bitmişti. Ben de onu tabancayla vurmaya başladım. Sirenleri duyunca kaçtım. Pete'in anahtarlarını aldım ve dışarıdaki arabasına bindim. Polisler yanaştı ve inmemi söylediler. Ama çok kötü durumdaydım. Sadece kaçmak zorundaydım. Arabayı sürmeye çalıştım ama neredeyse polislerden birine çarpıyordum. Aslında çarpmadım.

ona," diye homurdanıyor. "Ama kenara atlamak zorunda kaldı. Sonra ekip arabasına çarptım ve her şey bitti."

"Oren..." ona doğru uzanırken sesim kesiliyor. Ellerini ellerime alıyorum ve kalbim ikiye ayrılıyor.

"Beni tutukladıklarında üzerimde bok vardı. Ve neredeyse bir polisi eziyordun..." Oren iç geçirir. "Evet, bunun için seni becerirler. Cebimdeki kokain ve oksi için zilyetlik. Pete'in arabasında bir kutu kilitli poşet ve bir tartı vardı. Yani beni de satma niyetiyle yakaladılar." Parmaklarını şıklatıyor. "Ölümcül silahla saldırı..."

"Oren, onu gördüm," diyorum nazıkçe. Ama o devam ediyor.

"Bunu benden duymanı istiyorum, Kenzie," diyor gergin bir şekilde. "Bir memura saldırmak. Tutuklamaya direnmek. Ehliyetsiz araç kullanmak. Alkollü araç kullanmak. Islahevinde yedi yıl yattım, üç yıla indirildim."

Yutkunuyorum. Ellerini sıkıca tutuyorum. "Pete..."

"Yaşadı," diye homurdanıyor Oren. "Duyduğuma göre çok iyi göremiyormuş ya da yemekleri çok iyi çiğneyemiyormuş."

Titriyorum. "Peki ya annen?"

Soğuk soğuk gülüyor. "Bilmek istemezsin, güven

bana." "Peki ya istersem?"

Bana bakıyor. Çenesi gerildi. "Benden şikayetçi olmaya çalıştı."

Ona bakakalıyorum. Yüreğim burkuldu. "Oren..."

"Çıktıktan sonra babamla yaşamak için Chicago'ya gelmem gerekiyordu. Ama sonra... evet."

Kelimenin tam anlamıyla onun kucağına sürünüyorum. Yataktan kayıyorum ve kelimenin tam anlamıyla onun üzerine çıkıyorum. Sanki bedenim çaresizce onu hissetmeye ihtiyaç duyuyor. Sanki onu rahatlatmaya ve onun tarafından rahatlatılmaya ihtiyacım var. Onu sertçe öpüyorum. Kollarım onu sarıyor. İlk başta, bu rahatlık ve yakınlık. Ama hemen değişiyor. Onu daha derin, daha acil öpüyorum. Vücudumun ona ihtiyacı var. Çekirdeğim nabız gibi atıyor. Bacaklarımın arasında ıslak bir sıcaklık zonkluyor.

"Kenzie," diye inliyor. "Bekle, hepsini duymak gerek."

"Sadece sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum.

Oren başını sallıyor, acı çekmiş görünüyor. "Sana her şeyi anlatmam gerek," diyor kısık sesle. "Her şeyi bilmene ihtiyacım var."

Bitirdiğinde gözyaşları içindeydim. Bana anlattığı şeylerin çoğunu biliyordum. Ama sadece diğer insanların bana anlattıklarından. Ve yarı gerçeklerle gizlenmişti. Yine de Oren bana her şeyi anlatıyor; partide beni aramaya gelmesinden Ken ve Justin'i bulmasına ve sonrasında olan her şeye kadar. Öfkeli görünüyor ve Gordon hakkında yeni öğrendiklerini anlatırken tüylerim diken diken oluyor. O gece Oren ve babamla olanları duymak çok acı veriyor. Aslında kalbimi kırıyor.

İşini bitirdiğinde, tek istediğim o oluyor. Kucağına gömülüyorum. Kollarım boynuna dolanıyor ve onu derinden öpüyorum.

"Ben seninim," diye nefes nefese kaldım. "O geceden beri hep seni hayal ettim. Kim olduğunu bile bilmeden önce."

"Düşündüğüm tek şey sensin," diye boğuluyor. "*Hepsi*, Kenzie."

Onu tekrar öpüyorum ama o geri çekiyor. "Seni takip ettim, Kenzie. Ben... Ben erkekleri uzaklaştırdım. Bazen onları dövüp uzaklaştırdım. Seni bir kulede tuttum

"İçinde olduğunu bile bilmiyordun."

"Beni korudun," diye fısıldadım.

"Seni kafese kapattım," diye inliyor.

"Çünkü bana takıntılıydın?" "Çünkü sana aşıktım."

Kalbim küt küt atıyor. Kucağına oturup gözlerinin içine bakıyorum. "Peki ya şimdi?" Fısıldıyorum.

"Sana takıntılı olmadığım bir gün bile olmayacak," diyor Oren sessizce. "Ve hayatımda sana tamamen aşık olmadığım bir dakika bile olmayacak."

Ağzım onunkine çarpıyor. Onu hararetle öpüyorum. İçimde olduğunu hiç bilmediğim bir tutkuyla.

"Seni seviyorum," diye inliyorum. "Seni seviyorum, Oren."

Aramıza girip kemerini yırtıyorum. Hırlıyor. Elleri üzerimde kayıyor, kıyafetlerimi agresif bir şekilde çekiyor. Ellerimi kaldırıyorum ve o da gömleğimi çekip çıkarıyor. Ayağa kalkıp pantolonumu ve külotumu indiriyorum. Oren inliyor ve elleriyle kalçalarımı kavırıyor. Beni kendine doğru çekiyor. Ağzı bacaklarımın arasına kaydığında inliyorum. Dili amımın üzerinde geziniyor ve ben haykırıyorum.

Zevkle nefes alıyorum ve parmaklarım saçlarına kayıyor. Oren içimde inliyor. Dili yarığında bir aşağı bir yukarı geziniyor. Klitorisimi nazikçe emiyor ve sonra daha sert. Dili acımasız. Parmakları kalçalarımına saplanıyor ve beni ağzına sabitliyor. Bacaklarım bükülüyor ve dizlerim titriyor. Elleri kıcımlı kavramak için kayıyor ve beni ona daha sıkı çekiyor.

Dili içime girip çıkıyor. Hevesle inliyor ve dudaklarımı nazikçe ağzına alıyor. Diliyle onları tekrar ayırıyor ve hepsini

Zonklayan klitorisime kadar. Acımadan saldırıyor ve ben zevkle inliyorum.

"Oren!"

Ama o vazgeçmiyor. Yavaşlamıyor ve bana bir santim bile vermiyor. Klitorisimi dilliyor ve kıcımlı sahiplenici bir şekilde kavırıyor. Ellerim saçlarında sıkışıyor. Onu utanmadan amıma doğru çekiyorum. Zevk artıyor, ta ki aniden çarpına kadar. Ağzına boşaldığımda adını haykırıyorum. Titriyorum ve düşecekmişim gibi hissediyorum. Ama elleri çok güçlü. Aynı anda hem çok güçlü hem de çok nazikler. Düşmeme asla izin vermeyeceğini biliyorum.

Geri çekildiğinde titriyorum. Dudakları benden ıslak; gözleri vahşi ve aç. Gömleğini çekip çıkarıyor ve kot pantolonunu aşağı itiyor. Aleti karın kaslarını tokatlamak için serbest kalıyor. Gözlerim onu içine aldığı anda usulca inliyorum. Aleti çok kalın ve çok sert. Çok da büyük. Ama endişelenmiyorum. Daha önce ne kadar harika hissettirdiğini biliyorum. Ve bu sefer onu daha çok istediğimi biliyorum.

Onu daha yakına çektim. Gözlerini tutuyorum ve büyük sikini elime alıyorum. Onu okşuyorum ve yavaşça kendimi indiriyorum. Şişmiş tepesi dudaklarıma değiyor ve onları ayırıyor. Oren zevkle tıslıyor; ben inliyorum.

"Buraya gel," diye fısıldıyor. Yüzümü kavırıyor ve diğer eliyle kalçamı tutuyor. Beni nazıkçe çekiyor, ben de ona izin veriyorum. Şişmiş sikiinin üzerinde daha da aşağı kayıyorum. İlk penetrasyonda nefesim kesildi. Ama çok ıslığım ve onun için çok hazırım. Her şeyini istiyorum.

Kendimi daha da alçaltıyorum. Santim santim içime batıyor. İnliyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Öpücüğünde ıslaklığımın tadını alabiliyorum ama aldırmiyorum. Çok gerçek ve çok samimi hissettiriyor. Onu ağılıkla öpüyorum ve yolun geri kalanını aşağı itiyorum. Oren ağzımın içinde homurdanırken, siki damlayan ıslak amımın dibine kadar batıyor.

"Tamamen seninim," diye nefes nefese kaldım.

"Sen her zaman benimdin," diye homurdanıyor Oren. Beni sertçe öpüyor. Aleti esniyor ve içimde zonkluyor. Ayağa kalkıyorum, hevesle inliyorum. Başına kadar kayıyorum ve sonra tekrar aşağı iniyorum. Parlayan, kalın shaftını yukarı ve aşağı kaydırıyorum. Yavaşça hareket ediyorum ve o da bana izin veriyor. Ama sonra daha hızlı hareket etmeye başlıyorum. Ondan daha fazlasını istemeye başladım ve bunu kaldırabileceğimi biliyordum.

Oren'in kalın aletini tutkuyla sürmeye başladım. Kalçalarım sallanıyor ve kırım aşağı yukarı kayıyor. Dudaklarım hevesle ona yapışıyor. Islaklığım ondan aşağı damlıyor, ikimizi de kayganlıkla kaplıyor. Oren ağzımın içine hırlıyor. Elleri saçlarıma kayıyor ve onları yumruk yapıyor. Ağzı boynuma düşüyor. Dişleri tenimi tırmıklıyor, beni alıyor.

Daha sert itiyor ve ben daha hızlı zıplıyorum. Ağzı meme uçlarımdan birinin etrafını sarıyor. Haykırıyorum ve ona daha sert biniyorum. Gerginleşmeye ve titremeye başladım.

"Oren! Lanet olsun, Oren..."

"Gel," diyor. "Benim için gel, Kenzie. Şimdi benim için gel. Benimle gel, aşkım."

Onu dibine kadar itiyorum. Gözlerim sıkıca kapanıyor. Boynuma doğru hırlıyor ve ben kontrolümü kaybediyorum. Orgazm beni kasıp kavuruyor. Bağırıyorum ama Oren'in ağzı onu yutmak için orada. Dudaklarıma doğru inliyor. Aleti içimde kaya gibi sertleşiyor ve o da benimle birlikte boşalmaya başlıyor. Döllerі sıcak ve yoğun bir şekilde içime dökölüyor. Onu hararetle öpüyorum. Bacaklarım onun etrafında sıkılaşıyor. Hareketsiz kalana kadar yavaşlıyoruz, dudak dudağa.

Hiçbir uyarı olmadan aniden esnedim. Utanç içinde inliyorum ama Oren derin derin kıkırdıyor. Bana doğru eğiliyor ve beni usulca öpüyor.

"Seni yordum mu?" Sırıttıyor.

"Evet, ama..." Yine esnedim. "Kahretsın!"

Kıkırdıyor. "Ne?"

"Uykuya dalmak istemiyorum."

"Yapmalısın," diye fısıldıyor. "Geç oldu. Ve bu..." diye gülümsüyor. "Bir gün oldu."

"Ama eğer uyursam, bunu durdurmak zorundayız," diye somurtuyorum.

Sırıttıyor. "O zaman bunu tekrar yapana kadar beni hayal et."

Başımı sallıyorum. "Altı yıldır seni hayal ediyordum Oren Frey," diye fısıldıyorum. Onu iç kaslarımla sıkıyorum. İçimde hâlâ o kadar sert ki. "Artık bunun hayalini kurmak istemiyorum."

"Şimdi sen söyleyince," diye homurdanıyor. Çelik grisi gözleri benimkileri sımsıkı tutuyor. "Hiç de yorgun değilim."

Beni derinden öpüyor. Onu yavaşça sürmeye başladım. Uyku bekleyebilir.

OREN

Altı yıl önce:

"ONU BEN ÖLDÜRDÜM."

"Biliyorum oğlum."

Karakolda özel bir konferans odasındayız. Ama burası bir sorgu odası ya da hücre değil. Zihnim tüm pistonları çalıştırıyor. Başım vücudumdan ayrılmış gibi hissediyorum. Bunların hiçbirisi gerçek gibi görünmüyor. "Hayır, ben öldürdüm
."

"*Biliyorum*," diye homurdanıyor

Senatör Shipley. "Kenzie..."

"O iyi, Oren." Dişlerini gıcırdatıyor. "İyiden de öte aslında. O küçük piçler..."

Tıslıyor, arkasını dönüyor. Gözlerini siliyor ve benim de çenem sıkılıyor. Neredeyse ne olduğunu düşünüyorum ve masaya vuran piç için hiç pişmanlık duymadığımı fark ediyorum. Yine de bunun anlamı için vicdan azabı duyuyorum.

"Küçük kızımı kurtardın Oren," diye homurdanıyor Duncan. "Bunun için sana sonsuz minnettarlığımı sunuyorum."

"Herkes yapardı, efendim."

"Hayır, yapmazlardı."

"Efendim, yeniden seçim kampanyanız..."

"Sorun değil Oren," diye homurdanıyor. "Şu anda kampanya umurumda bile değil."

"Ama kariyerin. Eğer bunlardan herhangi biri..."

"Kenzie'yi kurtardın," diyor kalın bir sesle. "Önemli olan tek şey bu."

Kapı çalındı. Duncan bana baktı. "İçeri gel," diye sesleniyor. Kapı açılıyor ve kafası tıraşlı, kalın gözlüklü, zayıf bir adam içeri giriyor.

"Oren, bu Robert, kampanya yöneticim. O... bu gece neler olduğunu biliyor."

Robert bana sertçe baktı. "Oren, polise ne söylediğini bilmem gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Ne dedin, Oren. Eve geldiklerinde. Ya da burada Senatör ve avukatları gelmeden önce karakolda. Özellikle de Traphagen çocuğu hakkında."

"Ne olduğunu bilmediğimi söyledim. Sadece partide olduğumu ve Kenzie'ye yardım etmek için geldiğimi söyledim."

Robert Duncan'a baktı ve başını salladı. Bana geri döndü. "Tamam, güzel. Bu iyi, Oren. Tüm söylediklerinin bu kadar olduğuna emin misin? Kavgaya karışmanla ilgili başka bir şey yok mu?"

"Eminim."

Senatör Shipley'e tekrar bakar. Bu sefer temkinli bir şekilde.

"Bulduum Rob," diyor Duncan sessizce. Robert bana tekrar başını sallıyor ve dışarı çıkıyor.

"Neler oluyor?"

Duncan derin bir iç çeker. "Beni dikkatle dinlemeni istiyorum evlat. Oren, sana sonsuz minnettarlığımı sunuyorum."

"Sorun değil efendim, teşekkür edilmesine ihtiyacım yok."

Bana sert bir bakış attı. Gözlerinde acı var. "Efendim?"

"Seni gönderiyoruz, evlat." "Ne?"

"Ben başka bir yol istedim ama Robert senaryolarla oynama konusunda bir usta. Ve bu en iyi şansını veriyor. Ama lanet olsun, bundan hoşlanmadım. Bunu bilmeni istiyorum."

"En iyi ihtimalle... ne?"

"Hapse girmeyeceğin konusunda,

Oren." Çenemi sıkıyorum.

"Korkmuyorum."

"Bunu biliyorum. Ama kızımı koruduğu için Mitchel Frey'in oğlunun hapse girmesine izin vermeyeceğim. Bunun olmasına izin verirsem lanetleneceğim. Bu benim kampanyamla ilgili değil, Oren. Bu senin bir hayatın olmasını sağlamakla ilgili."

"Anlamıyorum..."

"Bu gece Colorado'daydın."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıttım. "Anlamıyorum."

"Bu konuşma biter bitmez yarım saat içinde özel bir jetle seni oraya uçuracağım. Colorado'daydın, Oren. Çünkü babanın dostluğuna karşılık sana bir iş ayarlıyordum. Koleksiyonum için bazı arabalara değer biçmek için oradaydın. Benden de para aldın. Satışı yapmak için. Ama..." Kaşlarını çatar.

"Ama ne?"

"Bu kısımdan nefret ediyorum. Lanet olsun," diye tıslıyor. "Bu bölümden gerçekten nefret ediyorum, Oren. Ve çok üzgünüm."

"Sadece söyle," diye homurdanıyorum.

"Öyle olsun," diye iç geçirdi. "İşi atladın. Parayı aldın ve ortadan kayboldun." Kaşlarını çatıyor. Acı çekmiş ve öfkeli görünüyor. "Bu senaryoyu istemiyorum, Oren. Çok özür dilerim."

Masaya boş boş bakıyorum. Ama anlıyorum. Bunun böyle olması gerektiğini anlıyorum.

"Sorun değil," diye homurdanıyorum.

"Değil," diye tıslıyor Duncan.

"Aramıza mesafe koymak için, değil mi? Bir mazeret yaratıyor ama aynı zamanda herhangi bir şeyi örtbas etmek için birlikte çalıştığımızı da inkar ediyor."

İnce ince gülümsüyor. "Sen akıllı bir çocuksun, Oren."

Kenzie hakkında soru sormak istiyorum. Tek sormak istediğim bu. Düşünmek istediğim tek şey bu. Bir parçam hapse girsem bile umurumda değil. Sadece onun iyi olduğundan, güvende olduğundan emin olmak istiyorum.

"Bunun bir hırsızlık girişimi olduğunu söyleyeceğiz. Bir hırsız ofisime girdi ve o küçük serserileri şaşırttı. Kavga çıktı, biri masaya yanlış vurdu. Hırsız kaçtı." Duncan kaşlarını çattı. "Hepsi bu kadar. Bütün parti sarhoştı ya da uyuşturucu kullanıyordu. Oradaki hiç kimse senin kim olduğunu bilmiyor, hatta sana iyice bakamadı bile. Lehman denen çocuk bile - Ken'le birlikte dövdüğün çocuk. Cebinde GHB ile tutuklandığında kafası çok iyiydi. Senin bir resmini bile tarif edemiyor."

"Efendim..."

"Bunun pazarlığı yok, evlat."

"Efendim, Ken'i ben öldürdüm."

"*Hayır*," diye homurdanıyor. "Hayır, yapmadın."

Ona sert bir bakışla bakıyorum. "Evet, öyle yaptım."

Ama Duncan bana doğru baktı. "Kızımı korurken. Çaresizken onu savunurken. Oren, işte bu. Bu iş böyle sonuçlanacak. Tartışma bitmiştir."

Başımı sallayıp başka tarafa bakıyorum. "Ona ne söyleyeceksin?" Cevap vermeyince geri dönüyorum. Senatör Shipley ellerine bakıyor. Parçalanmış ve üzgün görünüyor.

"Ona hırsız olduğunu da söyleyeceksin," diye onun yerine

cevap veriyorum. Başını salladı. "Mecburum."

"Biliyorum."

Kim olduğumu bilmeyecek ve bu sorun değil. Bu berbat bir şey. Ama onu suçluluk duygusundan uzak tutuyor. Onu güvende tutuyor ve önemli olan da bu.

"Efendim, polisler ne olacak? EMT?"

"Soruşturmayı yürüten dedektif bir arkadaş," diye mırıldandı. "Acil yardım görevlisi hemşirelik diploması almak için okula geri dönecek, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Ne dediğini anlıyorum. Benim için ipleri elinde tutuyor. Hem de büyük ipler. Onu ciddi şekilde sıcak suya düşürebilecek ipler.

"Neden?" diye sordum. "Efendim, neden bana yardım ediyorsunuz? Kenzie'yi bir kenara bırakırsak, burada boynunuzu ortaya koyuyorsunuz." Ona bakıyorum. "Neden?"

"Çünkü baban harika bir adamdı. Ve senin de iyi bir çocuk olduğunu biliyorum. Ve Kenzie'yi kurtardın." Çenesini sıktı. "Onu sen kurtardın, Oren."

Burada:

Uzun zamandır buraya gelmemiştim. Aslında altı yıldır. Neredeyse tam olarak. Eve bakıyorum. Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Bizi bekliyordu. Kenzie onu şaşırtmak ve hazırlıksız yakalamak istedi. Ama ben bunu istemedim.

Duncan Shipley'e kızını ilk gördüğüm andan beri ona aşık olduğumu söylediğimde, bunu eşit şartlarda yapmak istiyorum.

Kenzie kapı ziline bastı. Ama sonra bana döndü. "Bekle, senin..." olduğunu biliyor mu?

"Seni takip mi ediyor?"

Gözlerini deviriyor. "'Bana göz kulak ol' demeye devam edeceğimizi sanıyordum."

Sırıtiyorum. "Haklısın. Ve hayır, yok."

Bu babasıyla yaptığımız anlaşmanın bir parçasıydı. Colorado'da benimle ilgili anlattığı saçma hikaye beni o geceki olaylardan uzaklaştırdı. Bu beni

Ken'in ölümünden dolayı hapse girdim. Ama bunun bir parçası da gerçekten uzak durmam gerektiğiydi. O ve ben altı yıldır konuşmuyoruz. Ama bugün ona üzerime düşeni tam olarak yapmadığımı söyleyeceğim. Uzak durmam gerekiyordu. Belli ki bunu yapmamışım.

Kapı açıldı. Duncan'ın kaşlarını kaldırdığını görmek için dönüyorum. Bakışları aramızda dolaşiyor, sonra birbirine dolanmış ellerimize iniyor.

"Şey," diye gülümsüyor. "Sanırım bir konuşma yapmamız gerekiyor."

"Yaptığın işte iyisin, Oren."

On dakika sonra evin büyük salonunda oturuyorduk. Kenzie ve ben bir koltukta yan yanayız. Duncan karşımızda oturuyor.

"O nedir, efendim?"

Kaşları çatılır. "Kızımı korumak. Onu izliyorum. Onu güvende tutuyorum."

Kaşlarımı çattım. O sadece sırtıyor.

"Her şeyi biliyorum, Oren. Son altı yıldır onun gölgesi olduğunu biliyorum."

Dürüst olmak gerekirse gafil avlandım. "Sen... biliyor muydun?"

"Elbette biliyordum," diye kıkırdıyor. "Oren, ona o kadar odaklanmıştın ki, kendine hiç odaklanmadın. Seni durduramayacağımı biliyordum zaten. Ama bunca yıldır onun yanında olduğunu bilmek de beni mutlu ediyordu."

"Baba!" Kenzie öfkeyle söylüyor. "Hayatını böyle yaşamasına izin mi veriyorsun?!" Bana döndü. "Seni durdurabilir miydim?"

Sırıtiyorum. "Hayır."

"Baba, yapabilirdin! Ona yardım edebilirdin!" Duncan

kanepeye geri oturur. "Ettim."

Bu da beni şaşırtan başka bir şey.

"Oren'i yıllar içinde birkaç kez hapisten kurtardım." Bana döndü. "Ev sahibi mi? Evlat, bu pek de yumuşak bir hareket değildi."

"Efendim," diye homurdandım ve gerildim. "O..."

"Eminim iyi bir nedeniniz vardır. Bunu sana çok görmeyeceğim. Ama polis seni parmaklamaya sandığından daha çok yaklaştı, Oren."

Gülümsüyorum. "O zaman teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Sana çok şey borçluyum, Oren. Hatta sanırım şimdi sana daha fazlasını borçluyum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Traphagen'larla olan bu saçmalığı nihayet sona erdirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Lance'in saldırılarından hiç vazgeçmediğini biliyorsun. Bana bir hukuk davası daha açmaya çalışıyor. Rakibime de yüklü miktarda bağışta bulunuyor. Onun için üzülüyorum. Bir oğlunu kaybettiğini biliyorum ve bunu hayal bile edemiyorum. Ama..."

"Ama oğlu tam bir pislikti," diye mırıldanıyor Kenzie benden önce.

Duncan kızına ince bir gülümsemeyle bakar. "Oldukça. Ama sanırım az önce açıklığa kavuştu."

"Oh?"

"Evet," diye düşünüyor. "Görünüşe göre bir saat önce Drake Otel'in kapıcısına bir rahatsızlık ihbarı yapılmış. Sütlerden birinde birileri boğuk sesler ve gürültüler duymuş. Polis çağrılmış ve görünüşe göre Gordon Traphagen içeride bağlanmış olarak bulunmuş."

Bana sertçe bakıyor. Ama dudaklarında gizli bir gülümseme var. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?" "En ufak bir şey bile," diye sırtıtıyorum.

Duncan kıkırdar. "Odasında GHB, kokain ve ecstasy bulununca utanç verici durumu daha da kötüleşti. Şimdi de bulundurma suçundan tutuklandı." İç çekiyor. "Şimdi, keşke birileri onun geçmişteki patavatsızlıklarıyla ilgili bir şeyler bulabilseydi? Belki de ispiyonlayacağı yasadışı ödemeler ya da saldırı suçlamaları? Ya da son zamanlarda ortaya çıktığını duyduğum bir video?"

Gülümsüyorum. "Halkınız çok iyi, efendim."

"Senin kadar iyi değiller ama iyiler," diye kıkırdıyor. "Keşke polis bu kanıtı görebilseydi."

Gülümsemem genişliyor. "Keşke."

Senatör, "Tüm bu kanıtların takip edilemeyen bir hesaptan kendilerine e-posta ile gönderilmesi Gordon için çok kötü olurdu..." diye düşünüyor. "Ama.... bunlardan birine erişimi olan birini tanımak benim için uzak bir ihtimal."

Bana bakıyor ve sırtıyor. Ben de sırtıyorum. "Ne yapabileceğime bakacağım."

"Yapacağınızla son derece güveniyorum."

Her şeyi güzel bir e-postada bir araya getirdim ve Chicago Polis Departmanına gönderdim. Vlad'ın izniyle bazı ekstra ücretler bile aldım. Gordon'un ödemeyi ihmal ettiği hacker oda arkadaşının oldukça büyük bir baltası var gibi görünüyor. Kendi iletişim bilgilerini dışarıda bırakarak bir sürü lanetleyici kanıt gönderecek kadar nazik. Gordon'un yemek üzere olduğu boktan sandviçin üstüne güzel bir kiraz.

"Gönder "e tıkladığımda Kenzie yanımda duruyordu. Dönüyorum ve kucağıma ç ö k ü y o r .

"Bölüm kapandı," diye mırıldanıyor. "Her şey tamamlandı."

"Gordon ne kadar sikik?"

"Son derece," diye kıkırdıyorum. "Bu pislik yüzünden onun kışını kızartacaklar. Yeni Eyalet Savcısı, adaletten kurtulmanın yolunu satın alabileceklerini düşünen vakıf fonu çocuklarından nefret ediyor. Lance bu işe para yatırmaya çalışacak ve bu da departmanı daha da kızdıracak."

Kaşlarımı çattım. "Kenzie..."

"Biliyorum," diye fısıldıyor. Bu konuyu açıkça konuşmadık. Ama ikimiz de video kanıtının ne anlama geldiğini biliyoruz. Bu, Kenzie isterse Gordon hakkında suç duyurusunda bulunabilir demek.

"İstediğimi sanmıyorum," diye kaşlarını çatıyor. "Benim için her şey bitti."

"O zaman bitti," diye başımı sallıyorum. Ve bunda ciddiyim. Şu andan itibaren hayatımın o bölümü kapandı.

"Peki, şimdi ne olacak?"

Sırıtiyorum ve omuz silkiyorum. "Aslında hiçbir fikrim yok."

"Sanırım takip etmek için başka birini bulman gerekecek," diye

dalga geçiyor. "Ama ben sadece seni takip etmek istiyorum."

Gülüyor ve beni öpüyor. "Henüz duymadığım bazı detayları duymak için oldukça meraklıyım."

"Ne gibi?"

Bunun üzerine düşünüyor, sevimli görünüyor. "Kaç tane sürünge kovaladın?"

"Çok fazla," diye inliyorum. "Bir sürü sürünge kendine çekiyorsun." Gülüyor ve beni tekrar öpüyor.

"Sen hiç..." diye kızardı. "Boş ver." "Sor."

"Beni hiç gözetledin mi? Yani ben şeyken..."

Sadece sırtıyorum. Yüzü kızardı. "Aman Tanrım, gerçekten mi?!" "Beşinciye savunuyorum."

"Yani ne yaptın? Casus kameralar mı?" "Burada ve orada."

Sırtıyor. "Beni duş alırken mi izliyorsun?" "Yapabildiğim zaman."

Gülüyor. "İç çamaşırımı çalmak mı?"

"Sadece birkaç kez."

Kıkırdıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Sözümü geri alıyorum. Başka kimseyi takip edemezsin."

"Sadece seni takip edeceğim," diye sırtıtıyorum.

"Bana takıntılı olduğun için mi yoksa beni sevdiğin için mi?"

"İkisi de."

Gülümsüyor. "İkisini de alacağım."

Eğildi ve beni tekrar öptü. Duncan yemeğin hazır olduğunu söylediğinde hâlâ öpüşüyorduk. Sonra üçümüz birlikte oturduk.

Eski hayatım sona erdi. Bunu biliyorum. Geçmişim sonunda orada kalacak. Ama geleceğin önü açık. Yeni hayatım daha yeni başlıyor.

EPILOG

KENZIE

"SAKIN CEVAP VERMEYE KALKMA!"

Oren inliyor. "Ben Robert. Yapmak zorunda olduğumu biliyorsun."

İçimi çektim. "Peki, tamam," diye homurdanıyorum. Aslında kızgın değilim. Sadece hayal kırıklığına uğradım. Cinsel olarak yani. Çünkü şu anda yatağımıza bağlıyım; çıplak, yüzüstü, kığım havada. Ve aynı derecede çıplak olan nişanlım lanet telefonuna cevap veriyor.

Ama yapmak zorunda olduğunu biliyorum. Oren'in yetenekleri babam ve kampanya yöneticisi Robert tarafından iyi bir şekilde kullanıldı. Oren şu anda kampanyayla ilgili her şey için onların baş müfettişi. Burası da büyükler ligi. ABD Senato yarışları çirkinleşir. İşin içindeki insanlar çirkinleşir. Oren, saldırıları vurmadan önce görmek için orada. Ve yaptığı işte gerçekten çok iyi. Yaptığı işte altı yıllık sağlam bir deneyime sahip olması kesinlikle zarar vermiyor.

Şimdiden ülke çapında bir düzine başka siyasi kampanyadan teklif aldı. Belli ki önce babaminkini bitirecek. Ama daha sonra iş bulabilir.

Babamın da yeniden seçilmeyi kazanacağı neredeyse garanti. Zaten desteği vardı. Ama Traphagen'in çırpınışları yüzünden Lance

Babamın rakibi. Ve oldukça ciddi bir serbest düşüş içindeler.

Gordon'un tutuklanması bir çığın başlangıcı oldu. Eyalet Savcısı Gordon'un üzerine gittiğinde, Gordon'un bu "sus sözleşmelerinin" çoğunun yasal olarak bağlayıcı olmadığını tespit etti. Gordon, kadınlara saldırarak ve daha sonra onları Gizlilik Sözleşmeleri ve fiziksel eylemler için anlaşmalar imzalamaya zorlayarak suç işlemişti. Bu olay ortaya çıktığında, Gordon'ın işi bitmişti.

Şu ana kadar otuz kadın ciddi kanıtlarla ortaya çıktı. Gordon'un, o gecenin videosu olmasa bile, hayatının geri kalanında bir hücrenin içine bakma ihtimali çok yüksek.

Bu video Gordon'a karşı çok ağır bir kanıt. O gece odada olduğunu ve polisten saklandığını gösteriyor. Justin Lehman'ın da hafızasını canlandırmış gibi görünüyor. Şu anda dördüncü ya da beşinci rehabilitasyon döneminde. Ama uyuşturucu dolu geçmişiyle ilgili bir kitap yazdığı söyleniyor. Ve o gece bana zarar vermeyi düşünen kişi olarak Gordon'ın adını veriyor.

Ama Oren'in bunu polise göndermesinden endişelenmiştim. Gordon'a zarar verebilirdi, ama Oren'a da zarar verebilirdi; babama da. Oren'ın o gece Illinois'de olduğunun video kanıtı. Colorado'da değil. Ama hem Oren hem de babam bunun polise ulaşmasını istiyorlardı.

Oren toplanan kanıtları altı yıl önce davaya bakan dedektife e-posta ile gönderdiğinde korkularım ortadan kalktı. Babamın arkadaşı olduğunu biliyorum. Bunun bulanık bir çizgi olduğunu ve adaletin iplerini çektiğini biliyorum. Ama umurumda da değil. Oren o gece yanlış bir şey yapmadı. Beni korudu.

Gordon'a karşı açılan davada, video ancak Oren odadan çıktıktan sonra başlıyor. Sanırım soruşturmayı yürüten dedektifin deyimiyle bir "teknoloji hatası".

"Robert, hey." Oren gözlerini devirir. "Hayır, çok geç değil." Saat gecenin on biri. Ama yine de bu işin önemli olduğunu biliyorum. Ve o da bunu seviyor. Belki beni çıplak ve yüzükoyun yatağımızda sevdiği kadar değil. Ama bu farklı bir şey.

Oren bir not defteri ve kalem alır. "Hangi bölgenin sendika başkanı? Buldum. Telefon kayıtları... evet. Yarın hallederim. Tamam. İyi geceler, Robert."

Telefonu kapatıyor. İç çekiyorum, kendimi planladığımdan daha sessiz bir geceye hazırlıyorum. Ne de olsa iş iştir. Ama Oren defteri ve kalemi fırlatıp atıyor. Telefonuna uzanıyor ve onu tamamen kapatıyor. Gözleri kışkırtıcı bir şekilde üzerimde geziniyor. Sıcaktan titriyorum ve usulca mırıldanıyorum.

"Senin çalışman gerekmiyor mu?"

Yavaşça başını sallıyor. Gözleri hâlâ üzerimde, kalçalarımın arasına odaklanmış durumda. "Hayatta olmaz," diye homurdanıyor Oren. "Hiçbir şey beni bundan uzaklaştıramaz."

Yan taraftan yatağa doğru ilerliyor. Dönüyorum ve gözlerim onun büyük, kalın, kaya gibi sert sikine takılıyor. Yumuşakça inliyorum, daha da ısladığımı hissediyorum. Yatağa tırmanıyor. Kasları dalgalanıyor ve gözleri derinden yanıyor. Arkama geçti. Ellerinin kıcımın üzerinde kaydığını hissederek titriyorum.

"Lanet olsun," diye inliyor. Derinden

kızarıyorum. "Ne?"

"Dünyadaki en güzel küçük amcığa sahipsin, Kenzie," diye homurdanıyor.

"Bu şekilde gördüğün tek amcığın benimki olduğuna dair iyi bir otoriteye sahibim."

Onun ve benim geçmişimizde başka kimse olmadan, bakir olarak bir araya gelmemiz eski moda. Ama ben bunu seviyorum. Bu anlamda eski moda

olmayı seviyorum.

"Dışarıda bundan daha güzel bir tane olmasına imkân yok," diye inliyor. Ağzını bacaklarımın arasına indiriyor. Arkamda, nefesini kalçalarımnda hissediyorum. Titriyorum, nefesim kesiliyor. Elleri tenimi okşuyor. Dudakları kıcımı öpüyor, iç uyluğuma kadar iniyor. Elleri daha sıkı tutuyor. Beni açıyor ve ben kızarıyorum.

"Oren..." Nefesim kesildi. Ama sonra kelimelerim dağılıyor. Dili yarığımı yalıyor ve ben inliyorum. İnliyor, beni daha derinden yalıyor. Dili dudaklarımın üzerinde geziniyor. Onları ayırıyor ve merkezime doğru itiyor. Zevkle haykırıyorum. Oren'in dili klitorisimin üzerinde geziniyor. Dudaklarının arasında emiyor. İnemelerim daha da yükseliyor. Vücudum ayak bileklerimi ve el bileklerimi yatağa bağlayan ipek iplere karşı yükseliyor ve geriliyor.

"Tanrım, tadın çok tatlı bebeğim," diye homurdanıyor. Beni daha sert dilliyor. Her yerim titreyene kadar ağzı beni yutuyor. Boşalmak için ölüyorum ve çok yaklaştım. Ama Oren geri çekiliyor. İnliyorum. O bu işin ustası; beni kırılma noktasına kadar tahrik ediyor ve sonra yeniden başlamak için geri çekiliyor.

"Aman Tanrım, seni pislik," diye inliyorum hayal kırıklığı içinde. Ama sırtıyorum. Bunu yapmasına bayılıyorum.

"Dilimi nereden istedin?" diye homurdanıyor. "Yaramaz kız."

Dili kıcıma doğru kaydığında keskin bir nefes alıyorum. Başparmağıyla klitorisimi okşarken beni orada kızdırıyor. Beni saniyeler içinde "yaklaşıyor" dan "neredeyse orada" ya itiyor. Yatak çarşaflarına doğru yüksek sesle inliyorum. Dilinin ve parmaklarının altında kıvranıyorum, gözlerim coşkuyla kapanıyor.

Ama nişanlım yine dalga geçiyor. Geri çekiliyor. Ağzı ve elleri benden uzaklaşıyor, beni titreyerek bırakıyor, çok yakınım.

"Aman Tanrım, ne... oh lanet olsun, Oren!"

Arkamda diz çöktü. Kalın sikinin başı dudaklarımda bir aşağı bir yukarı geziniyor. İnliyor ve itiyor ve başı içime kayıyor. O kadar mükemmel kalın ve büyük ki. Her seferinde biraz zorluyor ama bayılıyorum. O içimde değilken can atıyorum. Altı yıl boyunca onun hayalini kurdum. Artık bir hayalden fazlası olduğu için ona doyamıyorum.

Oren bir hamlede içime kadar itti. Zevkten nefesim kesildi. Alçak sesle inliyor ve ellerini kığımın üzerinde kaydırıyor. Dışarı kayarken kalçalarımı kavlıyor. Başı klitorisimi okşuyor, ben inleyene kadar üzerinde geziniyor. Sonra tekrar içeri giriyor, sonuna kadar.

Elleri belimi kavlıyor. Geri çekiliyor, sonra tekrar sokuyor. Hızı artıyor. Bedenim titriyor ve onun için eğiliyor, her şeyi arzuluyor. Erkeksi hırıltıları beni daha fazlası için acıtıyor. Sert dokunuşu beni eritiyor. İçime dalan kalın siki çığlık atıp patlamak istememe neden oluyor.

Karın kasları her itişte kıcıma baskı yapıyor. Parmakları tenimi sahiplenici bir şekilde kavlıyor. Kontrolümü kaybetmeye başlıyorum. İnlemelerim tek bir uzun inlemeye dönüşüyor. Vücudum kasılıyor, patlamaya hazır. Bacaklarımın arasında yoğunlaşan zevk beni ele geçiriyor ve haykırıyorum.

"Oren!"

"Benimle gel," diye gürlüyor kalın bir sesle. İçime giriyor, beni sert ve derin bir şekilde beceriyor. Tam istediğim şey bu ve o da bunu biliyor. "Gel, Kenzie," diye inliyor. "Benim için gel."

Kendimi tutamıyorum. Onunlayken asla yapamam. Çarşaflara doğru çığlık atıyorum ve sert bir şekilde boşalmaya başlıyorum. Oren inliyor. Ben onun sikinin her yerine boşalırken o beni acımasızca sikmeye devam ediyor. Derin bir hırıltıyla içime doğru kayıyor. Onun da benimle birlikte geldiğini hissettiğimde inliyorum. Döllerі sıcak ve yoğun bir şekilde içime akıyor. Elleri beni sıkıca kavlıyor. Kolları beni sıkıca sararken boynumu öpmek için üzerime eğiliyor.

El ve ayak bileklerimdeki ipek başları nazikçe çözüyor. Bunu içimden kaymadan da yapıyor. Yan dönüyoruz. Kollarındayım ve içimde hala çok sert. Daha fazlasının geleceğini biliyorum. Daha işimiz bitmedi ve sabırsızlanıyorum.

Ama önce nefesimizi tutacağız. Omzumun üzerinden ona bakmak için dönüyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Kıkırdıyor. "Seni boşalttığım için mi?"

Kızardım ve kıkırdadım. "Tabii ki bunun için. Ama hiç **g i t m e d i ğ i n** için demek istedim. Asla gözünü kırpmadığın ya da beni gözünün önünden ayırmadığın için."

"Bana teşekkür etmene hiç gerek yok," diye inliyor. "Bu asla yapabileceğim bir seçim değildi. Sadece... tek bildiğim buydu. Bilmek istediğim tek şey buydu."

Bana doğru eğiliyor ve beni usulca

öpüyor. "Seni seviyorum, Kenzie,"

diye hırlıyor.

"Evet, anladım." Gözlerini devirdiğinde yüksek sesle kıkırdıyorum. "Ben de seni seviyorum. Seni çok seviyorum."

Onu tekrar öpüyorum. Kolları beni sıkıca tutuyor ve öpücük daha da ağırlaşıyor. İkinci raunda doğru gittiğimizi biliyorum. Ama bütün gece bizim. Bu geceden sonra, hayatımızın geri kalanına sahibiz. Aramızdaki şey aşktan daha derin. Belki de saplantıdır.

Ama bence ikisi de.

Oren ve Kenzie'den daha fazlasını mı arıyorsunuz? Bültenime kaydolun ve buharlı bir ekstra sahne okuyun! Bu bir sonsöz ya da *Stalker*'ın devamı

değildir

Benimkini. Ama bu ekstra ateşli "devam" hikayesinin Kindle'ınızı
sislendireceği garanti! Ayrıca katıldığınızda ücretsiz tam uzunlukta
bir kitap kazanacaksınız!

[Ekstra sahneyi alın!](#)

AYRICA JAGGER COLE TARAFINDAN

Bağımsızlar:

Yanı Başındaki Kaba

Tamircisi Babası

Büyülenmiş

Gelinini İple Çekiyor

Tetikçinin Saplantısı Benim

Takipçim

Güç Serisi:

Tyrant

Haydut

Savaş

Lordu

Oligark

Wants & Needs Düet:

All He Wants

Everything He Needs

Forever Always Düet:

Sonsuza Kadar Onun

Daima Onun

Tuff Built Serisi:

Büyük

Güverte Sert

Vida

YAZAR HAKKINDA

Her şeyden önce bir okur olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli ateşli hayran kurgu öyküleri kaleme alarak romantizm yazarlığına adım attı. Yazarlık çizmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta çalıştı. Bu, kendisinden çok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

Şimdi iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavyenin başına döndüğü için çok heyecanlı.

Aşk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap işleriyle uğraşıyor, iyi viskinin tadını çıkarıyor ve yağmur çamur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.